

Ly Hôn Rồi Yêu

Contents

Ly Hôn Rồi Yêu	1
1. Chương 1: Đoạt Con	2
2. Chương 2: Nhà Mới	6
3. Chương 3: Vương Bận	11
4. Chương 4: Bệnh Viện	16
5. Chương 5: Mập Mờ	21
6. Chương 6: Tình Cũ	25
7. Chương 7: Gặp Lại	29
8. Chương 8: Tân Hoan	35
9. Chương 9: Lạc Lối	39
10. Chương 10: Trấn An	45
11. Chương 11: Tụ Tán	50
12. Chương 12: Chuyện Xưa	56
13. Chương 13: Chơi Xuân	62
14. Chương 14: Võ Lòng	65
15. Chương 15: Hòa Hoàn	69
16. Chương 16: Phá Thai	76
17. Chương 17: Nguy Cơ	84
18. Chương 18: Đoạn Tuyệt	90
19. Chương 19: Bước Ngoặt	98
20. Chương 20: Gặp Lại	105
21. Chương 21: Âm Mưu	113
22. Chương 22: Chương Kết	120

Ly Hôn Rồi Yêu

Giới thiệu

Đây là một câu truyện tình cảm thấm đẫm về một người phụ nữ có con nhỏ và người chồng trước xã

1. Chương 1: Đoạt Con

Vũ Minh:

Tôi chưa bao giờ nghĩ, tôi và cậu còn có cơ hội gặp lại, mà lại trong tình huống như thế này.

Lần cuối cùng nghe được tin tức của hai người, là vào hai năm trước, cậu tỉnh lại sau bốn năm hôn mê, tôi đã nghĩ: rốt cuộc cô ấy đã đạt được ước mơ bấy lâu của mình rồi, vậy thì tôi tình nguyện buông tay, thật không ngờ, kết cục là thế này.

Tần Bản, tôi đã từng rất hận cậu, luận về tướng mạo, gia thế, tài hoa, cậu không bằng một góc của tôi, nhưng cô ấy lại chọn cậu, cho dù cậu trở thành người thực vật, cô ấy vẫn cuồng dại với cậu như cũ không thay đổi.

Tôi đã từng nghĩ, nếu như tôi khiến bệnh viện từ bỏ việc trị liệu cho cậu, để cậu chết đi, vậy có thể chấm dứt sự rối rắm giữa ba người chúng ta hay không.

Nhưng hôm nay, nghe tin cậu đã chết, đứng trước mộ cậu, tôi lại chẳng hề vui sướng tí nào.

Ân oán giữa chúng ta nên kết thúc ở đây, cũng đã đến lúc trả lại cho cô ấy một cuộc sống bình yên...

“Lão đại, đến giờ rồi.” Đột nhiên có người đi tới, cắt đứt dòng hồi tưởng của tôi.

Đó là phụ tá kiêm hộ vệ của tôi, Minh.

Tôi ra hiệu cho Minh im lặng, tại một nơi nghiêm trang thế này, không nên có những âm thanh dư thừa.

Đặt bó hoa xuống, tôi xoay người đi theo Minh.

Tần Bản, tôi không có gì để tặng cậu, chỉ có bó bách hợp này, hy vọng có thể biểu đạt được sự áy náy của tôi....

Chiếc Mercedes – Benz màu đen chạy băng băng vào nội thành, tôi ngồi trong xe, lúc này tâm tình vô cùng phức tạp.

Biệt tin đã hai năm, giờ liên lạc lại, thứ mà tôi cho cho em cũng chỉ là một phong thư của luật sư.

Chắc em sẽ càng hận tôi hơn mà thôi!

Một người đàn ông đáng ghét lại vô sỉ, đã hại chết người yêu của em, giờ khi em đang sống êm đẹp, lại cướp đi con của em.

“Lão đại, tới rồi.” xe dừng trước cửa một tòa nhà cao tầng, sửa sang lại quần áo, tôi lại một lần nữa bước vào cửa chính của xí nghiệp Diệp Thị.

Còn nhớ, lần trước khi đến đây, là vào sáu năm trước, tôi đến tuyên bố thu mua thành công Diệp Thị, nhập vào tập đoàn Lâm Thị.

Vậy mà hôm nay, Lâm Thị đã không còn tồn tại, Diệp Thị lại trở nên huy hoàng hơn trước kia rất nhiều.

“Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài ạ?”, cô tiếp tân tươi cười hỏi.

“Tôi có hẹn với chủ tịch Diệp Hân Ngôn.”

“Xin hỏi, ngài là...?”

“Lâm - Vũ - Minh”

Tôi nói rõ từng chữ tên của mình, sau đó hả hê nhìn về mặt ngơ ra của cô tiếp tân.

Qua mấy chục giây, rốt cuộc cô phục hồi tinh thần, “Chủ tịch đang chờ ngài tại phòng làm việc ở tầng trên cùng, Lâm.... Ngài Lâm.”

“Cám ơn!” tôi không khách khí cười nhạo cô một tiếng, sau đó tôi và Minh vào thang máy lên tầng trên cùng.

Ra khỏi thang máy, đi tới phòng làm việc quen thuộc của em, thư ký gọi tôi lại, “Xin hỏi ngài.....”

“Đình Đăng, đã lâu không gặp!” tôi xoay người, mỉm cười nói.

“A! Lâm... Ngài Lâm....” Nàng há to miệng, còn kinh ngạc hơn so với cô tiếp tân.

Hai năm trước, lúc Hân Ngôn còn là quản lý hành chính, Đình Đăng chính là thư ký của em, không ngờ giờ Hân Ngôn tới nơi này, cũng dẫn cô theo.

“Hân Ngôn ở bên trong sao?”

“Vâng, Bà Lâm ... à không, ý tôi là chủ tịch Diệp đang ở bên trong ạ.”

“Cảm ơn, pha giúp tôi hai ly cà phê, chút nữa đem vào, nhớ ly của em ấy....”

“Nhiều sữa, ít cà phê!” Đình Đăng không đợi tôi nói xong đã tiếp lời. Tôi gật gật đầu, đẩy cửa vào.

Bên trong phòng, em đang ngồi yên lặng sau bàn làm việc, chuyên chú nhìn ngoài cửa sổ, tôi đột nhiên xuất hiện hình như đã quá rày em.

Em xoay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, trong khoảng thời gian ngắn, không ai nói gì.

Hai năm, em đã thay đổi rất nhiều, gầy hơn trước kia, mái tóc hồi trước dài đến eo, giờ đã thành tóc ngắn, nhìn chính chắn hơn nhiều, mà trong ánh mắt cũng nhiều hơn thương cảm và mệt mỏi.

Mấy năm nay, một thân một mình vừa chăm sóc Tiêu Tiêu vừa phải chống đỡ một công ty lớn như vậy, thật quá khổ rồi!

“Tới rồi sao?” cuối cùng em nói, chỉ vào ghế salon, “Mời ngồi!”

Hiện tại, không phải là lúc nên nhớ lại những chuyện ngày xưa, tôi thu hồi ánh mắt lưu luyến, bình ổn lại tâm tình.

“Chắc em nhận được giấy tờ rồi chứ!”, vừa ngồi xuống, tôi liền vào thẳng vấn đề.

“Rồi, tôi cũng xác nhận lại lần nữa với anh là, tôi sẽ không để Tiêu Tiêu theo anh đâu, nếu anh muốn ra tòa, tôi sẽ theo hầu.”

Nhắc tới Tiêu Tiêu, em liền không còn sự dịu dàng như lúc tôi vừa vào cửa nữa, mà ánh mắt trở nên sắc bén và kiên quyết.

“Hân Ngôn, cần gì tuyệt tình như vậy, Tiêu Tiêu cũng là con của tôi mà.”

“Đúng, chỉ là, anh không có tư cách làm ba của nó.”

“Không thể thương lượng sao?”

“Muốn tôi giao Tiêu Tiêu sao, không thể nào!” em nói kiên quyết, nhìn tôi một đầycảm xúc.

Tôi cười cười nói, “Nếu tôi nói dù ra tòa em cũng không có cơ hội thắng thì sao?”

“Anh đùa gì vậy, chỉ dựa vào tiền án của anh, tôi không cần lý do gì khác cũng có thể thắng anh rồi.”

“Hân Ngôn, không có gì là tuyệt đối hết!” tôi dựa vào ghế salon, nhận lấy tài liệu Minh đưa tới, để trên bàn trà, “Xem cái này một chút đi!”

Em nghi ngờ cầm lấy tài liệu kia xem, tôi bồi thêm, “Trong tài liệu chỉ rõ, hai tháng trước công ty Diệp Thị hợp tác thất bại với tập đoàn Khải Lai, đã bị thiệt hại con số khổng lồ, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoạt động của Diệp Thị, thậm chí gần như là phá sản...”

“Hừ! anh nói những điều này cũng không có tác dụng gì, vì tôi đã sớm giải quyết xong rắc rối này rồi!” Em cố giả bộ bình tĩnh trả lời, nhưng không che giấu được sự khẩn trương trong mắt.

“Em thực sự đã giải quyết xong sao, em bán mất 10% cổ phần Diệp Thị của em cho tập đoàn Phong Vũ, sau đó lại thế chấp 20 % cổ phần còn lại để vay ngân hàng 1 vạn tệ, đúng không?”

“Những điều này, chỉ cần thuê một thám tử tư điều tra là biết được thôi, anh biết thì có tác dụng gì?” tuy nói như vậy, nhưng tôi thấy tay em đang hơi run.

Lúc này nên nói ra sự thật rồi, tôi ngồi thẳng dậy, hơi nghiêng người về phía trước, sau đó nói nhỏ bên tai em: “Bởi vì, ông trùm giấu mặt của hai tập đoàn Phong Vũ và Khải Lai chính là tôi!”

“Anh.....” hoàn toàn không ngờ được sự thật này, em không nói được lời nào.

Mà tôi còn cố thêm dầu vào lửa, “Luôn tiện nói cho em biết, trong khoảng thời gian này, tôi đã liên lạc với mấy đại cổ đông của Diệp Thị, đã mua được hơn 10% cổ phần từ bọn họ, cộng thêm 10% em đã bán cho Phong Vũ, hiện tại tôi mới là chủ tịch hội đồng quản trị.”

“Anh.... Hèn hạ.....” Em rốt cuộc không thể tiếp tục giả bộ bình tĩnh được nữa, cả người run rẩy chỉ vào mặt tôi mắng to.

“Cốc... cốc...” tiếng gõ cửa vang lên, Đinh Đương đưa cà phê tới.

“Đinh Đương!” Uống một hớp, em đột nhiên đặt mạnh ly xuống bàn, giận dữ hét, “Cô bỏ cái gì vào đây vậy, trước giờ tôi uống cà phê đều không cho đường, cô quên rồi sao?”

“Chủ tịch... tôi...” Đinh Đương bị em dọa sợ. Xem ra cuộc sống khó khăn làm em trở nên thất thường rồi.

“Là tôi nói Đinh Đương pha như vậy đó.” Tôi thay Đinh Đương giải thích.

Một câu này, khiến phòng làm việc trong nháy mắt rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng em cũng không trách Đinh Đương nữa, mà là mất hồn nhìn chằm chằm ly cà phê trên bàn thật lâu....

Một lúc sau.

“Được rồi, giờ chúng ta bàn lại về vấn đề Tiêu Tiêu chứ?”

“Anh muốn dùng Diệp Thị để khống chế tôi?” Em vẫn không chịu thỏa hiệp.

“Không, tôi không muốn khống chế cái gì cả, tôi chỉ là muốn nói cho em biết, nếu tòa án biết tài sản của em và công ty đều biến thành một đồng giấy nợ vay ngân hàng, bọn họ sẽ quyết định lại ai là người có quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiêu.”

“Vậy... anh muốn thế nào?”

“Giao Tiêu Tiêu cho tôi, tôi sẽ để em tiếp tục là chủ tịch hội đồng quản trị của Diệp Thị, hơn nữa lấy danh nghĩa tập đoàn Phong Vũ đầu tư cho em, giúp em vượt qua khó khăn lần này, nếu không khi ra tòa, đừng nói là Tiêu Tiêu, ngay cả Diệp Thị em cũng không giữ được đâu.....”

Hân Ngôn:

Bầu trời trong vắt không một gợn mây, giống hệt với cái ngày anh rời đi hơn hai năm trước.

Vốn muốn đi dạo một mình ngoài đường một lúc, Đinh Đương lại sống chết đòi theo, mãi cho đến khi tôi về đến cửa nhà, cô ấy còn chưa an tâm, dặn dò Tiểu Mộc này nọ cả nửa ngày mới đi.

“Mẹ!” Tiêu Tiêu nhào tới, thừa lúc tôi đang cởi giày, hôn lên mặt tôi một cái.

“Đói bụng chưa?” đã hơn 7 giờ rồi. Mùi hương nhẹ nhàng trong phòng làm tôi cảm thấy an tâm.

“Rồi ạ. Dì Mộc làm điểm tâm, là bánh ngọt củ ấu. Con để phần ẹ đó, dì Mộc nói mẹ cũng thích ăn.” Tiêu Tiêu mới 5 tuổi, chỉ cao đến eo của tôi, nhưng đã sớm trưởng thành. Có lẽ trong một gia đình không hoàn chỉnh, đứa bé cũng sớm trưởng thành hơn!

Bữa tối, Tiêu Tiêu ăn không được nhiều như bình thường, nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn hết cơm và thức ăn tôi quy định. Đứa bé này làm việc gì cũng rất chuyên chú, giống hệt ba của nó. Tôi nhìn nó nghiêm túc xúc từng miếng cơm cho vào miệng, chậm rãi nhai, suy nghĩ lại bay đi.

Cảnh tượng này không bao lâu nữa tôi sẽ chẳng được thấy nữa rồi, tôi bắt đầu tưởng tượng dáng vẻ lúc lớn của nó, trong đầu lại hiện lên một hình bóng: Lâm Vũ Minh.

Vũ Minh, tại sao lúc nào tôi cũng thua anh. Anh sắp đặt hết thảy, sau đó bắt tôi phải lựa chọn giữa Tiêu Tiêu và Diệp Thị. Anh biết, tôi chỉ có thể.... buông tha tình thân!

“Mẹ, ăn trái cây!” Tiêu Tiêu đẩy đĩa trái cây tới. Ngắc đầu, bàn ăn đã dọn xong, Tiêu Tiêu vừa nhìn tôi, vừa dùng nĩa xiên một miếng dưa Hami bỏ vào miệng, hai má phình lên.

“Bà chủ, pha cà phê ạ?” Tiểu Mộc cung kính đứng bên cạnh, trong mắt đầy vẻ lo lắng. Nhất định là Đinh Đương đã kể cho Tiểu Mộc nghe chuyện hôm nay ở phòng làm việc, khiến Tiểu Mộc khản trương.

“Ừ.” trước mặt Tiêu Tiêu, tôi không muốn luống cuống, cũng không thể luống cuống.

“Con cũng muốn.....” Tiêu Tiêu len lén nhìn, vừa chạm ánh mắt tôi, “Con muốn nước trái cây.”

“Pha cho Tiêu Tiêu một ly luôn đi, nhiều sữa một chút!” tôi biết đứa nhỏ này muốn uống cà phê từ lâu rồi.

“Bà chủ?” Tiểu Mộc có chút ngạc nhiên. Bình thường tôi chỉ uống cà phê đen, hơn nữa cũng không cho Tiêu Tiêu uống loại thức uống dành cho người lớn này.

“Mẹ, không phải mẹ nói, trẻ con không thể uống cà phê sao?” Tiêu Tiêu nghi ngờ hỏi, nhưng mặt lại đầy vẻ mong chờ.

“Tiêu Tiêu của chúng ta đã trưởng thành, là người lớn rồi!” tôi khẽ vuốt khuôn mặt trơn mịn của Tiêu Tiêu, tìm nhói đau. Con, con phải rời xa mẹ thật sao?

Mùi sữa tươi và cà phê hòa quyện vào nhau, Tiêu Tiêu hưng phấn đưa mũi lại gần ngửi.

Hiên Tiêu, mẹ muốn con nhớ kỹ mùi cà phê hôm nay, nhớ kỹ mẹ! Mãi mãi....

Hai mẹ con lặng lẽ ngồi hơn một giờ, Tiêu Tiêu cứ quây cà phê phát ra tiếng “Đinh đinh...”

“Tiêu Tiêu.”

“Dạ.”

Tôi không biết phải nói với Tiêu Tiêu thế nào đây. Tôi không thể cho Tiêu Tiêu một gia đình hoàn chỉnh, tôi đã cho rằng, chỉ cần tôi cho nó học trường tốt nhất, vật chất đầy đủ, yêu thương nó nhiều hơn là có thể bù đắp. Nhưng giờ.... Dường như tôi xem nó như vật gán nợ.

Tôi biết Tiêu Tiêu rất độc lập, so với những đứa trẻ khác rất có chủ kiến, nó có thể trong hoàn cảnh mới tự chăm sóc tốt mình, nhưng.... Dù sao nó vẫn là một đứa bé, trong một môi trường như vậy, tương lai Tiêu Tiêu sẽ trở thành một người thế nào?

“Mẹ, mẹ nói Tiêu Tiêu đã trưởng thành, vậy có phải từ này về sau Tiêu Tiêu không thể sống cùng mẹ nữa?” tôi không ngờ, Tiêu Tiêu lại hỏi trước.

“Tiêu Tiêu?”

“Mẹ, xin lỗi! Con đọc lén thư của mẹ, chính là... bức thư mẹ để trên bàn.”

Trời ơi! Đó là bức thư Lâm Vũ Minh yêu cầu quyền giám hộ Tiêu Tiêu! Ngày hôm qua tôi xem xong đã để quên trên bàn.

Tiêu Tiêu cực kỳ thông minh, ba tuổi đã biết chữ, nên bức thư thế này nó có thể đọc hiểu được.

“Mẹ, mẹ giận sao?” Tiêu Tiêu nhảy xuống ghế, tới bên cạnh tôi, “Từ nay về sau Tiêu Tiêu không bao giờ dám đọc lén thư của mẹ nữa đâu.”

“Mẹ không có giận.” tôi ôm nó đặt lên đầu gối, nó dựa sát vào tôi, rất ấm áp.

“Vậy Tiêu Tiêu biết gì rồi?”

“Ba và mẹ ly hôn.” đứa nhỏ bình tĩnh nói, làm tôi chấn động cả người. Hai năm trước, lúc Vũ Minh đi, tôi giống như những bà mẹ độc thân khác, nói với nó, ba con đã đi đến một nơi rất xa rồi. Mặc dù biết lời nói dối này cuối cùng cũng có một ngày bị lộ, nhưng tôi vẫn hi vọng nó có thể vui vẻ mà trưởng thành.

“Tiêu Tiêu biết mẹ gạt Tiêu Tiêu, nhưng Tiêu Tiêu không trách mẹ, trong lớp cũng có rất nhiều bạn ba mẹ đi xa.”

“Con còn biết gì nữa?”

“Ba không cho Tiêu Tiêu ở với mẹ...”

“Vậy Tiêu Tiêu muốn ở với mẹ, hay với ba?” hiện giờ tôi rất hi vọng, tòa án có thể xem trọng lựa chọn của đứa nhỏ, để Tiêu Tiêu có thể tiếp tục sống với tôi.

“Con đồng ý đi theo ba.” Tiêu Tiêu đột nhiên gằn từng tiếng một.

“Tại sao?” tiếng của tôi cao vút lên, ngay cả tôi cũng giật mình.

“Oa...” Tiêu Tiêu khóc nói, “Trong thư nói, hiện giờ mẹ không có tiền. Mà nuôi Tiêu Tiêu lại tốn rất nhiều tiền, nếu như Tiêu Tiêu đi theo ba, mẹ có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền để...để bỏ vào công ty.”

“Tiêu Tiêu...” tôi ôm chặt Tiêu Tiêu đang khóc không ra hơi, phòng tuyến trong lòng sụp đổ, “Mẹ sao lại thiếu tiền nuôi Tiêu Tiêu chứ?”

Đêm đó tôi ôm Tiêu Tiêu khóc thật lâu, cho đến lúc Tiêu Tiêu ngủ mất. Sau đó tôi giao đứa bé cho Tiểu Mộc, về phòng gọi điện cho Lâm Vũ Minh.

Ba ngày sau Tiêu Tiêu bị mang đi. Anh không tới, chỉ có thư ký của anh, Minh.

Trong ba ngày này, tôi như nổi điên, chuẩn bị đồ cho Tiêu Tiêu, quần áo, đồ chơi, sách vở, vật dụng hàng ngày, đồ ăn vặt, nhiều đến nỗi chật hết nửa cái phòng. Tôi biết chắc chắn anh sẽ không bạc đãi Tiêu Tiêu, chỉ là tôi không kiềm chế được. Tôi và Tiểu Mộc viết hết những thói quen, sở thích của Tiêu Tiêu ra giấy, giao cho Minh.

Tôi vốn định cho Tiểu Mộc đi theo, dù sao Tiêu Tiêu là do Tiểu Mộc chăm từ nhỏ đến giờ, như vậy tôi cũng yên tâm. Nhưng Tiêu Tiêu lại không chịu, còn làm bộ người lớn, dặn dò Tiểu Mộc phải chăm sóc mẹ. Thằng bé này!

Trước khi lên xe, Tiêu Tiêu đột nhiên nói muốn chào tạm biệt ông bà ngoại, cả tôi và Minh đều sững sờ, nhưng vẫn dẫn nó lên lầu.

Hiên Tiêu nhận ba nén nhang từ Tiểu Mộc, đốt lên, sau đó quỳ lạy trước di ảnh của hai người một lúc lâu không động.

“Tiêu Tiêu, đi thôi, khi nào có thời gian thì về thăm ông bà ngoại sau.” tôi an ủi.

“Cậu chủ...” Minh cũng nói.

“Ông ngoại, bà ngoại, Hiên Tiêu thề, bất luận là họ Lâm hay họ Diệp, con nhất định sẽ có một công ty mạnh nhất!”

2. Chương 2: Nhà Mới

Vũ Minh:

Ngày đó, đàm phán không tốn chút sức nào đã toàn thắng, mặc dù em nói cho em ba ngày suy nghĩ, nhưng tôi biết cuối cùng chắc chắn em sẽ giao quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiêu cho tôi.

Diệp Thị là thành quả bao phen phấn đấu của Diệp gia, đã từng là kiêu ngạo, là nỗi sỉ nhục khó quên trong cuộc đời của em, cho nên em không tiếc bán đứng tôi để đoạt lại Diệp Thị.

Mà nay, cũng như vậy, để giữ Diệp Thị, em chỉ có thể tạm thời buông tha Tiêu Tiêu.

Xế chiều hôm nay, tôi chuyển vào biệt thự mới mua.

Thời gian trước, luôn bận việc của bang phái và công ty, nên phần lớn thời gian tôi ở lại công ty hoặc trụ sở chính của bang. Giờ vì Tiêu Tiêu, tôi mua tòa biệt thự xa hoa này, bắt đầu làm một người cha tốt, cho Tiêu Tiêu ở một nơi thoải mái.

Vào cửa, thấy đồ đạc mới trong nhà, đột nhiên có cảm giác gia đình, không uống tôi bỏ ra số tiền lớn cho việc thiết kế nội thất.

Ăn cơm tối xong, tôi đang ngồi trên sofa phòng khách xem tài liệu cho hội nghị ngày mai, thì quản gia chạy tới.

“Ông chủ, điện thoại của ông.”

Tôi đặt tài liệu xuống, nhận điện thoại.

“Alô, ai vậy?”

“Là tôi.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc, hình như hơi khàn khàn, đã khóc sao?

“Tìm tôi có việc?” Tôi giả vờ lạnh lùng nói.

“Là về Tiêu Tiêu.” Giọng em có vẻ cam chịu, dừng lại một lúc lâu, hình như là hạ quyết tâm, “Tôi đã quyết định giao quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiêu cho anh.”

“A...?” Mặc dù đây là kết quả trong dự đoán, nhưng tôi cứ nghĩ là em phải vùng vẫy thêm mấy ngày nữa, không ngờ nhanh như vậy đã cho tôi đáp án.

“Được, ba ngày sau, tôi sẽ tới đón Tiêu Tiêu.”

“Nhanh như vậy?” giọng em run run.

“Tôi làm việc luôn không thích dây dưa, em biết mà.”

Tôi biết, em hy vọng có thể ở cùng Tiêu Tiêu thêm mấy ngày, không phải tôi quá tàn nhẫn, mà là, tôi hi vọng sớm giải quyết xong chuyện này, kéo thêm một ngày, giữa chúng tôi càng thêm dây dưa, đối với cả hai đều không tốt.

“Nhưng gấp vậy, tôi không kịp thu dọn đồ cho Tiêu Tiêu!”

“Thu dọn cái gì? Chẳng lẽ có thứ gì mà Lâm Vũ Minh tôi không thể mua nổi cho con trai mình sao?” tôi hung hăng nói, không muốn cho em bất kỳ cơ hội nào.

Trầm mặc.

Hồi lâu, tôi cơ hồ nghe được tiếng nước nở cổ nén của em, “Vậy.... Ba ngày sau, mấy giờ anh tới?”

“Gần đây tôi hơi bận, có thể ngày đó phải ra nước ngoài, sợ là không có thời gian, tôi sẽ cho Minh đến đón.”

“Anh...” em có chút tức giận, “Tiêu Tiêu dù gì cũng là con trai anh, chút thời gian vậy mà anh cũng không có?”

Hai năm, trời biết tôi muốn gặp lại Tiêu Tiêu biết bao nhiêu.

Nhưng Hân Ngôn à, anh có thể đoán được đến lúc đó em sẽ khóc nước nở, không ngừng lập đi lập lại Tiêu thích gì, không thích gì, thói quen gì.... Anh không biết lúc đó, anh có đủ trấn định để không ôm chặt em vào lòng mà an ủi không. Vì vậy, tha thứ cho anh, lúc này không thích hợp để chúng ta gặp nhau.

“Đây là việc riêng của tôi, không cần em lo, tóm lại em cứ biết vậy đi.” Tuyệt tình bỏ lại một câu, tôi cúp điện thoại.

Ba ngày sau, tôi đặc biệt kết thúc công việc thật sớm, về nhà đợi Minh chở Tiêu Tiêu về.

Ở lần thứ n tự hỏi Minh có gặp được Tiêu Tiêu chưa, xe đã chạy chưa, giao thông có bình thường không....đủ loại vấn đề thiếu muối như vậy, thì rốt cuộc quản gia báo cho tôi, cậu chủ Tiêu Tiêu đã về đến.

Tôi kêu quản gia dẫn Tiêu Tiêu lên lầu trước, sắp xếp hành lý, để Minh báo cáo với tôi tình huống xế chiều hôm nay.

Nghe Minh liệt kê một loạt những điều cần chú ý còn dài dòng hơn biên bản hội nghị, tôi thầm bật cười, gần như tôi có thể tưởng tượng được bộ dáng vừa cau mày nghe những điều này vừa cầm cúi ghi chép của Minh.

Khi nghe Minh kể về những lời Tiêu Tiêu đã nói trước trước bàn thờ ông bà ngoại, tôi không khỏi kinh hãi, không ngờ mới gần 5 tuổi mà Tiêu Tiêu có thể nói ra những lời đầy khí phách như vậy.

“Minh, cậu thấy thế nào?” trầm mặc một hồi, tôi hỏi ý kiến Minh.

Thật ra, Minh không chỉ là trợ lý của tôi, mà còn là con trai độc nhất của bang chủ tiền nhiệm, Vinh ca.

Tôi quen với Vinh ca vào hai năm trước, Vinh ca nói biết tôi lúc đó cần tiền để gây dựng lại cơ nghiệp, Vinh ca tuổi tác đã cao, mà con trai còn quá trẻ, tính tình lại trung hậu thật thà, căn bản không thể nào đảm đương nổi trách nhiệm nặng nề của bang phái, vì vậy Vinh ca nghĩ ra một biện pháp, cố tình tiếp cận tôi, lấy việc giúp đỡ tôi làm điều kiện, yêu cầu tôi tiếp quản bang phái của Vinh ca.

Vinh ca nói, lẫn lộn xã hội đen mấy chục năm, mỗi ngày dẫn các anh em đi đánh giết giết, làm chút việc mờ ám, đã sớm mệt mỏi rồi, nhưng nhiều huynh đệ như vậy đi theo kiếm cơm, cũng không thể nói bỏ là bỏ được. Tôi thì khác, tôi có học thức lại từng kinh doanh tập đoàn lớn, có phương pháp kiếm tiền, Vinh ca hi vọng sau khi giao bang phái cho tôi, tôi có thể giúp các anh em sống tốt hơn, đồng thời hỗ trợ bồi dưỡng con trai của Vinh ca.

Gần như không cần suy nghĩ tôi đã nhận lời ngay lập tức, vốn năm đó Lâm Thị lớn mạnh được như vậy ít nhiều cũng là nhờ có lui tới với xã hội đen, giờ trực tiếp tiếp quản một bang phái, kinh doanh càng dễ dàng hơn.

“Đó gọi là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, cậu chủ nhất định tiền đồ sáng lạn” Minh bật thốt lên.

“Ha ha!” Tôi rất vui vẻ, không thể không thừa nhận, Tiêu Tiêu không hổ là con trai tôi, từ nhỏ đã quyết đoán như vậy, đáng để bồi dưỡng.

Đang nói, Tiêu Tiêu đã sắp xếp xong đồ đạc của mình, xuống lầu, đứng không xa nhìn tôi, vẻ rụt rè.

Dù sao lúc tôi đi nó mới 3 tuổi, còn quá nhỏ, nên không có bao nhiêu ấn tượng với người ba này cũng dễ hiểu.

“Tiêu Tiêu, qua đây!” Tôi vỗ vỗ bên cạnh, “Ngồi đây này.”

“Ba!” Tiêu Tiêu ngoan ngoãn bước tới, ngồi bên cạnh tôi, có vẻ cực kỳ thận trọng.

“Tiêu Tiêu không nhớ rõ ba à?” tôi hỏi thử.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn tôi, lắc đầu một cái lại gật đầu, bộ dáng lúng ta lúng túng.

“Đừng căng thẳng, không nhớ rõ cũng không sao, về sau đây chính là nhà của con.” tôi dịu dàng cười, sờ sờ đầu Tiêu Tiêu.

“Ba cũng sẽ thương Tiêu Tiêu như mẹ thương Tiêu Tiêu sao?” Tiêu Tiêu mở to đôi mắt ngây thơ, tràn đầy mong đợi nhìn tôi.

“Tất nhiên rồi! Tiêu Tiêu là con trai bảo bối của ba mà.” Tôi nhìn Tiêu Tiêu cười cười, sau đó ôm nó ngồi lên đùi tôi.

Hình như cảm nhận được tình thương ấm áp của ba, Tiêu Tiêu dựa vào lòng tôi, cọ cọ đầu nhỏ vào cằm và ngực tôi.

Tôi hôn nhẹ trán nó, “Để ba giới thiệu mọi người trong nhà cho con.” nói xong, tôi gọi tất cả người làm trong nhà tới.

“Đây là chú Minh, con đã gặp lúc chiều rồi, về sau có việc mà không tìm thấy ba có thể tìm chú ấy.”

“Đây là quần gia, trong nhà con cần gì cứ nói với quần gia.”

“Đây là bảo mẫu của con, thím Quy....”

Tôi giới thiệu từng người một, Tiêu Tiêu ngoan ngoãn chào từng người.

Hân Ngôn:

Không tới 12 giờ sau khi ký vào hiệp nghị chuyển quyền giám hộ Tiêu Tiêu, Phong Vũ đã đầu tư 200 tỷ vào Diệp Thị.

Nhanh lẹ, giữ chữ tín, đó là tác phong của anh.

“Chủ tịch, quản lý Thư đến!” Tiếng của Đinh Đương kéo tôi trở lại từ suy tưởng.

“Chuyện gì?”

“Là chuyện hợp báo về việc hợp tác với Phong Vũ ạ”

“Ừ, cho cô ấy vào đi!” tôi nói, tiện tay ấn ấn huyết thái dương đang đau nhức.

Trước đó đã nhất trí, Phong Vũ chỉ phụ trách xuất tiền, không can thiệp vào kế hoạch của Diệp Thị. Nên ký hợp đồng với Phong Vũ, tuyên truyền với truyền thông tôi đều quảng cho Lệ Nhã phụ trách hết. Ban đầu lúc tôi đến Lâm Thị thực tập, Lệ Nhã còn là thư ký của Lâm Vũ Minh, đối xử với tôi không tệ. Đến lúc tôi chính thức đảm nhiệm chức quản lý hành chính của Lâm Thị, Lệ Nhã được điều làm trưởng phòng PR. Lúc Diệp Thị tách ra Lệ Nhã cũng đi theo.

“Chủ tịch nên nghỉ ngơi.....” Lệ Nhã nói nhỏ.

“A? À” Đọc xong hàng cuối của tài liệu, tôi thở dài một hơi, ngả người ra ghế dựa, nghĩ không muốn động nữa. Lệ Nhã làm dự án cực kỳ cẩn thận, giao việc cho Lệ Nhã tôi luôn rất yên tâm.

Mấy ngày nay bận họp với thành viên hội đồng quản trị, bàn về các dự án bị đình trệ lúc trước, mấy tối rồi tôi đều ở công ty, luôn trong trạng thái căng thẳng. Giờ phương án đã bàn xong, phân công công tác thỏa đáng, tinh thần liền thả lỏng.

“Ừ, khoảng thời gian này ai mọi người đều mệt mỏi. Mai chủ nhật, bớt bận rồi, mọi người về sớm chút đi! Đinh Đương....”

“Chủ tịch?” Đinh Đương chạy vào.

“Có thể bắt đầu chuẩn bị tiệc cuối năm rồi!”

“Vâng!” Đinh Đương vui vẻ nói. Tiệc cuối năm có nghĩa là có tiền thưởng, chắc chắn đến cuối giờ làm ngày hôm nay, tin tức này sẽ lan khắp công ty.

Tôi và Lệ Nhã ngẫm hiều cùng cười một tiếng, chúng tôi đều không còn trẻ nữa rồi...

Đã là cuối tuần, Tiêu Tiêu đi được một tuần rồi. Bình thường vào cuối tuần dù công việc bận cách mấy, tôi cũng sẽ đến nhà trẻ đón Tiêu Tiêu tan học về. Nhưng hôm nay....

Bất giác lại chạy xe đến nhà trẻ, đúng giờ tan trường, trước cửa chật ních người lớn đến đón các bé. Xuống xe, khóa cửa, vốn nghĩ chỉ đứng đằng xa nhìn thôi, không ngờ lúc nhìn thấy Tiêu Tiêu vẫn nhịn không được tiến lên.

“Mẹ.....” Tiêu Tiêu hưng phấn chạy tới, tôi còn chưa kịp ngồi xuống đã hôn một cái “Bep” lên mặt tôi.

“Mẹ nhớ Tiêu Tiêu muốn chết!”

“Tiêu Tiêu cũng rất nhớ mẹ!” mắt tôi có chút mơ hồ, đột nhiên cảm thấy Tiêu Tiêu đã thay đổi thật nhiều, chẳng trách trước kia mẹ tôi thường nói trẻ con lớn từng ngày.

“Bên kia..... Đã quen chưa?”

“Rồi ạ.” Đột nhiên Tiêu Tiêu nhìn ra sau lưng tôi, kêu to, “Ba....., chú Minh!”

Tôi quay đầu lại, thấy anh đang cười ảm áp. Nụ cười đó đã từng chỉ xuất hiện lúc anh ở bên tôi và con trai. Nhưng bây giờ, nó không còn thuộc về tôi nữa.

“Ba, mẹ, chúng ta cùng nhau về nhà?” Tiêu Tiêu vui vẻ nắm tay anh, lại kéo tay của tôi, ba người cùng đi song song. Tôi nhớ lúc Tiêu Tiêu 3 tuổi, lần đầu tiên đến nhà trẻ, cũng là cảnh này, tôi với anh đón Tiêu Tiêu về.

Minh đứng ngây ở đó.

“Minh, dẫn Tiêu Tiêu lên xe trước đi.” Đến cách bãi đậu xe khoảng 100m, rốt cuộc anh mở miệng, kết thúc tình cảnh lúng túng này.

“Vâng” Minh ôm Tiêu Tiêu đi. Tiêu Tiêu tủi thân nhìn anh, lại nhìn tôi, vẫn không khóc.

Thấy vậy, cõi lòng tưởng đã chết lặng của tôi lại đau nhói.

“Lâm Vũ Minh, anh....”

“Tôi nghĩ trên hiệp nghị đã viết rất rõ ràng, mỗi 2 tuần em có quyền đến thăm con một lần, được ở cùng con trong vòng 48h.” Anh dùng giọng điệu lạnh lùng nói lại điều khoản trong hiệp nghị, mảy mòi nhú lại theo thói quen. Những lúc thế này, tôi chỉ nghĩ đưa tay giúp anh vuốt mảy.

Hai năm rồi, anh vẫn không thay đổi....

“Bây giờ còn chưa tới hai tuần đâu!” Từng chữ như từng nhát búa nện vào lòng tôi.

“Đúng, tôi không tuân theo hiệp nghị đấy, vậy thì sao?” Tôi không khách khí, đáp lại.

“Nếu còn có lần sau, tôi sẽ thương lượng với luật sư, kéo dài khoảng cách giữa hai lần thăm.” Nói xong, anh bước đi không quay đầu lại.

Lúc này trường đã tan hết, chỉ còn lại mình tôi lạc lõng nơi đây.

Đứng ngẩn ra, nhìn các bé lần lượt được người nhà đón đi, cho đến lúc nhà trẻ đóng cửa. Tôi là một người mẹ, nhưng bây giờ không có đứa bé nào thuộc về tôi hết.

Chẳng biết lúc nào thì trời mưa, tôi không mang dù, quần áo bị ướt hết. Lết thết chạy đi lấy xe, sau đó trở lại nơi được gọi là nhà, ở trong phòng tắm dung túng mình khóc như một đứa trẻ.

Không có hôn nhân, không có tình yêu, không có con, tôi có gì?

Sự nghiệp? Có lẽ đến một ngày, Diệp Thị cũng sẽ giống như Tiêu Tiêu bị anh cướp đi lần nữa! Tôi hiểu rõ anh, hoặc là không quan tâm gì hết yêu tới cùng, hoặc là, hận tới cùng!

Hơn 9h tối, đột nhiên Tiểu Mộc gõ cửa phòng, nói tôi có điện thoại.

“Ai gọi vậy?” Công ty có việc gấp cũng sẽ không gọi điện giờ này.

“Là cậu chủ.”

“Tiêu Tiêu!”

“Mẹ.....” giọng nói kéo dài, nghe rất là tủi thân.

“Xảy ra chuyện gì sao, Tiêu Tiêu?” chẳng lẽ có biến cố gì.

“Không ạ, Tiêu Tiêu nhớ mẹ....”, lời còn chưa dứt, trong điện thoại vang lên một giọng nam trầm thấp, “Tiêu Tiêu, trẻ như vậy, sao con còn chưa ngủ? Gọi cho ai vậy?”

“Mẹ.....”

“Đã nói con không được gọi điện thoại ẹ rồi mà, con không nghe thấy sao? Đứng dựa tường cho ba....” Giọng nói dịu dàng đột nhiên biến thành giận dữ mắng mỏ, lẫn vào tiếng khóc của Tiêu Tiêu.

“Vũ Minh, Vũ Minh anh nghe tôi nói, đừng hung với Tiêu Tiêu!”

“Diệp Hân Ngôn, trước khi tới chủ nhật tuần sau, nếu không có việc gì quan trọng em không cần liên lạc với Tiêu Tiêu!” Điện thoại bị cúp.

Tiêu Tiêu.

Đêm đông giá rét, tuyết bắt đầu rơi, gần đến cuối năm, xe trên đường vắng hơn bình thường nhiều, tôi rẽ vào khu biệt thự xa hoa ở ngoại ô phía nam thành phố. Tiêu Tiêu, tôi chỉ muốn gặp Tiêu Tiêu một lát. Tiêu Tiêu nhất định là rất sợ hãi, tôi sợ anh nhất thời tức giận sẽ đánh con.

Tiến vào vườn hoa, bảo vệ không cản tôi, quản gia cũng chỉ hỏi tượng trưng rồi cho tôi vào.

“Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu ở đâu?” Bảo mẫu bị dọa bởi bộ dáng của tôi. “Ở kia.... Trên lầu hai, phòng thứ ba.”

Lên lầu, đẩy cửa vào, ở góc tường có một bóng dáng quen thuộc.

“Tiêu Tiêu!”

Mẹ.....mẹ.....” Bình thường Tiêu Tiêu rất ít khi chảy nước mắt, nhưng lần này nhào vào lòng tôi, giống như những đứa bé 5 tuổi khác, khóc nức nở.

“Ổn rồi, ổn rồi, không sao nữa, mẹ ở đây!” Thật vất vả mới dỗ Tiêu Tiêu nín, ẵm lên giường, cởi đồ ra không thấy dấu vết bị đánh, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Em không thấy cưng chiều Tiêu Tiêu như vậy có chút quá đáng sao?” Không biết lúc nào anh đã đứng ở cửa phòng.

“Vậy anh đối với con có phải cũng quá đáng lắm không?” Tôi không muốn vì gút mắc giữa tôi và anh mà Tiêu Tiêu phải chịu khổ.

“Mẹ, đừng đi!” Tiêu Tiêu kéo góc áo của tôi.

“Mẹ không đi, mẹ ở lại với con.”

Anh cứ đứng đó, mãi cho đến khi tôi dỗ Tiêu Tiêu ngủ xong mới đi ra ngoài.

“Diệp Hân Ngôn, tôi có thể kiện em tội tự tiện xông vào nhà người khác.” Tiếng nói của anh cũng lạnh lẽo như trời đông bên ngoài. Vừa rồi tuyết bắt đầu rơi, giờ đã được một lớp thật dày.

“Con ngủ rồi, giờ tôi đi liền.”

“Tuyết lớn, tôi không muốn ngày mai đọc báo sẽ thấy được tin ở trang đầu là chủ tịch Diệp Thị bỏ mạng trong tai nạn xe cộ đêm qua.” Anh đến gần bên tai tôi, tiếp tục nói, “Hơn nữa, lại là từ nhà tôi đi ra.”

“Lâm Vũ Minh, chuyện của tôi không cần anh quan tâm!” tôi bực tức.

“Vậy sao?” theo thói quen, anh lại nhú mày, bỏ lên lầu.

Tôi đang muốn ra cửa, quản gia đã vội vàng chạy tới “Bà Diệp, ông chủ mời bà ở lại đây tối nay, đã chuẩn bị phòng xong rồi.”

3. Chương 3: Vương Bận

Vũ Minh:

Có lẽ là để đền bù cho hai năm qua, kể từ khi Tiêu Tiêu về đây, sinh hoạt của tôi liên không tự chủ mà xoay quanh Tiêu Tiêu.

Không họp xong hội nghị, không đọc xong kế hoạch dự án, mỗi xế chiều, cứ đúng 4h, là tôi sẽ có mặt trước cửa nhà trẻ của Tiêu Tiêu, giống như đại đa số cha mẹ khác, tự mình đến đón con về.

Ngày đó là chủ nhật, tôi đang nghĩ có nên dẫn Tiêu Tiêu ra ngoài ăn tối hay không. Thím Quy là bảo mẫu chuyên nghiệp tôi mời về, nấu ăn không tệ, nhưng bình thường quan tâm dinh dưỡng hơn khẩu vị, mà trẻ con thì lại thường thích ăn những thứ không hề có giá trị dinh dưỡng nhưng ngon miệng hơn.

Đến gần nhà trẻ, tôi kêu tài xế dừng lại, sau đó tôi với Minh đi vào. Với khả năng của tôi và Hân Ngôn, Tiêu Tiêu hoàn toàn có thể học ở những trường quý tộc, chỉ là 2 năm trước, chúng tôi đã quyết định cho Tiêu Tiêu học ở một trường bình thường.

Chúng tôi không hi vọng Tiêu Tiêu cùng những công tử và tiểu thư nhà giàu kia lớn lên một chỗ. Tiếp xúc nhiều hơn cuộc sống người bình thường, có thể giúp tính tình đứa nhỏ trở nên khiêm tốn và lễ phép hơn.

Vì vậy tôi không để chiếc ô tô cao cấp của mình dừng trước cửa nhà trẻ, tránh những phiền toái không cần thiết.

Tôi đến đúng lúc nhà trẻ tan học, các bé chạy ủa ra. Xa xa, tôi đã thấy Tiêu Tiêu đang lễ phép chào tạm biệt cô giáo, rồi từ từ đi ra.

Đang định đi lên gọi Tiêu Tiêu thì cách đó không xa xuất hiện một bóng lưng làm tôi ngừng bước.

“Mẹ....” trong giọng nói non nớt của Tiêu Tiêu tràn đầy hưng phấn, chạy thật nhanh đến bóng người đó, khẳng định suy đoán của tôi.

Hân Ngôn.... Không ngờ là em, vì quá nhớ Tiêu Tiêu sao? Nhưng Hân Ngôn à, em đừng đặt hết cuộc đời của mình lên người Tiêu Tiêu, em phải có một cuộc sống của riêng em.

Vì thế tôi không thể không hạ quyết tâm sắt đá, cắt đứt tình cảnh ảm áp này.

Tôi kêu Minh ôm Tiêu Tiêu đi, đau lòng nhìn vẻ mặt tủi thân của Tiêu Tiêu, sau đó dùng lời lẽ vô tình, lạnh lùng nhất tổn thương em....

Lên xe trời mới mưa, dự báo thời tiết nói tối nay có thể có gió tuyết rất lớn, vì thế tôi không thể không từ bỏ ý định đưa Tiêu Tiêu ra ngoài ăn cơm.

Ngồi trong xe, Tiêu Tiêu cúi đầu, vẻ mặt như đưa đám, hiển nhiên là còn đau lòng vì việc vừa rồi.

Tôi ôm Tiêu Tiêu ngồi lên đùi, dịu dàng vuốt tóc nó, nói: “Tiêu Tiêu rất muốn mẹ sao?”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn tôi, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Không ạ.”

“Hả?” tôi có chút giật mình, “Vậy tại sao lại không vui?”

“Bởi vì nhìn mẹ rất buồn, Tiêu Tiêu biết nhất định là vì mẹ nhớ Tiêu Tiêu rồi! Con không muốn mẹ buồn, vì mỗi lần như vậy, mẹ nhất định sẽ trộm khóc một mình rất khổ sở!”

Tôi ôm chặt Tiêu Tiêu, đứa bé này trưởng thành quá sớm rồi.

“Ba, tại sao ba lại bỏ mẹ?”

Tôi bất ngờ, không biết phải nói gì, không biết Tiêu Tiêu đã từng hỏi Hân Ngôn như vậy chưa, nếu có thì em trả lời thế nào, nhưng mà tôi biết, đối với một đứa bé hiểu chuyện như vậy, không cần phải nói vài lời qua loa để lấp liếm.

“Bởi vì ba đã làm sai, khiến mẹ không vui, cho nên mẹ không muốn ở cùng ba nữa.”

“Ba nói xạo!” Tiêu Tiêu phồng mang trợn má nói, hình như đang giận tôi.

“Sao Tiêu Tiêu lại nói vậy?”

“Mẹ không có giận ba đâu, mẹ thường nửa đêm len lén nhìn hình đám cưới của ba và mẹ mà rơi nước mắt, Tiêu Tiêu biết mẹ nhất định là đang nhớ ba!”

“Hả?” nghe vậy, tôi thật bất ngờ.

Em hận tôi như vậy, hận sao không thể đưa tôi vào chỗ chết, vậy mà còn giữ hình cưới của chúng tôi, còn nhìn hình mà rơi lệ? Vì sao?

“Ba!” lúc tôi đang suy nghĩ mông lung, Tiêu Tiêu nhẹ nhàng kéo vạt áo tôi.

“Ừ, sao vậy?”

“Ba và mẹ không thể ở cùng nhau sao? Cả Tiêu Tiêu nữa! Như vậy nhất định mẹ sẽ rất vui vẻ.”

“Tiêu Tiêu, rất nhiều chuyện bây giờ con không hiểu được đâu!” tôi bất đắc dĩ nói, “Tóm lại chuyện của ba và mẹ Tiêu Tiêu đừng hỏi nữa, mặc kệ ba và mẹ có ở chung không, thì Tiêu Tiêu vẫn mãi là bảo bối của ba và mẹ.....”

Ăn cơm tối xong, tuyết bắt đầu rơi, đó là trận tuyết đầu của năm nay, tuyết rất nhiều, làm như muốn rơi hết tuyết của cả năm trong một đêm này, không bao lâu đã có một lớp tuyết đọng thật dày trên đất.

Đọc xong tài liệu, đã 9h 30, tôi lên lầu, xem thử Tiêu Tiêu có ngủ đúng giờ không.

Chưa vào phòng, đã nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện. Đã trễ thế này, Tiêu Tiêu còn nói chuyện với ai?

Tôi đẩy cửa ra, thấy Tiêu Tiêu đang ngồi trên giường, trong tay cầm ống nghe điện thoại.

“Tiêu Tiêu, trễ như vậy, sao con còn chưa ngủ? Gọi cho ai vậy?”

“Mẹ.....” Tiêu Tiêu quay đầu nhìn tôi, thận trọng trả lời.

Hân Ngôn! Tiêu Tiêu đang gọi điện thoại cho em? Ngoại trừ kinh ngạc, tôi không khỏi có chút tức giận.

Buổi chiều mới nói với nó xong là không cần dây dưa chuyện của tôi và Hân Ngôn nữa, thế mà giờ lại.....

Tôi cầm lấy ống nghe trong tay Tiêu Tiêu, giận dữ mắng : “Đã nói con không được gọi điện thoại ẹ rồi mà, con không nghe thấy sao? Đứng dựa tường cho ba....”

“Hu hu Ba.....” không biết Tiêu Tiêu có phải bị tôi hù sợ không mà lập tức khóc lên.

“Vũ Minh, Vũ Minh anh nghe tôi nói, đừng hung với Tiêu Tiêu!” Hình như bên kia Hân Ngôn cũng nghe thấy tiếng Tiêu Tiêu khóc, khản trương la lên.

Hân Ngôn, em phải có hạnh phúc của riêng em.

“Diệp Hân Ngôn, trước khi tới chủ nhật tuần sau, nếu không có việc gì quan trọng em không cần liên lạc với Tiêu Tiêu!” nói xong, tôi cúp điện thoại.

“Tiêu Tiêu.....”, xoay người, thấy Tiêu Tiêu đang ngoan ngoãn đứng dựa tường sụt sùi khóc, nhất thời thấy đau lòng.

Kéo nó đến bên cạnh, lau nước mắt, “Tiêu Tiêu vừa rồi ba giận quá nên la lớn một chút, không sao đâu, không phải ba không cho con gọi điện ẹ, chỉ là về sau nói trước với ba một tiếng được không?”

“Dạ!” Tiêu Tiêu hít mũi đồng ý.

Tôi hôn trán nó, ôm nó lên giường, đắp mền lại, “Được rồi, giờ ngủ đi!”

Dỗ Tiêu Tiêu xong, xuống lầu chuẩn bị tới phòng làm việc đọc tư liệu, thì ngoài cửa truyền đến tiếng la của Hân Ngôn, ngay sau đó liền thấy em hung hăng vọt vào.

Hỏi người làm xong liền xông thẳng lên phòng Tiêu Tiêu.

Thật là.....

Thời tiết tệ như vậy, sao không chú ý an toàn của mình mà chạy qua chứ?

Hân Ngôn, chẳng lẽ em thật sự cho là anh sẽ ngược đãi con chúng ta sao?

Tôi theo sát phía sau, đang muốn nói với em Tiêu Tiêu đã ngủ, đừng làm ồn, nhưng lúc cửa phòng mở ra, Tiêu Tiêu lại đang đứng thẳng ở góc tường.

“Mẹ.....oa.....” vừa thấy Hân Ngôn, Tiêu Tiêu lập tức khóc rống lên.

Bộ đáng đáng thương, khác hẳn lúc ở chung với tôi, trông cứ như hai người.

Hân Ngôn vô cùng khấn trương vừa an ủi vừa kiểm tra xem Tiêu Tiêu có bị đánh không, sau đó còn bị Tiêu Tiêu quần lấy không cho đi.

Đứa nhỏ này..... Mới bây lớn đã tinh ranh như vậy, sau này còn đến mức nào nữa!

Hân Ngôn:

Thức dậy đã hơn 8h, ngoài cửa sổ tuyết rơi trắng xóa. Qua một lúc lâu mới nhận biết được nơi đây là nhà anh. Yên lặng cảm thụ hơi thở của anh phiêu đảng trong không khí, mơ hồ lộ ra lạnh nhạt.

Người bị tôi hù dọa tối qua bụng bữa sáng đến cho tôi, sandwich nướng và sữa tươi thơm lừng, đây là thói quen của học sinh thời nay. Nhưng 2 năm qua, tôi đã không còn thích loại thức ăn dành cho thiếu nữ này nữa, chỉ có cà phê đen đậm đặc mới có thể giúp tôi giữ vững tỉnh táo và trấn định.

Mở tivi nghe tin tức, thuận tiện tán gẫu đôi câu, thì ra người đó tên là Quy, mọi người ở đây gọi là thím Quy, là bảo mẫu chuyên nghiệp Vũ Minh đặc biệt tìm cho Tiêu Tiêu, cùng một công ty với Tiểu Mộc, giá cực cao. Xem ra vì con, anh cũng giống như tôi.

“Tiêu Tiêu đã dậy chưa?” sáng chủ nhật Tiêu Tiêu rất thích ngủ nướng.

“Ông chủ đã dẫn cậu Tiêu Tiêu đi chơi rồi, cậu chủ rất vui vẻ!” thím Quy cười.

“À, vậy thì tốt rồi.” Lòng tôi như chìm xuống đáy nước đen tối, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười theo thói quen.

Vũ Minh, anh thật sự không muốn gặp em sao, không muốn con ở cùng em sao? Em biết anh vĩnh viễn không cách nào tha thứ được việc em đã làm với anh, tựa như em cũng không thể quên được chuyện ba mẹ và Tần Bân. Nhưng Vũ Minh, sao anh có thể hoài nghi năng lực làm mẹ của em chứ?

“Công trình ‘Điệp Thuyết Viên’ mới bắt đầu thi công lại gần đây, vào rạng sáng hôm nay đã xảy ra sự cố. Tòa nhà phía tây bị sụp tường, làm 5 công nhân đang ở gần đó bị thương. Phóng viên có mặt tại hiện trường cho biết....”

Điệp Thuyết Viên? Hạng mục vừa mới được đầu tư thêm! Nguy rồi, tối qua đi gấp quá, quên mang theo điện thoại di động, chắc bọn Đinh Đương đang cuống cuồng tìm tôi.

Nuốt xuống ngụm sữa tươi cuối cùng, tôi đứng dậy, nói với thím Quy: “Tôi phải đến công ty gấp, nhờ chuyển lời đến ông chủ thím, cảm ơn đã.... Khoản đãi!”

“Bà chủ, à không, bà Diệp, ông chủ nói nếu bà muốn đi thì kêu lái xe đưa bà đi....” thím Quy chạy theo nói.

Vũ Minh, thì ra anh không dám để em lái xe một mình trong gió tuyết. Nhưng từ ngày anh đi, em đã không còn là Hân Ngôn mà anh biết trước kia nữa, hoặc có lẽ vẫn luôn không phải.

Gọi điện thoại cho Đinh Đương báo cho cô biết là tôi sẽ đến công ty ngay lập tức. Cô bé này hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ nói lái xe an toàn rồi cúp máy.

Vừa ra khỏi thang máy, Đinh Đương đã vội báo cáo: “Vương quản lý phụ trách hạng mục Diệp Thuyết Viên vừa gọi điện nói, lúc đầu chỉ có vài khối xi măng bong ra, nên chỉ bảo công nhân tráng lại, không ngờ lại sụp tường. Theo điều tra ban đầu của tổ điều tra thì có thể là vật liệu xây dựng có vấn đề, thiết kế phòng ốc có chịu lực nổi không, vẫn còn đang điều tra.....”

“Công nhân bị thương sao rồi?”

“Lúc ấy có 5 công nhân ở đó, hiện giờ trừ một người bị thương nghiêm trọng đang trong phòng cấp cứu, những người khác đã không còn gì nguy hiểm nữa.”

“Tốt. Thông báo phòng tài vụ chuyển trước một khoản tiền đến bệnh viện, viện phí đều do công ty trả hết. Mặc kệ thế nào, giải quyết tốt hậu quả theo quy tắc cũ.”

“Vâng.” Đinh Đương vừa ghi chép vừa báo cáo tiếp, “Vương quản lý giờ đang ở hiện trường, quản lý Thư bộ phận PR đã tới bệnh viện, hai nơi đó chỗ nào cũng đầy phóng viên.”

Phóng viên? Hai ngày trước mới vừa tổ chức buổi họp báo, giờ xảy ra chuyện, bọn họ không bu theo mới là lạ đó! Nhưng chỉ cần xử lý tốt hậu quả, thì sẽ ổn thôi. Chuyện này giao cho Lệ Nhã là được rồi, thật không biết vừa rồi trong điện thoại Đinh Đăng khẩn trương cái gì.

“Uhm.....chủ tịch”, Đinh Đăng cứ như muốn nói lại thôi.

“Còn chuyện gì sao?”

“Bên ngoài có tin đồn việc Phong Vũ đầu tư là giả, nên mới rồi mấy cổ đông nói muốn gặp chủ tịch, bọn họ hoài nghi chuyện lần này là do không rút tiền đúng hạn. Còn có....”

“Còn có cái gì?”

Cô Đinh Đăng này, lần nào cũng để chuyện quan trọng nhất nói sau cùng, thiệt là.....

“Còn có ông Duy nói, 10h sẽ đến đây.”

Duy An?

“Diệp chủ tịch có bên trong không?” Giọng nói Duy An vẫn như trước luôn nhu hòa lại ẩn chứa một sức mạnh làm người khác khiếp sợ. Nhìn đồng hồ, vừa đúng 10h. Người này thật là đúng giờ.

“Hân Ngôn!”

“Anh, anh tới rồi.....” mặc kệ chuyện có bao nhiêu khó khăn, nhìn thấy Duy An là tôi được an tâm một chút.

“Phải, không phải anh luôn xuất hiện mỗi khi em gặp khó khăn sao?” Duy An cười cười, ngồi xuống ghế đối diện. “Được rồi, nói việc chính. Khoản đầu tư kia rốt cuộc là sao vậy?”

“Thế nào, anh mà cung nghi ngờ em sao?” Nói việc công, cả hai đều trở nên nghiêm túc.

“Không chỉ anh, mà mặc kệ là ai cũng sẽ nghi ngờ, vô duyên vô cớ đầu tư 200 tỷ? Mà tôi qua em đi đâu anh gọi không được.”

“Em.....” nghĩ lại mấy năm qua, nếu như không có Duy An duy trì thế chân vạc, chỉ dựa vào tôi, không thể nào đoạt lại Diệp thị và chống đỡ tới hôm nay. Đối với Duy An gần như tôi không giấu diếm điều gì.

“Tôi qua em ở nhà anh ấy.”

“Ai? Lâm Vũ Minh?” mặt Duy An cứng đờ, “Hân Ngôn, em vẫn không bỏ được sao.”

“Em không yên lòng về Tiêu Tiêu”, lấy ra hiệp nghị chuyển nhượng quyền giám hộ từ trong ngăn kéo, tôi đẩy đến trước mặt Duy An, “Em dùng cái này, đổi lấy khoản đầu tư đó.”

“Hân Ngôn, em.....”

“Giờ anh tin rồi chứ?”

Dùng con mình đổi lấy tiền đầu tư. Diệp Hân Ngôn, rốt cuộc người đang làm cái gì!

“Chủ tịch, những cổ đông khác đã đến, đang chờ ở phòng họp.” Đinh Đăng thừa dịp bùng nước đến, nói nhỏ bên tai tôi.

“Biết rồi.” Tôi gạt đầu, trong lòng vẫn đang nghĩ làm sao để giải thích về khoản đầu tư này.

“Hân Ngôn, nói sự thật đi.” Duy An nắm hiệp nghị trong tay.

“Không....chuyện của em và Lâm Vũ Minh là chuyện riêng!” bất luận thế nào, giờ Diệp Thị và Lâm Thị không có tí quan hệ nào hết, tôi không muốn có người nhớ tới khoảng thời gian trước đây.

“Vậy em sẽ giải thích thế nào? Nếu em không muốn Diệp Thị dẫm lên vết xe đổ, thì tốt nhất.....Hân Ngôn, nghe anh nói hết đã....”

“Đinh Đăng....” tôi cắt ngang lời Duy An, “Chuẩn bị họp hội đồng quản trị, bảo mọi người đợi một chút, tôi tới ngay.”

Hiện giờ, các cổ đông ngoài mặt thì khách khí, nhưng bên trong thì như có dòng nước ngầm mãnh liệt.

Quả nhiên, trao đổi vài câu về việc xử lý sự cố lần này, lập tức có người nói thẳng vào vấn đề chính.

“Chủ tịch, xin nói rõ về khoản đầu tư lần này. Là cổ đông của Diệp Thị, hẳn là chúng tôi có quyền này!” Lưu Chính là cổ đông lớn nhất Diệp Thị ngoại trừ tôi và Duy An, lúc trước hẳn đã có ý kiến về khoản đầu tư của Phong Vũ, lần này mấy vị cổ đông tìm tới, có khả năng là do hẳn lén xúi giục.

“Chuyện khoản tiền đầu tư, lần trước tôi đã giải thích rồi. Số tiền chuyển đến tài khoản của Diệp Thị, chính là minh chứng tốt nhất.” Tôi lạnh lùng nói, hi vọng lần này cũng sẽ như các lần trước có thể khiến mọi người tin phục.

“Diệp chủ tịch, theo tôi biết tài khoản ngân hàng cũng không nói lên được điều gì, chúng ta không cần một số tiền khổng lồ nhưng không thể sử dụng được, đúng không?” Có người nói thêm vào, mấy người khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đủ rồi, mọi người hãy xem cái này đi?” Duy An này giờ trầm mặc không nói, bỗng chụp bản hiệp nghị lên bàn.

....

Nghe xong những lời xin lỗi và bảo đảm thật lòng hoặc giả dối, trong phòng họp chỉ còn lại tôi và Duy An.

“Anh hài lòng chưa?”

“Đây là biện pháp duy nhất. Anh đã hứa với chú Diệp chăm sóc em, còn có”, ánh mắt của Duy An làm tôi nhớ lại cái đêm mà ba qua đời, “Giữ gìn Diệp Thị”

“Nhưng có thể dùng cách khác...”

“Nếu ban đầu, em dứt khoát bỏ đứa nhỏ này, chuyện sẽ không phức tạp như thế, huống chi, không phải em rất hận hẳn sao...” Duy An nói xong thì định rời đi.

“Anh.... Em.....”

“Chị Hân Ngôn, không xong!” Đinh Đang đột nhiên đẩy cửa vào.

“Chuyện gì vậy?”

“Tiêu Tiêu đang ở bệnh viện!”

4. Chương 4: Bệnh Viện

Vũ Minh:

Sáng sớm, thừa dịp Hân Ngôn còn chưa dậy, tôi liền dẫn Tiêu Tiêu đi chơi. Tôi biết làm vậy là hơi tàn nhẫn, nhưng tôi chỉ muốn tận lực tránh gặp mặt Hân Ngôn để không có những xung đột không cần thiết.

Tiêu Tiêu hiển nhiên là không vui tí nào, nhưng lại ngoan ngoãn không ồn ào gì hết, chỉ là trước khi ra cửa cứ lưu luyến nhìn cửa phòng Hân Ngôn.

Tuyết rơi cả đêm, đến sáng mới ngừng, ánh mặt trời chiếu vào lớp tuyết dày làm lóa cả mắt.

Dù sao vẫn là trẻ con, mới vừa rồi còn ủ rũ không vui theo tôi ra xe, giờ Tiêu Tiêu đã hưng phấn nhìn cảnh tuyết bên ngoài xe, quên mất phiền não lúc này.

Vốn tính dẫn Tiêu Tiêu đến khu vui chơi, Hân Ngôn thích yên tĩnh, sẽ không dẫn Tiêu Tiêu đến khu vui chơi náo nhiệt chơi những trò cảm giác mạnh, nên những thứ này chỉ có thể để tôi đền bù.

Nhưng giờ thấy tuyết đọng dày như vậy, tôi thay đổi ý định, dẫn Tiêu Tiêu đến một công viên khác.

Không ngoài dự đoán, chủ nhật, có rất nhiều bé khác tụ tập ở đây chơi đùa, tuyết thế này vừa đúng lúc để bọn chúng chơi ném tuyết.

Tiêu Tiêu lập tức nhập bọn, chơi không biết chán, không bao lâu người đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, rất đáng yêu.

Ăn cơm trưa xong, vốn muốn cho Tiêu Tiêu nghỉ ngơi một lúc, nhưng Tiêu Tiêu không chịu ở yên, mặc tôi khuyên, cứ gia nhập cuộc chiến tiếp.

Chơi được khoảng 1 giờ, đột nhiên Tiêu Tiêu ôm bụng ngã trên mặt đất.

Tôi vội vàng ôm lấy Tiêu Tiêu đưa đi bệnh viện, gọi điện cho Minh giúp một tay.

May mắn không phải bệnh gì nguy hiểm, chỉ là viêm ruột thừa cấp tính, bác sĩ nói chỉ cần phẫu thuật là ổn.

Lúc Tiêu Tiêu được đưa từ phòng giải phẫu ra phòng hồi sức, thì Hân Ngôn chạy đến, còn có Duy An, người vẫn luôn tự xưng là ‘anh’ của em đi theo.

Mặc dù vậy tôi không có thiện cảm mấy với người này, cảm giác người đàn ông này tiếp cận Hân Ngôn là có mưu đồ khác.

Bất quá mấy năm qua, hẳn chăm sóc Hân Ngôn cũng không ít, hơn nữa hẳn hiểu rõ quá khứ của Hân Ngôn, nếu thật sự Hân Ngôn có tình cảm với hắn, cũng là một lựa chọn không tồi.

“Tiêu Tiêu sao rồi? Hôm qua không phải còn khỏe mạnh sao, sao đột nhiên lại phải cấp cứu, giải phẫu sao rồi?” Hân Ngôn thấy tôi liền vọt tới, kích động kéo tay tôi hỏi dồn.

“Tiêu Tiêu...” Vốn định dùng thái độ lạnh lùng như cũ để trả lời em, nhưng khi thấy được đôi mắt đỏ bừng của em, và vẻ mặt lo lắng, không tự chủ mềm giọng nói, “Hân Ngôn, bình tĩnh nào, chỉ là phẫu thuật cắt ruột thừa, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn thôi.”

Nghe vậy, Hân Ngôn bình tĩnh lại, đi về phía phòng bệnh, “Tôi vào với Tiêu Tiêu.”

Tôi và Duy An theo sau, ở cửa phòng bệnh, chúng tôi chỉ nhìn nhau cười, coi như chào hỏi.

Vì chỉ gây tê cục bộ, nên giờ này Tiêu Tiêu vẫn tỉnh, thấy Hân Ngôn tới, lập tức hưng phấn, há miệng muốn nói, nhưng không phát ra âm thanh nào, chỉ dùng khẩu hình kêu: “Mẹ....”

Hân Ngôn lập tức chạy đến bên giường, “Tiêu Tiêu, con sao rồi? Đau không? Đang yên lành sao đột nhiên lại bệnh?”

Hồi sau, Tiêu Tiêu khàn khàn đứt quãng nói: “Mẹ..... Con không sao..... Không đau.....”

“Tiêu Tiêu, mẹ lo muốn chết.” cuối cùng Hân Ngôn nhịn không được, ôm Tiêu Tiêu mà khóc.

“Bệnh nhân mới vừa phẫu thuật xong, cần nghỉ ngơi, mặc dù đây là phòng bệnh cao cấp, cho phép vào thăm, nhưng nhiều người như vậy cũng không được.” Đột nhiên một y tá xuất hiện ở cửa.

“Xin lỗi..... Chúng tôi..... Chúng tôi sẽ chú ý.” Hân Ngôn nghe vậy, rất sợ y tá bắt em ra ngoài, hốt hoảng nói.

“Các vị là người nhà của cậu bé này?”

“Vâng.”

“Ở lại hai người là đủ rồi, còn lại về bớt đi!” Y tá quan sát một phen rồi nói.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn.”

Sau khi y tá đi, Hân Ngôn có chút khó xử nhìn tôi và Duy An.

Tôi không muốn làm khó em, giành nói trước: “Công ty có chút chuyện, đúng lúc em tới rồi, ở đây chăm sóc Tiêu Tiêu đi! Có việc cứ bảo Minh liên lạc với tôi.” Nói xong, không đợi em trả lời, tôi liền đi ra ngoài.

“Ba....” Ai ngờ Tiêu Tiêu gọi tôi lại.

“Tiêu Tiêu, ba còn có chút việc, một lát nữa sẽ đến, con ở lại với mẹ và chú Duy An nha?” Tôi trở lại giường bệnh dịu dàng dỗ Tiêu Tiêu.

“Ba....” Tiêu Tiêu không lắc đầu cũng không gật đầu, cứ nhìn tôi không chớp mắt, miệng kêu ba.

Tôi không hạ nổi quyết tâm nói muốn đi nữa rồi.

“Anh, Tiêu Tiêu đang bệnh, hiện rất cần em và ba nó ở bên, cho nên rất xin lỗi.....” Hàn Ngôn tất nhiên không muốn Tiêu Tiêu khổ sở, đành lựa chọn bảo Duy An đi.

Duy An cũng không phải là người không thức thời, rất sáng khoái nói: “Anh hiểu, đừng ngại, anh về trước, mai sẽ tới thăm Tiêu Tiêu.”

Dứt lời, liền ra ngoài.

Trong phòng còn lại ba người, nhất thời có chút xấu hổ, tôi và Hàn Ngôn không thể không đem toàn bộ chú ý đặt lên người Tiêu Tiêu, cố ý không nhìn đối phương.

“Mẹ, con mệt.” Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, yếu ớt nói.

“Tiêu Tiêu, không được, sau phẫu thuật hai giờ con không thể ngủ, ngoan, mở mắt ra nào, mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe nhé.”

Hàn Ngôn nói xạo, Tiêu Tiêu miễn cưỡng mở mắt ra.

Hàn Ngôn bắt đầu kể chuyện cổ tích mấy trăm năm không đổi.....

Mười mấy phút sau, lúc Hàn Ngôn đang kể hăng say, Tiêu Tiêu lại một lần nữa nhắm mắt ngủ.

Hàn Ngôn vội nói: “Tiêu Tiêu đã nói đừng ngủ mà, nếu không muốn nghe chuyện này, mẹ đổi chuyện khác nha!”

Tiêu Tiêu hình như rất khó xử lay lay đầu, “Mẹ, mẹ đừng kể chuyện cổ tích nữa, con đã đọc hết rồi. Đều là gạ trẻ con thôi, không thật gì cả.”

“.....”

Hàn Ngôn nghe vậy không biết phản bác sao, mà Tiêu Tiêu hình như sợ lời của mình làm Hàn Ngôn không vui, bèn dùng ánh mắt cầu giúp đỡ nhìn tôi.

“Hàn Ngôn, đừng quá để ý, Tiêu Tiêu là bé trai, không thích những chuyện cổ tích lãng mạn là bình thường thôi. Sáng sớm em phải đến công ty, giờ lại vội chạy tới chăm sóc Tiêu Tiêu, không bằng nghỉ ngơi một chút đi, để tôi kể chuyện cho Tiêu Tiêu nghe.”

Hàn Ngôn nhìn tôi, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng vẫn đồng ý.

“Tiêu Tiêu muốn nghe chuyện gì nào?” tôi hỏi.

Tiêu Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Chú Minh nói ba là người rất lợi hại, làm rất nhiều chuyện lợi hại, con muốn nghe ba kể những chuyện đó.”

“Được, ba kể cho con nghe chuyện của bang phái, bảo đảm còn đặc sắc hơn phim trinh thám trên tivi” Tiêu Tiêu nếu thật muốn nghe những chuyện cổ tích thì tôi không thể, chứ kể những chuyện này là sở trường của tôi.

“Hay quá, con muốn nghe, ba mau kể đi!” Tiêu Tiêu lập tức tỉnh táo lại.

“Vũ Minh, anh đùa gì thế!” Tôi còn chưa kịp kể, Ngân Hôn đã chen lời, “Tiêu Tiêu mới mấy tuổi, sao anh có thể kể cho nó nghe những chuyện này?”

“Sao không thể? Tiêu Tiêu là con trai tôi, tương lai chính là người thừa kế bang phái, bây giờ kể chút chuyện cho nó học tập cũng tốt.”

“Không được! Tôi là mẹ Tiêu Tiêu, tôi tuyệt đối không cho phép Tiêu Tiêu học tập những mảnh khốc đó.”

Nhắc tới Tiêu Tiêu là em lại kích động.

Nhưng chuyện liên quan đến bang phái và tương lai của Tiêu Tiêu, tôi quyết không nhân nhượng, bất luận tài trí, gan dạ Tiêu Tiêu là người kế nhiệm tốt nhất.

Hàn Ngôn, đừng quên, quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiêu ở trong tay tôi.

Hàn Ngôn:

Nhìn anh kể chuyện cho Tiêu Tiêu nghe, rất hào hứng, giống như thấy lại sự hăng hái thời thiếu niên.

Tuy anh kể rất nhẹ nhàng, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được những năm kia anh trải qua thật không dễ. Những chuyện này đối với Tiêu Tiêu chỉ mới 5 tuổi mà nói, thật sự là quá mức lời đời, đầy lừa gạt, bạo lực, máu tanh.....

Mấy lần tôi muốn cản anh, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống. Tiêu Tiêu dù sao cũng là bé trai, đối với những chuyện đó lại cảm thấy hứng thú. Mặc dù những năm gần đây, tôi, Vũ Minh, Duy An, Lệ Nhã, còn có Đinh Đang, chúng tôi đã thấy nhiều những mặt đen tối của xã hội, thậm chí là trải qua những giao dịch bẩn thỉu, nhưng tôi vẫn hi vọng con tôi có thể sống trong một thế giới trong sạch.....

Ít nhất, là bây giờ. Tiêu Tiêu thật sự còn quá nhỏ.....

Ngẫm lại, mục đích duy nhất của chúng tôi là không cho Tiêu Tiêu ngủ, có lẽ nói cái gì cũng không quá quan trọng đi, chỉ cần chúng tôi không gây gổ ở trước mặt Tiêu Tiêu là tốt rồi. Tựa như hai năm trước, tôi và anh cách nhau bởi song sắt, bình tĩnh kí vào đơn ly hôn, sau đó bắt tay, nói hẹn gặp lại.

Hai cha con, một nói hăng hái, một nghe vui vẻ, nếu như bỏ qua nội dung câu chuyện là gì, bỏ qua quan hệ lúng túng giữa tôi và anh, thì đây đúng là một bức tranh gia đình hạnh phúc rồi!

Tôi lẳng lặng đi ra ngoài, tựa vào vách tường hành lang bệnh viện. Hai người họ quá nhập tâm, không phát hiện tôi rời đi. Tiêu Tiêu đã ổn, lý trí nói tôi biết tôi nên đi xuống lầu dưới, khu phòng bệnh thường, để thăm những công nhân bị thương. Vừa rồi lúc tối tôi thấy được xe của Lệ Nhã, xem ra là theo ý tôi, đưa công nhân đến bệnh viện có điều kiện tốt để điều trị.

Nhưng trong phòng bệnh là con trai tôi, tôi cố gắng đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn không cất bước nổi.

“Nhìn kia, là Diệp Hân Ngôn, Diệp chủ tịch ở đằng kia kia!” cuối hành lang truyền đến tiếng huyền não, còn có tiếng y tá ngăn cản.

Hồng rồi, phóng viên làm sao tìm tới đây được, bọn Lệ Nhã đang làm gì chứ?

“Xin mọi người yên lặng một chút, nơi này là bệnh viện, đừng ảnh hưởng đến bệnh nhân nghỉ ngơi. Có vấn đề gì tìm một chỗ ngồi rồi nói tiếp được không?” Tôi thấp giọng bình tĩnh nói.

Mấy người đó dần yên tĩnh lại, xa xa Duy An và Lệ Nhã vội vã chạy tới. Thì ra Duy An vẫn chưa về nhà.

“Chủ tịch Diệp, ngại quá, tôi không nghĩ là bọn họ sẽ tìm được nơi này.” Lệ Nhã nhỏ giọng nói bên tai tôi.

“Không sao, xin bệnh viện giúp chúng ta tìm một phòng họp nhỏ. Thời tiết lạnh thế này, không bằng mọi người ngồi xuống uống chén trà nóng đã, có gì hẵng nói sau.” Hiện giờ phóng viên chính là thượng đế đó, vui có thể nâng người lên tới trời, không vui có thể chửi người ba năm không góc đầu dậy nổi. Hi vọng với thái độ thân thiện của chúng tôi, có thể làm bọn họ viết nương tay!

Duy An và giám đốc bệnh viện có quan hệ rất tốt, không lâu lắm đã sắp xếp được một phòng họp.

Tôi không chọn hình thức họp báo chính thức, mà dùng phương thức tương đối thoải mái là mọi người cùng ngồi vây quanh bàn họp để đặt câu hỏi.

Vấn đề của các phóng viên cũng chỉ xoay quanh nguyên nhân sự cố, khắc phục hậu quả.... Nói trắng ra, những người này đã sớm thấy nhiều cảnh sống chết, đã sớm không còn tình cảm như người bình thường, điều bọn họ chú ý hơn là bài viết của mình có được lên báo không, và bài báo có được bao nhiêu hưởng ứng từ xã hội.

Nguyên nhân sự cố còn đang điều tra, các công nhân bị thương công ty sẽ phụ trách chi phí điều trị, về những phần khác, chúng tôi không thể tiết lộ. Lệ Nhã trả lời rất khéo léo các câu hỏi của phóng viên.

Có vẻ những phóng viên này cũng không có ý làm khó Diệp Thị, tôi thở phào nhẹ nhõm, đang định kết thúc thì đột nhiên có một phóng viên xông ra.

“Chủ tịch Diệp, nghe nói sự cố lần này là do tiền vốn rót xuống không kịp, chủ tịch có thể giải thích việc này một chút không?”

Lời này giống như một quả bom nổ, mọi người lập tức xao động trở lại, “Như vậy, là bởi vì tiền mua vật tư không đủ, nên mới tạo nên sự cố lần này, đúng không?” “Quý công ty có cam kết là sau này sẽ không xảy ra sự cố thể này nữa không?” Một loạt câu hỏi được đặt ra.

Duy An không ngờ vấn đề hội đồng quản trị từng hỏi lại bị lộ nhanh như vậy.

“Nếu như tài chính của Diệp Thị có vấn đề, anh cảm thấy ba người chúng tôi còn có thể ngồi ở đây uống trà với các vị sao?” tôi tận lực lánh nặng tìm nhẹ, đối với tình huống thế này, biện pháp tốt nhất là nói sang chuyện khác.

“Như vậy, xin hỏi chủ tịch Diệp, nghe nói con chủ tịch cũng ở bệnh viện này điều trị, vậy có thể nói cho chúng tôi biết, chủ tịch tới bệnh viện là thăm con trai hay thăm nhân viên?” Những người này nghe tin thật là nhanh.

“Tôi cũng là một người mẹ, cũng giống như các nhân viên bất hạnh bị thương cũng có mẹ và người nhà, tôi tin tưởng đứa bé nào ở trong lòng người mẹ cũng đều giống nhau.” Nghĩ đến Tiêu Tiêu, mắt tôi có chút ướt. Cô phóng viên mới vừa hỏi không hỏi nữa.

“Vậy chủ tịch giải thích như thế nào việc con chủ tịch được ở phòng bệnh cao cấp, mà nhân viên lại ở phòng bệnh thường đây?”

“Điều này.....” trong phòng đột nhiên an tĩnh lại chờ tôi trả lời, mới rồi là tôi tự mua dây buộc mình.

“Hôm nay tới đây thôi, chủ tịch Diệp còn muốn đi thăm người thân của công nhân bị thương.” Lệ Nhã vội vàng giải vây cho tôi.

“Bởi vì....” Tôi biết nếu không trả lời vấn đề này, mọi cố gắng trước đó của chúng tôi sẽ uổng phí hết, bọn họ nhất định vin vào điểm này để viết này nọ.

“Bởi vì quyền giám hộ đứa bé là ở cha nó, chủ tịch Diệp cũng là đang trên đường tới bệnh viện mới biết được đứa bé ngã bệnh. Hi vọng mọi người có thể hiểu được tâm tình của một người mẹ.....” Duy An nói. Chẳng lẽ, ban đầu tôi giữ lại đứa bé này thật sự là sai lầm?

Lời Duy An làm lòng tôi không khỏi phiền não, rồi lại không nói rõ được là tại sao. Anh ta biết lúc đầu tôi gả cho Vũ Minh là bị ép buộc, vẫn phản đối tôi sinh Tiêu Tiêu, thậm chí khi Vũ Minh phải vào tù, đã đề nghị tôi đưa Tiêu Tiêu vào cô nhi viện. Trong công việc, Duy An vĩnh viễn là người anh lớn, nhưng duy nhất trong phương diện này, chúng tôi bất đồng ý kiến.

Sau khi kết thúc, tôi đi thăm công nhân bị thương và người nhà họ, may mắn không ai gây chuyện. Nói thật, sự cố lần này trách nhiệm chính vẫn là bên nhận thầu công trình, nếu không phải hiện tại công trình đang ở thời kỳ mấu chốt, tôi cũng không cần phải biểu hiện nhiệt tình như vậy.

Xử lý xong chuyện của công ty, bảo Lệ Nhã và Duy An về công ty trước, tôi đến phòng bệnh của Tiêu Tiêu. Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, Tiêu Tiêu đã ngủ rồi. Vũ Minh vẫn còn ở, thím Quy đã tới. Đó là một phụ nữ tử mĩ, đang dùng bông sạch thấm nước lên đôi môi khô khốc của Tiêu Tiêu.

Trong khoảng thời gian này tôi khó có thời gian rảnh, mà sợ rằng Vũ Minh cũng sẽ không cho tôi chăm sóc Tiêu Tiêu, cho nên có thím Quy chăm sóc Tiêu Tiêu, tôi cũng yên tâm.

“Em bận việc, không cần lo cho Tiêu Tiêu. Bất quá, chủ nhật tuần sau sợ là Tiêu Tiêu vẫn chưa đủ khỏe để có thể ra ngoài chơi, cho nên em không cần qua đón nó.”

“Lâm Vũ Minh, anh.... Anh đừng quên tôi là mẹ của Tiêu Tiêu!” mặc dù hiện giờ anh có quyền nuôi dưỡng, nhưng tôi không ngờ anh lại hạn chế tôi tiếp xúc với Tiêu Tiêu như vậy.

“Ách..... Bà Diệp, bà ăn cơm chưa? Bận rộn cả ngày rồi, hay là tôi đến phòng bếp sát vách làm chút gì cho bà ăn nha.” thím Quy thấy tình hình không ổn, vội vàng hỏi xen vào.

Ăn cơm? Hôm nay chạy tới chạy lui đúng là chưa ăn thật. Hình như trời cũng tối rồi.

Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến là thấy đói thật, dạ dày đau âm ỉ, tôi theo bản năng lấy tay che lại.

“Hân Ngôn!” Anh đứng lên, trong đôi mắt hình như có lo lắng, “Em.....không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Viêm dạ dày mạn tính, từ lúc còn đi học đã bị rồi, “Vậy tôi về trước, ngày mai lại tới.”

Tôi hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Tiêu Tiêu, xoay người chuẩn bị đi. Tôi biết, anh nhất định sẽ kiếm cơ không cho tôi ở bên Tiêu Tiêu.

“Tài xế của em có ở đây không?” Anh chạy theo hỏi.

“Tôi tự lái xe tới.”

Anh nhìn tuyết trắng ngoài cửa sổ, lại cúi đầu nhìn đồng hồ, “Để tôi đưa em về.”

5. Chương 5: Mập Mờ

Vũ Minh:

Bị phóng viên bao vây, Hân Ngôn phải tạm thời rời đi để xử lý. Đến lúc em trở lại thì Tiêu Tiêu đã ngủ rồi.

Nhìn vẻ mệt mỏi của em, tôi nói: “Em bận việc, không cần lo cho Tiêu Tiêu. Bất quá, chủ nhật tuần sau sợ là Tiêu Tiêu vẫn chưa đủ khỏe để có thể ra ngoài chơi, cho nên em không cần qua đón nó.”

“Lâm Vũ Minh, anh.... Anh đừng quên tôi là mẹ của Tiêu Tiêu!” Đúng như tôi đoán, em lập tức la lên.

Đối với Hân Ngôn, Tiêu Tiêu quan trọng hơn tất cả.

Tôi biết hạng mục mới của công ty em xảy ra sự cố, sợ là sắp tới em sẽ rất bận để ứng phó.

Không phải là tôi không muốn em đến chơi với Tiêu Tiêu, mà thật sự là tôi lo lắng em sẽ mệt mỏi.

Đến lúc này, tôi biết em sẽ không nghe bất kỳ lời khuyên nào của tôi, vậy không bằng tôi dùng những lời ác liệt.....

Sau đó, em không cãi cọ gì nữa, xoay người rời đi.

Tôi thấy sắc mặt em trắng bệch, còn dùng tay che dạ dày.

Bệnh viêm dạ dày của em đã có từ thời đi học, mấy năm sống chung, tôi từng tìm rất nhiều thầy thuốc đông y điều trị cho em. Nhưng mấy năm nay, không có tôi đốc thúc, sợ là càng tệ hơn trước rồi.

Cuối cùng tôi không thể không quyết định tự mình lái xe đưa em về, tuyết lại rơi, nhìn sắc mặt em kém như vậy, thật không biết, nếu cứ để cho em tự lái xe về, thì có gặp chuyện không may gì không.

Lên xe đã là nửa đêm rồi, trên mặt đất tuyết đọng không ít.

Tôi cố gắng chạy thật chậm, thuận tiện nhìn xem xung quanh có chỗ nào bán đồ ăn không. Với tính tình của em, sợ là về nhà rồi cũng sẽ không ăn gì mà đi ngủ mất thôi.

“Đến rồi!”

Dừng xe trước một quán ăn, còn chưa mở cửa xe đã nghe em cự tuyệt.

“Lâm Vũ Minh, tự nhiên anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Cả ngày chưa ăn gì, vào ăn chút gì lót dạ mới có sức đưa em về!”

Tôi tắt máy, thản nhiên xuống xe đi vào quán.

Quả nhiên không bao lâu em cũng theo tới, đi vào quán với tôi.

Vào quán, chúng tôi chọn một chỗ hơi khuất, phục vụ đưa thực đơn tới, em khoát tay nói không đói.

Tôi cũng không miễn cưỡng nữa, tự gọi món.

Tối mùa đông, khách trong quán không ít, không bao lâu phục vụ bưng thức ăn tới: một chén cháo thịt, mấy lòng sủi cải hấp.

Tôi đẩy chén cháo tới trước mặt Hân Ngôn, còn mình thì ăn sủi cải tôm.

Em khó hiểu nhìn tôi, không chịu ăn.

“Em có thể không quý trọng thân thể của chính mình, nhưng Tiêu Tiêu không thể không có một người mẹ khỏe mạnh.” Tôi cứ ăn sủi cải của mình, làm bộ không để ý nói như vậy. Hân Ngôn sững sốt một chút, cuối cùng cũng ăn.

Ăn xong, chúng tôi tiếp tục lên xe đi về.

Hân Ngôn cứ ngáp mãi.

“Em ngủ một lát đi! Nơi này cách nhà em còn xa, hơn nữa tuyết rơi đi không nhanh được.” Tôi vừa nói vừa ném cho em chiếc áo khoác.

Hân Ngôn bắt lấy, hình như thật sự mệt mỏi, không từ chối nữa, chỉnh ghế ngã ra sau rồi ngủ.

Tôi mở một khúc ghi ta trữ tình cổ điển ‘Romeo và Juliet’.

Khác với piano, bản ghi ta càng làm bật lên những nốt nhạc dịu dàng như nước, biểu đạt sự đau thương của ca khúc.

Đây chính là một trong những bản nhạc mà em thích nhất, lúc còn là thiếu nữ em luôn mơ ước có được loại tình yêu đến chết không rời như trong tiểu thuyết của Shakespeares, vì vậy cũng yêu bản nhạc mang theo nhân nhậ ưu thương và lãng mạn này.

Không ngờ hôm nay vật đổi sao dời, em có còn kiên trì như cũ không, chấp nhất về một tình yêu hoàn mỹ? Hay là đã bị năm tháng vô tình hủy hoại đi sự ngây thơ ngày cũ?

Khi đến nhà, em đã ngủ say.

Không đành lòng đánh thức em, tôi dừng xe xong, cẩn thận bế em lên, nhấn chuông cửa.

“Bà chủ, cuối cùng bà đã về..... Ông chủ?!” mở cửa là Tiểu Mộc, lúc tôi và Hân Ngôn ly hôn, Tiêu Mộc đi theo chăm sóc Tiêu Tiêu, thấy tôi thì giật mình.

“Suyt!” tôi ra hiệu cho Tiểu Mộc im lặng, ôm Hân Ngôn vào phòng.

“Bà chủ.... Thế nào?” Tiểu Mộc nhỏ giọng lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là hơi mệt, nên ngủ thiếp đi thôi.” Tôi vừa đi đến phòng em vừa nói.

“A!...” Tiểu Mộc yên tâm gật đầu, thuận tiện giúp tôi mở cửa phòng, nhanh chóng sửa sang lại chăn đệm, rồi đi ra ngoài.

Tôi đặt Hân Ngôn lên giường, em ngủ rất say, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sợ em ngủ không thoải mái, tôi giúp em cởi áo khoác và giày vớ ra, đắp kín mền.

Xong xuôi, tôi chuẩn bị ra ngoài, thì nghe được em nói mớ, không tự chủ dừng bước. “Vũ.... Minh Thật xin lỗi!”

Tại sao lại xin lỗi? Không phải em rất hận tôi sao? Hận tôi hại chết người yêu, người nhà, cướp đi lý tưởng của em, còn có người em quan tâm - Tiêu Tiêu....

Tôi không hiểu vì sao Hân Ngôn lại nói câu đó, cũng không cất bước nổi, xoay người ngồi xuống giường, lẳng lặng nhìn gương mặt ngủ say của em.

Lúc ngủ, Hân Ngôn có một loại vẻ mặt rất đau thương. Lòng tôi khẽ nhói, vươn tay xoa nhẹ lông mày hơi nhú, sau đó không kiềm được ấn xuống một nụ hôn lên khóe mắt hơi ướt của em.

Thật ra thì, Hân Ngôn đã từng là một cô gái rất lãng mạn, hồn nhiên lại thiện lương, rất không thích hợp kinh doanh một công ty lớn như vậy.

Mặc kệ em là vì nguyện vọng của cha mẹ, hay là vì danh vọng của gia tộc, tôi cũng không cho phép cha mẹ em có quyền bắt em gánh một sự nghiệp mà ngay cả một người con trai cũng không chắc đảm đương nổi.

Tôi thừa nhận, tôi đã dùng thủ đoạn với ý nghĩ thay em gánh trách nhiệm nặng nề đó, kết quả em chẳng những không được vui vẻ, mà còn phải sống khổ sở bao năm với ý nghĩ báo thù. Tôi đã sai rồi.

Nhưng Hân Ngôn à, anh nguyện ý giao hết tất cả cho em, là hy vọng em có thể quên đi thù hận, không phải bởi vì anh không muốn bảo vệ, chăm sóc em nữa, càng không hi vọng vì vậy mà em phải khổ như bây giờ.....

Hân Ngôn, hãy nói cho anh biết, anh phải làm thế nào, em mới có thể hạnh phúc?

Hân Ngôn:

Chuông báo của điện thoại di động vang bên tai nhiều lần, làm tôi cảm thấy rất phiền. Miễn cưỡng mở mắt ra, ánh mặt trời chói lọi chiếu vào qua khe hở của rèm cửa sổ. Liếc nhìn di động, chuông báo vẫn còn vang, có một nhắc nhở, xế chiều hôm nay có báo cáo giám định sự cố, có thể phải triệu tập khẩn cấp hội đồng quản trị.

Giờ đã là 10 giờ.

Cảm giác cả người mệt mỏi vô cùng, nhưng lý trí nói cho tôi biết, giờ tôi phải giữ vững tỉnh táo.

Tắm xong, vốn muốn kêu Tiểu Mộc chuẩn bị cho tôi một phần ăn nhanh để mang đi công ty ăn. Không ngờ Tiểu Mộc lại bưng lên một chén cháo trứng muối thịt nạc nóng hổi.

Tiểu Mộc nấu ăn khá ngon, nhìn chén cháo rất hấp dẫn.

“Tối qua lúc ông chủ đưa bà về, nói bệnh dạ dày của bà lại tái phát. Dặn tôi, khi bà tỉnh thì cho bà ăn cháo nóng.”

“Vũ Minh?” Thấy ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Mộc, đột nhiên tôi nhớ lại chuyện tối qua. Lúc về tôi ngủ quên trên xe, hẳn là anh đã đưa tôi vào.

Cháo nóng vừa đủ, rất ngon, làm tôi nhớ lại bữa ăn đêm qua. Anh vẫn nhớ tôi thích ngồi chỗ nào trong quán, thích ăn món gì nhất. Dù qua nhiều năm như vậy, vẫn nhớ.

Bất quá hiện tại, tôi không có dư thời gian và tinh lực để nhớ lại, công ty còn quá nhiều chuyện chờ tôi xử lý. Không có Tiêu Tiêu bên cạnh, cuộc sống của tôi lại có vẻ lộn xộn hơn trước kia nhiều.

Vội vã ăn cho xong chén cháo, không kịp để ý dạ dày căng đau, tùy tiện uống mấy viên thuốc, tôi vội vã chạy tới công ty.

13h 55, báo cáo giám định sự cố được đưa đến bàn làm việc của tôi. Sau khi vào phòng, Đinh Đương thở hổn hển, giống như là chạy marathon tới.

Nguyên nhân không khác mấy với dự đoán, xi măng xây dựng và bản thiết kế công trình đều có vấn đề. Bên nhà thầu dùng xi măng tuy không phải là tốt nhất nhưng vẫn trong tiêu chuẩn quy định. Chỉ là lúc thi công, gặp phải luồng khí lạnh, đội thi công lại không áp dụng biện pháp chống nhiệt độ thấp, khiến cho sức chống đỡ của bê tông không đủ. Vấn đề về bản thiết kế, cụ thể phải đợi mấy ngày nữa mới có kết quả chính xác.

Mấy cổ đông khác của Diệp Thị, bao gồm Duy An, cũng đồng thời nhận được bản báo cáo tương tự. Chuyện liên quan đến lợi ích của mỗi người, không cần tôi nói, đã tự động chạy đến tổng công ty một cách nhanh chóng.

Rõ ràng, trách nhiệm chủ yếu thuộc về bên nhà thầu, còn bên công ty phụ trách thiết kế thì chưa biết rõ. Ít nhất là không quan hệ đến việc đầu tư vốn của Diệp Thị, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm được.

Hôm nay tập trung thảo luận phương án để khắc phục hậu quả. Phòng ốc bị sập rồi, tu sửa lại hay dứt khoát đập đi để xây dựng lại? Hội đồng quản trị chia làm hai phe.

Một phe là Duy An dẫn đầu, bọn họ cảm thấy đầu tư đã tốn quá nhiều tiền bạc rồi, nếu đập đi xây lại thì tổn thất vô cùng lớn. Một vụ làm ăn biết chắc sẽ lỗ, dù sao ai cũng không muốn tiền của mình đổ sông đổ bể.

Phe còn lại do Lưu Chính đi đầu, tán thành đập đi để xây lại. Đây là vấn đề an toàn, chứ không chỉ là vấn đề chất lượng. Tương lai nếu trong quá trình sử dụng mà bị sập nữa thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Lưu Chính lớn hơn tôi mười mấy tuổi, bình thường ở công ty thường bắt đồng ý kiến với tôi, rất tinh khôn, nhưng cũng không phải là người xấu. Trước kia học kiến trúc, lời anh ta nói coi như có chút trọng lượng.

Tôi có thói quen là người lên tiếng cuối cùng, như vậy sẽ không vì ý kiến của tôi mà ảnh hưởng đến ý tưởng của các cổ đông khác, giảm bớt phần trăm sai lầm khi đưa ra quyết định cuối cùng.

Đây vốn là thói quen của Vũ Minh, hình như vì ở chung với anh quá lâu, dần dà, bị nhiễm thói quen của anh.

Trên thực tế, tôi đồng ý với kiến của Lưu Chính hơn, đây là lần nhất trí hiếm hoi từ trước tới giờ của chúng tôi. Hoặc là xuất phát từ trực giác của phụ nữ, danh dự của Diệp Thị còn quan trọng hơn tiền bạc nhiều. Nếu như xây lại, vốn bỏ ra ban đầu coi như mất trắng, khoản đầu tư của Phong Vũ cũng phải bỏ vào, Diệp Thị sẽ trở lại tình trạng khó khăn như hai năm trước. Còn nếu chỉ tu sửa lại thì nếu có chỗ không ổn, Diệp Thị cũng sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Kể từ khi một mình tiếp nhận công ty tới nay, lần đầu tiên tôi do dự. Đối mặt với tranh cãi kịch liệt trước mắt, nôn nóng và hỗn loạn tràn ngập đầu óc tôi. Tôi biết giờ chỉ cần tôi nghiêng về bên nào, thì bên đó sẽ thắng. Nhưng hiện tại tôi không cách nào đưa ra phán đoán chính xác được, tôi cần thời gian để cân nhắc kỹ lưỡng. Dù sao, tôi không muốn đem nhiều tiền như vậy làm trò đùa, nhưng cũng không thể xem thường mạng người.

Hai bên tranh luận bất phân thắng bại, mà giám định bản thiết kế vẫn chưa có, nên tôi đề nghị mọi người về trước, chờ có kết quả rồi bàn tiếp để cho ra quyết định cuối cùng.

Các cổ đông đều đồng ý với ý kiến này của tôi, lục tục ra về.

Duy An vẫn ở lại, kéo ghế ngồi vào bên cạnh tôi.

“Muốn nói tiếp chuyện vừa rồi sao?” tôi hỏi. Lúc này tôi không muốn phải tiếp tục đề tài lúc nãy. Tôi cần yên tĩnh để suy nghĩ.

“Không.” Duy An phủ nhận, “Anh chỉ muốn nhắc nhở em, số tiền đó là em dùng quyền giám hộ đứa bé đổi lấy. Em cam tâm để nó tan theo đồng gạch vụn sao? Hân Ngôn, chuyện không nghiêm trọng như vậy đâu, chỉ cần tìm được công ty thiết kế tốt, đề ra được phương án tu sửa hoàn mỹ, là chúng ta có thể tránh được tổn thất rồi.”

“Cố gắng nhiều như vậy, chắc em không muốn trở về lại điểm xuất phát chứ?” Duy An bóp chặt bả vai tôi.

“Anh, hiện tại thật sự em không muốn lại bàn chuyện công ty.” tôi bỏ tay anh ta ra, đứng lên, “Em đói bụng, đi ăn cơm đi.”

Lúc ăn tối, chúng tôi đều trầm mặc không nói gì.

Dạ dày cứ có cảm giác đau mơ hồ, tựa như từ sau khi gặp lại Vũ Minh, tôi lại bắt đầu âm ỉ đau trong tim.

Đang ăn cơm thì Đinh Đang gọi tới, nói: thì ra là số liệu của bản thiết kế khác xa số liệu đo lường từ thực tế. Bên công ty thiết kế cho là bên thi công không làm đúng theo bản thiết kế nên mới xảy ra sự cố lần này. Còn bên thi công thì cho rằng bản thiết kế có vấn đề nên mới vậy.

Duy An im lặng chờ tôi nói chuyện điện thoại xong, mới hỏi một câu, “Giờ em tính làm sao?”

“Kiểm tra tòa nhà còn lại, xem có phải cũng tồn tại vấn đề giống vậy không?”

Mấy ngày kế tiếp, cơ hồ đều trôi qua trong bận rộn và lo âu vì chờ đợi. Kết quả kiểm tra, tòa nhà chính cũng có vấn đề tương tự.

Như vậy càng khó khăn để đưa ra phương án giải quyết. Nếu như xây lại cả hai tòa nhà, trước mắt Diệp Thị không có khả năng bỏ ra số tiền lớn như vậy. Cũng không thể đợi xem rốt cuộc bên công ty thiết kế hay là bên chủ thầu có lỗi, kéo dài một ngày là thêm một ngày tổn thất.

Hội đồng quản trị lại họp lần nữa, Đinh Đăng mau chóng mang cà phê đến cho tôi, thuận tiện nhắc, hôm nay Tiêu Tiêu xuất viện.

Mấy ngày nay thật sự bận quá không phân thân được, vốn định khi Tiêu Tiêu xuất viện sẽ đi đón nó, xem ra không kịp rồi.

“Chủ tịch, nếu không.... Tôi đi đón Tiêu Tiêu xuất viện thay chủ tịch nha.” Lệ Nhã đem tài liệu đến cho tôi, ở bên cạnh chưa đi. Thấy tôi cứ nhìn đồng hồ, bèn nói.

Tiêu Tiêu biết Lệ Nhã từ nhỏ, xem như là tương đối thân, Đinh Đăng cũng bận họp không đi được, đành vậy.

“Vậy đành phiền cô rồi.” tôi áy náy cười cười, dù sao đây là chuyện riêng của tôi, “À, đúng rồi....”

“Tôi biết mà, tôi sẽ mua quà cho Tiêu Tiêu.” Cô ta quay đầu lại, cười quyến rũ dị thường.

6. Chương 6: Tình Cũ

Vũ Minh:

Khả năng phục hồi của trẻ con đúng là rất nhanh, hưởng chi thể chất của Tiêu Tiêu không tồi, mới một tuần lễ đã có thể xuất viện.

Tôi bảo thím Quy gọi điện cho Hân Ngôn báo thời điểm ra viện, nhưng hình như em còn đang họp, không có thời gian rảnh, nói lúc sau sẽ tới nhà thăm Tiêu Tiêu.

Minh đi làm thủ tục xuất viện, tôi đang định gọi điện kêu tài xế chạy xe đến đưa tôi và Tiêu Tiêu về nhà, thì bỗng nhiên xuất hiện một người làm tôi rất bất ngờ.

“Hi, Vũ Minh, đã lâu không gặp!”

“Lệ Nhã? Sao lại là em?”

Nhìn người đứng đó, vẫn chín chắn là tự tin như ngày xưa, nhất thời có chút ngẩn ngơ, giống như trở lại mấy năm trước.

Thư Lệ Nhã, học dưới khóa tôi, vừa tốt nghiệp đại học liền đến Lâm Thị làm trợ lý hành chính cho tôi.

Đồng thời cũng là người tình của tôi.

“Con trai nuôi bị bệnh, em không thể tới thăm sao? Hay là anh không muốn gặp em?”

Lệ Nhã từng bước đến gần tôi, vẫn đầy quyến rũ như năm đó.

“Sao vậy được? Anh cho là em không muốn gặp anh mới đúng.”

Nhớ lại lại năm đó, bất luận là trên công tác hay trên sự phù hợp về thân thể, không thể nghi ngờ Lệ Nhã là người tốt nhất.

Nếu như không có Hân Ngôn đột nhiên xông vào, nói không chừng cuối cùng Lệ Nhã sẽ là vợ của tôi.

Cũng bởi vì vậy, tôi mới đặc cách Lệ Nhã từ thư ký riêng thành quản lý bộ phận PR, nghe nói sau khi Hân Ngôn tiếp nhận lại Diệp Thị, Lệ Nhã cũng đi theo tiếp tục làm quản lý bộ phận PR.

Từ điểm này, tôi rất táng thương sự rộng lượng của Lệ Nhã.

Lệ Nhã tới bên giường, hỏi thăm Tiêu Tiêu, sau đó đưa hộp đồ chơi cho Tiêu Tiêu, thấy Tiêu Tiêu mãi mê nghiên cứu đồ chơi bên trong, xoay người lại nói với tôi: “Anh biết, em rất mau quên mà, những chuyện trước kia em chẳng còn nhớ nữa rồi. Lại nói 2 năm qua Hân Ngôn vừa điều hành công ty vừa chăm sóc Tiêu Tiêu quả thật rất vất vả, trước giờ nếu Hân Ngôn bận, em sẽ cố bớt chút thời gian giúp cô ấy chăm sóc Tiêu Tiêu. Lần này Tiêu Tiêu nằm viện, bận quá không phân thân ra được, chứ nếu không em đã sớm tới thăm Tiêu Tiêu rồi.”

“Ha ha, 5 năm rồi, em vẫn giống y chang lúc đầu, lúc nào cũng nghĩ cho người khác.” tôi dừng một chút, nhìn Lệ Nhã, “Không, phải nói, em xử sự khôn khéo và lão luyện hơn trước nhiều.”

“Đúng vậy, anh cũng biết 5 năm rồi, trong cuộc đời người con gái có thể có bao nhiêu cái 5 năm? Dù một cô gái ngây thơ cũng nên học cách đối mặt hiện thực rồi, huống chi chúng ta đã không còn trẻ nữa.”

Lệ Nhã vừa cười vừa nói, mang theo nhiều chế giễu, tôi nhìn thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt Lệ Nhã.

Có lẽ năm đó, tôi đã tổn thương Lệ Nhã quá sâu.

“Lệ Nhã.....”

Đột nhiên đáy lòng dâng lên rất nhiều thương tiếc, đang muốn hỏi một chút cuộc sống gần đây của Lệ Nhã, thì Minh nhẹ nhàng gõ cửa phòng, ý bảo thủ tục đã làm xong, có thể đi.

Giờ tôi mới nhớ ra vừa rồi mãi nói chuyện với Lệ Nhã đã quên gọi xe.

“Minh, gọi điện cho tài xế.....”

“Không cần đâu, Vũ Minh, em có lái xe tới, vả lại trên xe còn có món quà Hân Ngôn muốn em giao cho Tiêu Tiêu, không ngại thì đi xe em đi.” Lệ Nhã đột nhiên cắt ngang lời tôi.

Tôi nhìn Lệ Nhã, lại nhìn Tiêu Tiêu còn đang mãi mê chơi đồ chơi, gật đầu “Vây làm phiền em rồi.”

Ra tới bãi đậu xe của bệnh viện, Lệ Nhã mở cốp sau, lôi ra một cái lồng sắt.

Trong lồng là một con gù đó đầy lông trắng, tròn tròn.

“Oa, thật đáng yêu!” tôi còn chưa kịp nhìn rõ, Tiêu Tiêu đã reo lên.

Giờ tôi mới nhìn ra, thì ra là một con chó Bắc Mỹ thuần trắng.

“Tiêu Tiêu thích không? Là quà của mẹ con đó!” Lệ Nhã mở lồng bỏ chó nhỏ vào tay Tiêu Tiêu.

“Thích ạ, cảm ơn dì Thư.”

Chó nhỏ cực kỳ ngoan, dùng đầu nhỏ cọ cọ vào tay Tiêu Tiêu lấy lòng, sau đó vươn lưỡi ra nhẹ nhàng liếm.

“Hi hi hi....”

Tiêu Tiêu hình như rất nhột, cười không ngừng, sau đó nâng niu đưa chó nhỏ đến trước mặt tôi, “Ba nhìn nè, là chó nhỏ mẹ cho đó, rất đáng yêu.”

“Ừ.” tôi chọc chọc tay vào bụng chó nhỏ, làm nó bực mình kêu “Gâu gâu”

Lệ Nhã nỡ máy, tôi ôm Tiêu Tiêu ngồi ở ghế sau.

“Tiêu Tiêu có muốn đặt tên cho nó không?”

“Cầu Cầu.....” Tiêu Tiêu vừa giỡn với chó nhỏ, vừa nói, “Ba, kêu nó là Cầu Cầu được không?”

“Con thích là được rồi....”

Dưới sự chỉ dẫn của Minh, Lệ Nhã thuận lợi đưa tôi và Tiêu Tiêu về nhà.

Vào nhà, thấy vẫn còn sớm, tôi ôm Tiêu Tiêu lên phòng, để nó tắm rửa trước rồi ăn cơm sau.

Tiêu Tiêu lại mê chơi với Cầu Cầu, chẳng còn nhớ gì hết. Ở bệnh viện mấy ngày nay chắc nó chán lắm rồi, nên tôi cũng không nói gì nữa.

Trở lại phòng khác, thím Quy đang bưng trà ngon chiêu đãi Lệ Nhã, Lệ Nhã từ chối, hình như là nóng lòng muốn đi.

Tôi vừa đi xuống cầu thang vừa nói: “Lệ Nhã, không bận thì ở lại ăn cơm tối đi!”

Cuối cùng Lệ Nhã cũng ở lại.

Chúng tôi ngồi trên sofa phòng khách, câu có câu không tán gẫu, nhưng hình như cũng không thể tìm lại sự ăn ý như năm đó.

“Nghe nói công trình Diệp Thúy Viên xảy ra chuyện, công ty định xử lý như thế nào?”

“Lúc em tới bệnh viện là đang họp hội đồng quản trị! Hai ngày trước cũng họp một lần rồi, một phe nói muốn đập hết để xây lại, phe khác nói sợ tiền không đủ, đề nghị chỉ tu sửa lại thôi.”

“Vậy ý Hân Ngôn thì sao?”

“Cô ấy.... Dù sao cô ấy là người cẩn thận, chắc là sẽ tán thành phương án đập đi xây lại!”

“Ừ!” Tôi rất cuộc yên tâm gật đầu.

Lựa chọn như vậy là tốt nhất, sự cố thể này sẽ khiến người mua hoặc thuê tòa nhà sau này không tin tưởng, nếu bây giờ còn so đo tiền bạc, tòa nhà dù không có vấn đề gì nữa tiền lời cũng sẽ giảm đi nhiều, ngộ nhỡ có gì sơ xuất, bị hủy không chỉ là công trình Diệp Thúy Viên, mà còn là uy tín của cả Diệp Thị.

“Xem ra, anh vẫn không bỏ được cô ấy.” Lệ Nhã thở dài nói, những năm này yêu hận giữa tôi và Hân Ngôn, trừ Tần Bản đã qua đời, đại khái chỉ có Lệ Nhã là hiểu rõ nhất.

“Đều là chuyện đã qua rồi, chẳng có gì mà bỏ hay không bỏ, chỉ là dù gì cô ấy cũng là mẹ của Tiêu Tiêu, anh không hi vọng cô ấy gặp chuyện không may.”

Không muốn nói về chuyện đã qua, tôi đổi đề tài, “Đúng rồi, mấy năm nay em ổn chứ? Nghe nói em vẫn còn độc thân, một cô gái không cần quá liều mạng vì sự nghiệp, luôn cần có một bờ vai để dựa vào.”

“Ha ha, em đã sớm qua cái thời mơ mộng đó rồi, cổ tích bạch mã hoàng tử không phù hợp với em, trên thế giới này không ai đáng tin hơn chính bản thân mình. Đàn ông....” Lệ Nhã lắc đầu nói, sau đó lấy ra một điều thuốc từ trong túi xách, “Đời này, em không tin bất kỳ một người đàn ông nào nữa.”

“Lệ Nhã, em nên lạc quan, kiên cường hơn một chút...” tôi giạt điều thuốc trong tay Lệ Nhã dập đi.

Tôi không thích phụ nữ hút thuốc là, hoặc là nói ít nhất tôi không thích Lệ Nhã hút thuốc lá, đã từng là một cô gái tự tin kiên cường, không nên có bộ dạng chán chường như bây giờ.

“Em vẫn luôn rất kiên cường.” Lệ Nhã cười, nhưng càng khiến tôi thấy thương tiếc hơn, sau đó lại cầm gói thuốc, “Kiên cường đến mức, cảm thấy không có người đàn ông em yêu, em vẫn có thể sống rất tốt.....”

Tôi lại đoạt lấy bao thuốc và bật lửa trong tay Lệ Nhã, “Lệ Nhã, anh không biết em lại.....” sau đó, tôi ôm chầm Lệ Nhã vào ngực, dùng nụ hôn che đi những giọt lệ sắp rơi xuống.

Hân Ngôn:

Cuộc họp hội đồng quản trị rất thuận lợi, mọi người đều nhất trí. Ngay cả Lưu Chính sau khi nhìn báo cáo giám định cụ thể sự cố và số liệu khảo sát, cũng trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói “Tôi đã rời trường từ lâu, có thể nghiệp vụ không quen bằng những người trẻ tuổi. Hoặc là, chúng ta có thể thử tin tưởng kỹ thuật tiên tiến một lần.”

Tôi biết, hắn đã đồng ý phương án tu sửa.

Lưu Chính đồng ý khiến ý kiến của các cổ đông nghiêng về một phía. Tôi đề nghị, đề phòng bất trắc, việc tu sửa nên tìm một công ty thiết kế có uy tín để lập kế hoạch cụ thể. Đa số mọi người đều đồng ý, Duy An sẽ nhận việc này.

Sau 2 giờ, hội nghị kết thúc. Tôi vội vã trở về phòng làm việc gọi điện cho Lệ Nhã, không bắt máy. Xem chừng, bọn họ đã về nhà rồi, tôi liền trực tiếp lái xe đến nhà Vũ Minh.

Anh không thích tôi gọi điện cho Tiêu Tiêu, nên tôi cũng không nghĩ việc gọi điện báo trước. Tiêu Tiêu mới vừa ra viện, chắc giờ đang ở nhà.

Đến biệt thự, thấy xe Lệ Nhã vẫn còn. Chắc là Tiêu Tiêu kéo Lệ Nhã ở lại chơi rồi, điện thoại di động để trong túi xách nên không nghe thấy.

Hộ vệ mở cửa cho tôi, thím Quy chạy ra đón: “Bà Diệp, bà tới rồi.”

“Tiêu Tiêu về rồi phải không? Tôi tới thăm nó một chút.” Thím Quy nhìn vào cửa, có chút khó xử, “À, bà Diệp, ông chủ....”

“Tôi biết, Lệ Nhã cũng ở đây. Hôm nay công ty có chút việc, cô ấy đón Tiêu Tiêu giúp tôi.” tôi vừa đi vào trong vừa nói, phòng khách không có ai, “Tiêu Tiêu ở trên lầu à?”

“Cậu chủ ở trong phòng.” vẻ mặt thím Quy rất kỳ lạ, gật đầu một cái.

Lên hết một khúc quẹo cầu thang, tôi bắt gặp Lệ Nhã đi ra từ phòng Vũ Minh, liền hiểu được vì sao vừa rồi thím Quy có vẻ mặt như vậy.

Cô ta vừa mới tắm xong, mái tóc còn ướt để xoa trên vai, gương mặt không trang điểm lộ ra vẻ thành thực của phụ nữ. Trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi nam, vạt áo hở hững vừa qua hông, lộ ra hết đôi chân thon dài mà khêu gợi. Cho dù cũng là phụ nữ, tôi không thể không thừa nhận cô ta rất hấp dẫn.

Trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng nước chảy, chắc là Vũ Minh còn đang tắm.

“Tôi... Ừm, Hàn Ngôn, à, chủ tịch Diệp.....” Lệ Nhã bức rức lấy tay kéo kéo vạt áo, mong che thêm được một chút.

Tôi cảm thấy các cơ mặt của tôi căng cứng hết rồi. Không cần giải thích vừa rồi đã xảy ra chuyện gì..... Lệ Nhã là người tình của anh, 5 năm trước. 5 năm sau, cô ta vẫn là.....

“Cứ thông thả, trời lạnh, mặc nhiều đồ một chút.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô ta, khác hẳn với vẻ chuyên nghiệp lúc xử lý công việc, tôi đột nhiên cảm thấy vui vẻ khó hiểu. Tôi biết tôi không còn là nữ chủ nhân của nhà này, nhưng khi thấy được một người phụ nữ vừa mới lên giường với ba của con tôi, lại có loại cảm giác bất gian tại trận.

“Thật ra, tôi và Vũ Minh, cái đó, không như cô nghĩ đâu.....” Giải thích của cô ta bóp chết tia hảo cảm cuối cùng của tôi với cô ta. Mọi người không phải là đứa bé nữa, hà tất dùng lời giải thích vụng về như vậy để che giấu.

“Anh ta là một người bạn giường rất tốt.” Tôi bước tới, vén một luồng tóc sắp rơi xuống trán giúp cô ta, tôi cảm thấy thân thể cô ta hơi run.

Lệ Nhã, cô không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh, cũng sẽ không phải là người cuối cùng!

“Hàn Ngôn!” tiếng của Vũ Minh truyền tới từ phía sau, mùi sữa tắm quen thuộc.

Anh đột nhiên kéo Lệ Nhã về, khoác tay lên vai cô ta, ôn nhu nói, “Về phòng thôi.”

Dịu dàng như vậy, đã từng, thuộc về tôi.....

Sững sờ nhìn cửa phòng đã đóng chặt thật lâu, tôi mới nhớ ra hôm nay là đến thăm Tiêu Tiêu.

Bình ổn tâm tình, tôi tới trước phòng Tiêu Tiêu, gõ cửa, “Tiêu Tiêu, là mẹ.”

“Mẹ.....” Tiêu Tiêu chạy ra mở cửa, theo sau là một đồng lông lá trắng như tuyết. Tiêu Tiêu xoay người ôm lấy, nâng lên trước mặt tôi, “Mẹ xem nè, nó tên là Cầu Cầu.” Là giống chó Bắc Mỹ, xem ra còn chưa trưởng thành.

Nhớ lại, lúc trước Tiêu Tiêu vẫn luôn muốn có một chú chó nhỏ, chỉ là tôi không rành lắm, nên nhờ Lệ Nhã tìm mua giúp. Đã hơn mấy tháng, không ngờ hôm nay cô ta lại mang đến.

“Mới xuất viện, sao lại chạy rồi?” tôi ôm Tiêu Tiêu vào phòng, đặt trên sofa nhỏ, “Bảo bối, nhớ mẹ không?”

“Có ạ, ngày nào cũng nhớ.” Tiêu Tiêu buông Cầu Cầu ra cho nó chạy đi, nhào tới ngồi trong lòng tôi.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.” giọng nói rất nhỏ, nhưng cực kỳ kiên định.

Bất chợt tôi cảm thấy được an ủi rất nhiều, Tiêu Tiêu của tôi trưởng thành rồi. Nó đã có thể ở lúc tôi cần tiếp thêm sức mạnh cho tôi.

Chuông điện thoại không đúng lúc vang lên, là Duy An.

“Hàn Ngôn, gặp Tiêu Tiêu chưa? Cùng ăn tối nhé, chỗ cũ.” Tựa như anh ta biết rất rõ tình huống ở đây.

“Được, anh chờ một chút, em chạy xe tới liền.”

Cúp điện thoại, tôi bế Tiêu Tiêu xuống, “Tiêu Tiêu mẹ có chuyện phải đi rồi. Con ở nhà phải nghe lời ba và thím Quy nha, biết không?”

“Dạ.” Tiêu Tiêu ngoan ngoãn gật đầu, lúc tới cửa, nó kéo áo tôi lại, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, dì Lệ Nhã sẽ ở đây sao?”

“Tiêu Tiêu?” tôi không ngờ Tiêu Tiêu nhạy cảm như vậy, vì vậy ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt nó. Mắt của Tiêu Tiêu rất đen rất sáng, y hệt ba nó.

“Tiêu Tiêu, con phải nhớ: về sau mặc kệ thế nào, mẹ và ba vẫn yêu con nhất. Hiểu không?”

“Dạ, mẹ yên tâm, Tiêu Tiêu sẽ tự chăm sóc tốt ỳnh, còn nữa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” đang nói, thím Quy mang đến cho Tiêu Tiêu một ít bánh ngọt.

Thấy tôi, thím Quy lễ phép hỏi: “Bà Diệp có muốn ở lại ăn tối không ạ?”

“Không, cảm ơn. Tôi có hẹn rồi.” Sau đó tôi thấy nét mặt của thím Quy, giống như là tiễn được thần đi, rất nhẹ nhõm.

Buổi tối, tôi phá lệ kêu một chai vang đỏ.

Duy An không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ lặng lẽ uống rượu với tôi.

Uống đến ly thứ ba, anh ta căn tôi: “Hân Ngôn, dạ dày em không tốt, ăn một chút trước đã.”

“Anh, hôm nay anh đừng căn em được không?” Từ sau khi mang thai Tiêu Tiêu, trừ xã giao, tôi rất ít khi uống rượu.

“Uống nữa em sẽ say đó.” Anh ta cướp cái ly trong tay tôi, “Hân Ngôn, em muốn tự hành hạ mình sao? Hắn ta là một người đàn ông, xem như hắn và Lệ Nhã xảy ra quan hệ, cũng có gì lớn lao đâu.”

“Em và anh ta đã ly hôn rồi.” Trước mắt có chút mờ hồ, dưới tác dụng của cồn, tâm tình chôn giấu trong lòng tôi bỗng nhiên trỗi dậy. Không phải tôi bị Lệ Nhã ta đánh bại, mà chỉ là không cách nào tiếp thu được bộ dáng làm vợ của anh.

Thì ra, anh đã sớm quên hết..... Chỉ có tôi là còn mãi sống trong quá khứ, ngây ngốc như đứa bé.

“Anh ấy sẽ không tha thứ cho em. Anh ấy chắc chắn rất hận em đã làm những chuyện như vậy với anh ấy, chắc chắn....”

“Hân Ngôn....” Duy An ngồi vào bên cạnh tôi, để tôi tựa lên vai anh ta, “Em say rồi. Ngoan nào, uống hết ly mật ong này đi.”

Cầm ly mật ong ấm áp, nước mắt tôi đột nhiên như vỡ òa..... Ý thức vẫn tỉnh táo như cũ, chỉ là không cách nào khống chế được tình tự của mình.

“Hân Ngôn, em đừng quên hắn đã làm những gì với em! Em không hề nợ hắn, hai năm đó là báo ứng của hắn! Là báo ứng, em hiểu chưa?” Duy An siết chặt vai tôi, làm ly mật ong lung lay muốn đổ.

Báo ứng? Đây rốt cuộc là báo ứng của ai.....

7. Chương 7: Gặp Lại

Vũ Minh:

Gặp lại Lệ Nhã làm tôi có chút bất ngờ, vẫn nghĩ Lệ Nhã là một người cứng cỏi, phóng khoáng, không ngờ vẫn canh cánh trong lòng những chuyện nhiều năm về trước.....

Có lẽ phụ nữ, trên phương diện tình cảm luôn rất yếu đuối.

Nhìn Lệ Nhã gối đầu lên cánh tay tôi, gương mặt ửng hồng sau hoan ái, tựa như cô gái nhỏ rúc vào lòng tôi, làm lòng tôi trào ra thương tiếc và thỏa mãn.

Nếu như không có Tiêu Tiêu, không có Hân Ngôn, tôi nghĩ giờ phút này tôi sẽ không chút do dự để Lệ Nhã lần nữa trở thành người phụ nữ của tôi, chỉ tiếc, tôi đã bỏ lỡ quá nhiều.

“Lệ Nhã, không còn sớm nữa, Tiêu Tiêu đang chờ ăn cơm tối, chúng ta dậy thôi!”

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 5h chiều, tôi vội vã Lệ Nhã, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lúc tắm xong ra ngoài, Lệ Nhã đã không còn trên giường, tôi cho là Lệ Nhã đã trang điểm xong rồi xuống lầu dưới, không ngờ nghe được Lệ Nhã và Hân Ngôn đang nói chuyện.

“Anh ta là một bạn giường tốt.”

Trên hành lang, thân thể Lệ Nhã cứng ngắc và khẽ run, nhất là sau khi nghe được những lời này của Hân Ngôn, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch.

Tôi nhú mày, tiến lên kéo Lệ Nhã vào phòng ngủ.

Có lẽ thù hận có thể khiến ột người trở nên vô tình, có lẽ thời gian 2 năm đã làm người ta thay đổi quá nhiều.

Nhưng Hân Ngôn à, Lệ Nhã không sai, sai vẫn là anh, là anh nợ Lệ Nhã.

“Vũ Minh, thật xin lỗi, em nghe thấy có người nên đi ra xem một chút, không biết là Hân Ngôn tới, em....”

Vừa vào phòng, Lệ Nhã vội vàng nói xin lỗi, bộ dáng thấp thỏm lo âu.

“Không sao, Lệ Nhã.” tôi ôm Lệ Nhã vào lòng, an ủi thân thể vẫn đang run rẩy, “Anh và cô ấy là chuyện đã qua, chuyện của chúng ta không cần phải giải thích với ai cả, chắc chắn Hân Ngôn cũng biết rõ điều đó.”

“Vâng.” Lệ Nhã dựa đầu vào ngực tôi, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Nếu không, em ở trong phòng nghỉ ngơi một lát nữa đi! Có thể Hân Ngôn còn ở chỗ Tiêu Tiêu một lúc mới đi, anh bảo thím Quy bưng thức ăn lại.”

Tôi biết vừa rồi tôi cố ý làm lơ Hân Ngôn sẽ khiến em có chút bất mãn, tạm thời không nên để hai người này gặp mặt trong tình huống lúng túng thế này.

“Vâng....”

Không ngờ Hân Ngôn không chơi với Tiêu Tiêu được mấy phút đã đi, nghe thím Quy nói hình như là có hẹn với ai đó.

Vì vậy, ba người chúng tôi ăn tối trong phòng ăn.

Tôi thấy Lệ Nhã giúp đỡ thím Quy dọn cơm, không ngừng gấp thức ăn cho Tiêu Tiêu và tôi, nghiêm nhiên một bộ nữ chủ nhân, đột nhiên cảm thấy có mấy lời cần nói rõ thì tốt hơn, tôi không hi vọng Lệ Nhã hiểu lầm cái gì.

“Lệ Nhã, đừng chỉ gấp cho chúng tôi, em cũng ăn nhiều một chút.” Ngăn Lệ Nhã sắp bỏ một miếng cá vào chén của tôi, “Lệ Nhã, chuyện lúc chiều, anh nghĩ em nên hiểu, chúng ta đều là người lớn....”

“Vũ Minh, đừng nói nữa!”

Không ngoài dự đoán của tôi, vẻ hạnh phúc vui vẻ trên mặt Lệ Nhã nhanh chóng biến mất. Lệ Nhã cúi đầu, không dám nhìn tôi nữa, sau đó hết sức không chế tâm tình, trấn định đáp: “Em hiểu rõ ý của anh, anh yên tâm, em chưa bao giờ có loại ý tưởng không an phận đó.”

“Lệ Nhã, em đừng hiểu lầm, anh không lo lắng em sẽ như thế nào, chỉ là.....”

Tôi dừng lại một chút, liếc mắt thấy Tiêu Tiêu bên cạnh đã quên ăn cơm đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm tôi và Lệ Nhã, vội nói, “Thím Quy, Tiêu Tiêu ăn cơm xong rồi, thím dẫn nó lên lầu đi.”

“Vâng, ông chủ.”

Tiêu Tiêu rất không muốn, nhưng vẫn đi theo thím Quy, tôi và Lệ Nhã tiếp tục đề tài lúc nãy.

“Lệ Nhã, em biết đó, anh mới vừa ra ngoài chỉ có mấy tháng. Chuyện của công ty, còn có rất nhiều huynh đệ đi theo anh, nên tạm thời anh không có tâm tư bận tâm mấy chuyện yêu đương gì đó.”

“Vũ Minh, anh biết em không phải loại phụ nữ dây dưa mà. Em thừa nhận em thích anh, mấy năm qua không hề thay đổi, nhưng em còn không đến nỗi bắt chấp tất cả để chiếm được anh, nếu em là người như vậy, thì đã không đợi tới hôm nay rồi.”

“Lệ Nhã, rất xin lỗi.....”

Lúc này, tôi chỉ có thể nói được câu này.

Không thể không thừa nhận, sau nhiều năm như vậy, người hiểu rõ tôi nhất chỉ có mình Lệ Nhã.

Ngày thứ hai sau khi Tiêu Tiêu xuất viện, tôi bận tới mất mũi với đồng công việc.

Trong khoảng thời gian này tồn đọng quá nhiều việc, mới ký một vài hợp đồng mới khiến công ty thiếu người nghiêm trọng, tôi nghĩ cần tuyển thêm một người thư ký thông minh nhanh nhẹn.

Tôi truyền yêu cầu tới bộ phận nhân sự, quản lý bộ phận nhân sự làm việc quả rất hiệu suất, không đến 3 ngày đã đem đến hồ sơ mấy người cho tôi chọn, thông qua phỏng vấn vòng đầu và thi viết, cuối cùng còn lại hai người để tôi tự mình phỏng vấn.

Trước mặt tôi là một cô gái, tóc buộc cao, mặc một chiếc áo len màu trắng cổ lọ, quần jean màu xanh dương nhạt, mang giày thể thao, tay phải xách một chiếc túi nhỏ họa tiết hoạt hình, tay trái thì vắt một cái áo vest màu đen, bộ dáng trẻ vị thành niên.

“Ngải Tất, (Tên tiếng Anh là Ever), 22 tuổi, ngành quản trị kinh doanh năm thứ tư, hiện là bí thư đoàn trường, 3 năm qua đều có học bổng của trường.....”

Tôi nhìn sơ yếu lý lịch, lại nhìn Ngải Tất, cảm thấy có chút buồn cười.

Hoàn toàn là một người chưa ra xã hội, mặc kệ lúc thi viết thành tích có tốt đến mức nào, nhưng kinh nghiệm không có e rằng.....

“Ngải Tất, cô còn chưa tốt nghiệp đúng không?” Nhìn cô gái đang lo lắng ngồi đối diện, tôi thả sơ yếu lý lịch trong tay xuống hỏi.

“Vâng, còn một học kỳ nữa, bắt quá chương trình học lý thuyết đã xong rồi, cho nên có thể bắt đầu đi làm.” trả lời rất lưu loát, nhưng vẫn không giấu được sự khẩn trương.

“Trước kia cô đã từng làm công việc tương tự chưa? Cô có thể nói cho tôi công việc của một thư ký là gì không?”

“Lúc trước tôi chỉ đi học ở trường, chưa có kinh nghiệm làm việc. Công việc của một thư ký là xử lý công việc hàng ngày của công ty, bao gồm hội nghị, tài liệu, thư tín, còn có tiếp đãi khách đến....”

Ngải Tất nói một tràng dài những kiến thức trên sách vở, nghe xong tôi chỉ biết lắc đầu.

Nếu tôi tuyển dụng Ngải Tất, đại khái đồng nghĩa với làm thêm công việc của một thầy giáo.

“Ok, cô trả lời rất chính xác, nhưng cô có thể cho tôi biết, đối với một công việc không hề có kinh nghiệm thực tế chỉ có thể học từng bước, cộng thêm mớ lý luận suông của cô, cô cảm thấy cô có ưu thế gì để tôi có thể chọn cô?”

“À.....” Nghe vậy Ngải Tất nhất thời luống cuống mấp máy môi.

Động tác nhỏ này nhìn rất quen, không khỏi làm tôi nheo mắt lại, có chút hứng thú nhìn Ngải Tất.

“Đúng là tôi không có kinh nghiệm, rất nhiều thứ phải học từ đầu, nhưng năng lực học tập của tôi rất mạnh, điểm này từ sơ yếu lý lịch của tôi có thể nhìn thấy, hơn nữa bởi vì tôi không có kinh nghiệm, nên tự nhiên sẽ không có những thói quen khiến ngài không hài lòng, ngài hoàn toàn có thể bồi dưỡng tôi thành một thư ký như ngài mong muốn.”

Vốn tưởng rằng Ngải Tất sẽ vì những lời nói thẳng thừng của tôi mà bỏ cuộc, không ngờ cô bé này cũng rất can đảm và hiểu biết.

Kiên trì muốn đạt được công việc mình muốn, năng lực học tập rất tốt, đơn thuần....

Những thứ này đủ để bù đắp việc thiếu kinh nghiệm thực tế.

Đột nhiên nhớ lại, một năm kia, lần đầu tiên tôi thấy Hàn Ngôn trong buổi phỏng vấn, cũng là hình ảnh như vậy.

Lúc đó, vì muốn chứng minh năng lực của mình, em che giấu bối cảnh gia đình mình, cũng chưa tốt nghiệp đại học đã tới công ty tôi nộp đơn, ngây ngô và đầy nhiệt huyết.

“9h sáng mai, đến phòng làm việc của tôi trình diện.”

“Vâng?” ước chừng là không kịp phản ứng với quyết định đột ngột của tôi, Ngải Tất trợn to mắt nhìn tôi.

“Có vấn đề?”

“Không, không có, cảm ơn ngài, vậy tôi xin phép.”

Sáng hôm sau tỉnh lại sau cơn say, khó chịu như thủy triều ập tới, nhức đầu, đau bụng, cả người buồn rầu. Cực kỳ lo lắng cơ thể mình có thể vì vậy mà đổ xuống không..... Bắt đầu hối hận hôm qua sao phải vì người phụ nữ kia mà tự chuốc say mình.

Tôi và anh đã ly hôn rồi, cuộc sống riêng tư của anh chẳng liên quan gì đến tôi hết, hà tất phải để ý anh đối với tôi là thái độ gì. Hoặc như Duy An nói, tôi và anh không nợ nhau gì hết, giờ là tôi tự chuốc lấy phiền não mà thôi.

Liếc mắt thấy đầu giường có gói thuốc dạ dày, phía dưới chèn tờ giấy ghi chú: Hàn Ngôn, thực dậy nhớ uống thuốc. Tự chú ý thân thể mình!

Là của Duy An. Nhìn dòng chữ, trong đầu hiện lên câu nói của Vũ Minh “Tiêu Tiêu không thể không có một người mẹ khỏe mạnh.”

Tôi đang làm gì thế này? Rời giường, vốc nước lạnh lên mặt, ép buộc mình phải tỉnh táo.

Tôi và anh, đã không có quan hệ gì nữa. Ai cũng không nên trở thành ràng buộc của người kia, không phải sao?

Thứ hai, trong công ty vẫn bận rộn như cũ.

Duy An dời đến phòng làm việc của tổng công ty, lúc này, chính là lúc Diệp Thị rồi ren, có anh ta đến đây giúp đỡ, tôi sẽ khỏe hơn rất nhiều.

Xế chiều, Lệ Nhã theo thường lệ đưa tài liệu tới. Vừa mới cúp điện thoại nội bộ từ Đinh Đang, cô ta đã xuất hiện ở cửa.

Vào phòng, báo cáo công việc, thương lượng một chút vấn đề đối ngoại, lão luyện và trầm ổn, không hề có chút hốt hoảng nào của ngày hôm qua.

Phụ nữ có lúc quả thật là một loài động vật kỳ quái, tựa như 12 tiếng trước chúng tôi vẫn còn đứng ở cầu thang biệt thự khó chịu với nhau, nhưng giờ có thể bình tĩnh ngồi đây thảo luận công việc.

Đối trá là một loại bản năng của con người.

Thảo luận xong công việc, tôi cúi đầu đọc công văn Lệ Nhã mới đưa tới, qua một lúc lâu đột nhiên ngẩng đầu, thấy Lệ Nhã vẫn còn ở. Tôi chú ý tới hoảng hốt trong mắt cô ta.

“Còn việc gì sao?”

“Hàn Ngôn.” Cô ta không gọi tôi là chủ tịch, hiển nhiên là muốn nói chuyện riêng, không cần nghi cũng biết là chuyện hôm qua. Chẳng qua tôi muốn nghe thử cô ta nói gì.

Cô ta do dự cả ngày mới nói, “Không có gì. Chủ tịch còn bận việc, tôi đi trước.”

Cô ta đứng lên, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh như ban đầu. Chợt, hơi cảm thấy mất mát một chút.

“Được. Mấy ngày nay công ty nhiều chuyện quá, chú ý nghỉ ngơi nhiều chút.” Gật đầu với cô ta, “Cảm ơn về chú chó. Vất vả rồi.”

“Không có gì.” Lệ Nhã mỉm cười, ung dung và tao nhã. Một người phụ nữ chưa từng kết hôn, bất luận thế nào cũng có ưu thế.

Sau khi Lệ Nhã đi, một mình tôi ngồi ngẩn người thật lâu, trong đầu không ngừng hiện lên bộ dáng quần áo xốc xếch ngày hôm qua của cô ta, và vẻ mặt thản nhiên quay bước của Vũ Minh.

Không biết tại sao ngày hôm qua mình lại sắc bén như vậy, đâm bị thương đối thủ đồng thời cũng làm mình bị thương.

Giữa anh và tôi đã không có hận, cũng không có yêu, vậy rốt cuộc tôi đang rối rắm gì đây?

Núi công việc trước mắt rất nhanh thế chỗ những suy nghĩ lung tung, bận rộn giúp tôi tạm thời vứt bỏ những thứ phiền não này.

Đọc tới phần thứ 3 của bản kế hoạch thì có người bưng lại một cái ly.

“Đình đang, để đó đi. Tôi xem xong cái này, ngày mai sẽ giao bản danh sách cần liên lạc cho cô.....” Thấy hơi khát, tôi cầm ly lên uống một hớp, là nước lọc, “Đình Đang, sao cô..... Anh, sao lại là anh?” ngẩng đầu, thấy người đứng trước mặt là Duy An.

Đình Đang đâu rồi, có người vào cũng không gọi điện báo trước.

“Em xem thử bây giờ là mấy giờ rồi?” Anh ta cầm lấy ống nghe trong tay tôi, thả về chỗ cũ, đồng hồ treo tường chỉ đến số 6.

“Hết giờ làm từ nửa tiếng trước rồi.” Tôi cười cười tự giễu, lại loay hoay quên mất thời gian.

“Anh kêu Đình Đang về trước rồi, em cũng nên nghỉ ngơi thôi.” Duy An giúp tôi dọn dẹp mớ giấy tờ trên bàn.

“Có phải em định nói, công việc chưa làm xong, nên không thể nghỉ ngơi không?” Tôi cười, thuận tay đánh dấu trang đang đọc. “Ăn tối ở đâu?”

“Em chọn đi.”

“Chỗ cũ thôi.”

“Em vẫn là người thích những cái cũ.”

“Không phải anh cũng vậy sao?”

Lúc chọn món ăn, Duy An không để tôi kêu rượu hay bất cứ thứ gì có liên quan. Có lúc cảm thấy mình được bảo bọc quá kỹ, chỉ một lần duy nhất thời đại học nghĩ muốn tự mình xông xáo để chứng minh năng lực, liền gặp phải Vũ Minh.

“Tìm được công ty thiết kế mới rồi, hôm nay thấy em bận quá, chưa kịp nói.” Ăn được một nửa, đề tài lại chuyển đến công việc.

“Công ty nào vậy? Ai tìm?”

“Lệ Trạch, cũng hơi mới, nhưng danh tiếng không tệ.”

“Lệ Nhã giới thiệu?” Tôi đã nghe về công ty này, cũng biết Lệ Nhã có quen biết với giám đốc công ty đó.

“Ừ.” Duy An có chút lo lắng nói, “Còn mấy công ty khác, ngày mai anh đưa tài liệu cho em xem rồi chọn....”

“Anh à, em không phải người công tư bất phân.” Tôi cắt ngang lời Duy An, Lệ Nhã không phải là người sẽ vì tình cảm mà ảnh hưởng công việc.

“Hả? Anh nói vậy hồi nào?” anh ta cười cười.

“Có muốn sắp xếp một buổi gặp mặt nói chuyện không?”

“Đương nhiên là muốn!”

Hẹn giám đốc Lê Trạch 4h chiều gặp, kết quả đến khi gần hết giờ làm hấn mới xuất hiện.

“Rất xin lỗi, trên đường bị kẹt xe, có làm trễ nãi nhiều thời gian của cô không?” Cửa phòng khách bị đẩy ra, một chàng trai chừng 20 tuổi mặc tây trang giành nói trước Đinh Đang.

“Không sao, chạng vạng luôn bị kẹt xe mà.” Thật không hiểu nổi sao hấn lại chọn giờ này mà tới, thấy vẻ mặt lúng túng của Đinh Đang, tôi ra hiệu cho cô đi pha trà, “Giám đốc Túc, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu thảo luận được chưa?” Người như vậy, đã gặp nhiều.

“Dĩ nhiên.” Hấn ta cười nhún nhún vai, “Không cần tự giới thiệu một chút sao? Tôi tên là Túc Dạ.”

“Diệp Hân Ngôn. Hi vọng hợp tác vui vẻ!”

Thảo luận xem như thuận lợi, hấn đưa ra ý tưởng tu sửa bước đầu và giá tiền, đều trong dự tính của Diệp Thị. Dĩ nhiên, điều tôi quan tâm đầu tiên là có đảm bảo chất lượng và hoàn thành đúng tiến độ không, nếu không tôi đã không cần đích thân gặp mặt.

Thảo luận xong thấy trời đã tối, đang định gọi Đinh Đang vào tiễn khách, Túc Dạ đột nhiên nói: “Không biết có được vinh hạnh mời chủ tịch Diệp đi ăn tối không?”

“Ngại quá, hôm nay là cuối tuần, tôi còn có chút chuyện riêng, không được rồi.” Tan tầm phải đi đón Tiêu Tiêu, chắc nó chờ sốt ruột rồi.

“Không sao, vậy không quấy rầy nữa.” Túc Dạ cười rạng rỡ, có chút mờ ám, không biết đang nghĩ gì.

Chạy xe đến chỗ Vũ Minh, không ngờ Tiêu Tiêu đã ôm Cầu Cầu đứng chờ ở cửa chính từ sớm. Đứa nhỏ này....

Tiêu Tiêu nhất quyết phải mang Cầu Cầu theo, người giúp việc chuyển tất cả đồ đạc cần thiết của Cầu Cầu vào cốp sau. Lúc chờ dọn đồ, anh ra nói chuyện với tôi, “Đinh Đang gọi điện tới nói em còn có khách, chắc trễ một chút, nên anh cho Tiêu Tiêu ăn cơm trước rồi. Em ăn chưa?”

“Đã ăn một ít bánh mì ở công ty rồi, sợ Tiêu Tiêu chờ sốt ruột. Hôm nay hơi bận.” Hình như đây là lần đầu tiên từ sau khi gặp lại, chúng tôi bình tĩnh mà xa cách nói chuyện với nhau.

“Bận gì chứ?” Đột nhiên anh cười mang theo một tia khinh miệt, “Bận gặp tên mặt trắng kia sao? Sao không đi ăn tối với hấn, hình như hấn đã đặt chỗ ở nhà hàng Ý mà em thích rồi đó.”

“Lâm Vũ Minh, đó chỉ là một khách hàng bình thường!”

“A, a, a, tôi biết,” anh gật đầu, vẫn mang theo khinh thường, “Chúng ta đã ly hôn, ai cũng có cuộc sống riêng của mình.”

“Anh...”

“Mẹ, chúng ta đi được chưa ạ?” Tiêu Tiêu đi tới, cắt ngang chiến tranh sắp bùng nổ giữa tôi và Vũ Minh.

Về đến nhà, Tiểu Mộc đã làm xong cơm tối, Tiêu Tiêu kiên trì muốn ngồi ăn với tôi. Cầu Cầu chạy khắp trong phòng khách, xem ra rất vui vẻ. Trong nhà có một chú chó nhỏ chạy loạn, thật thêm mấy phần sức sống.

Tiêu Tiêu nói ngày mai muốn đi khu vui chơi, tôi nghĩ từ khi xuất viện về Tiêu Tiêu bị nhốt trong nhà, nhất định ngột ngạt lắm rồi, liền đồng ý. Bất quá quy định, tuyệt đối không chơi những trò cảm giác mạnh. Thứ nhất là vì từ trước tới giờ tôi không dám chơi thử, nên tất nhiên là không cách nào chơi cùng Tiêu Tiêu được, thứ hai dù bác sĩ nói Tiêu Tiêu đã hồi phục hoàn toàn rồi, nhưng tôi vẫn có chút lo lắng.

Cuối tuần, tôi như bao phụ huynh khác dẫn Tiêu Tiêu đến khu vui chơi, mua phiếu, xếp hàng, chơi.

Không ngờ sao khi vào cửa, đụng phải người mới gặp hôm qua, chỉ là giờ ple đã đổi thành đồ thể thao - Túc Dạ.

8. Chương 8: Tân Hoan

Vũ Minh:

Vẫn tiếp tục bận việc, tôi giống như trở lại 2 năm trước, mỗi ngày đi đi về về giữa công ty và nhà.

Nghe nói bên kia, cuối cùng Hân Ngôn chọn kế hoạch tu sửa thay vì xây dựng lại, làm tôi có chút bất ngờ, nhưng dù sao Diệp Thị đã không còn là tài sản của tôi, tôi cũng không có quyền can thiệp.

“Ngải Tất, đưa tôi biên bản hội nghị trưa nay.....”

Bây giờ đã là 8h30 tối, sáng mai phải đàm phán với một công ty, tôi không thể không làm việc cho tới giờ, quên mất đã hết giờ làm việc từ lâu rồi.

Hôm nay lại đúng ngày 14 tháng 2, trời ơi, đoán chừng những cô nàng kia đã sớm trang điểm lộng lẫy đi hẹn hò rồi!

“Tổng giám đốc, ngài gọi tôi?”

Mới vừa đứng lên, định tự mình đi lấy tài liệu, thì Ngải Tất đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Ừ, giúp tôi lấy biên bản hội nghị lúc trưa tới đây.” Tôi dừng một chút, lại nói, “Thuận tiện lấy luôn báo cáo chất lượng sản phẩm mới cần dùng vào sáng mai”

“Vâng” Ngải Tất lập tức xoay người đi lấy.

Nhìn bóng dáng bận rộn của Ngải Tất, nhất là thấy cái đuôi sam không ngừng lay qua lay lại sau ót, nhất thời làm tôi có chút ngẩn ngơ.

“Hôm nay là lễ tình nhân, mọi người về từ sớm rồi, sao cô vẫn còn ở công ty?”

“Bởi vì mọi người đều vội đi hẹn hò, mà tôi mới tới tuổi nhỏ nhất, lại không có bạn trai, đương nhiên là phải ở lại hỗ trợ rồi.”

“Vậy cô ăn tối chưa?”

Tôi thường một khi bận rộn sẽ quên ăn cơm, trước kia đều là Hân Ngôn phụ trách mua đồ ăn về.

“Rồi ạ, tôi có đem theo bánh mì.”

Tôi đột nhiên nhớ lại, giờ cơm trưa cũng thấy cô gái này ngồi một mình ở phòng trà nước, gặm bánh mì uống trà, người đã gầy như que củi rồi mà còn....

Dù gì cũng là thư ký tổng giám đốc, cho dù là người thử việc cũng không cần tiết kiệm như vậy chứ, làm như tôi ngược đãi nhân viên không bằng.

“Đi thôi, đi ăn.” Tôi bỏ tài liệu và laptop vào cặp, rồi nói.

“A?” Ngải Tất lập tức sững sốt, ngây ngốc nhìn tôi.

“Cũng sắp xong rồi, còn một chút tài liệu tối về tôi xem là được, đã trễ, lễ tình nhân còn bắt cô làm thêm giờ, tối nay tôi mời cô ăn cơm.” Tôi giải thích.

“Vâng.” Ngải Tất ngơ ngác đáp lại, thậm chí vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

“Còn không mau thu dọn đồ đạc?” Tôi buồn cười nhắc nhở.

Đến lúc lên xe rồi, mặt Ngải Tất vẫn còn đờ đẫn, ước chừng là còn chưa tin những việc đang diễn ra.

“Thắt dây an toàn.” tôi nói, khởi động xe.

“A, vâng.” Ngải Tất lập tức hồi hồn, luống cuống thắt dây an toàn, làm tôi sém nữa cười ra tiếng.

Trên đường rất có không khí ngày lễ tình nhân, chẳng biết từ lúc nào mà ngày lễ của người phương tây lại phổ biến ở Trung Quốc như vậy.

Có lẽ tình yêu thật sự là chủ đề vĩnh hằng của loài người, nhìn nhà hàng nào cũng treo bảng ‘Bữa tối tình nhân’, đột nhiên cảm thấy mình già thật rồi.

Công ty, sự nghiệp, hôn nhân, gia đình, con cái, năm đó tôi và Hân Ngôn không ngừng tắt bạn với những thứ này, đã quên mất ‘Lễ tình nhân’ là gì rồi.

Lượn một hồi, cuối cùng tôi dừng xe tại một nhà hàng Tây uy tín lâu năm, tôi là một người rất cố chấp và bảo thủ, nhiều năm như vậy vẫn chỉ thích mùi vị đồ ăn của nhà hàng này.

“Bên ngoài lạnh lắm, nhanh lên một chút.” Ném chìa khóa và tiền boa cho anh chàng ở bãi xe, tôi đi xuống, không quên nhắc Ngải Tất còn đang tò mò hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi ngài có đặt chỗ trước không ạ?” Người phục vụ khách khí hỏi thăm.

“Không.”

“Ngài đi mấy người ạ?”

“Hai người.”

“Rất xin lỗi, bây giờ chúng tôi hết chỗ rồi, hai vị có muốn đến khu nghỉ chờ một lát không ạ?”

Tôi nhìn lướt qua, hình như đúng là không còn chỗ trống thật, Ngải Tất biểu hiện có chút thất vọng.

Chuyện thế này không làm khó được tôi, lấy ra thẻ VIP từ trong ví đưa cho phục vụ.

Tôi thích nhà hàng này, trừ nó đã có từ lâu, một nguyên nhân khác là vì có chính sách thẻ VIP, ở đây có mấy phòng chuyên dành cho thành viên VIP, cho dù đông khách cách mấy cũng sẽ không dùng những phòng này cho khách thường, đảm bảo lúc nào thành viên VIP cũng có chỗ.

“Xin lỗi ngài Lâm, vừa rồi thất lễ, mời ngài đến bên kia.” Nhân viên phục vụ thấy thẻ hội viên của tôi, liền cúi chào tạ lỗi, dẫn tôi và Ngải Tất đến phòng riêng.

“Hi, Vũ Minh, đã lâu không gặp.”

“Hi, Joyce.”

Bình thường quản lý nhà hàng, Joyce, sẽ tự mình tiếp đãi hội viên. Joyce là một cô gái gốc Hoa từ nhỏ sống ở Pháp, tôi quen Joyce trước khi biết Hân Ngôn, nên ở một mức độ nào đó có thể nói, Joyce đã chứng kiến đoạn tình cảm của tôi và Hân Ngôn.

Joyce nhìn Ngải Tất, hình như có chút kinh ngạc hỏi: “Dẫn báỉ gái mới đến dùng cơm?”

“Thư ký mới, hôm nay tặng ca, nhân tiện đi ăn cùng.”

“Ưu đãi ngày lễ tình nhân cho nhân viên?” Joyce cười nói.

“Ha ha, cứ cho là vậy đi! Hôm nay có món ngon nào giới thiệu thử!” tôi đổi đề tài.

“Có trứng cá muối, tôm hùm, tháng trước mới tuyển đầu bếp chính người Pháp đây là những món chuyên của hân.” Joyce giới thiệu đều là những món tôi thường ăn.

“Nghe không tệ.” tôi gật đầu, cầm thực đơn hỏi Ngải Tất, “Muốn ăn gì?”

“À.... Tôi..... Cái đó.....” Ngải Tất nhìn thực đơn, mặt lộ vẻ khó xử, không có ý kiến.

Tôi nghĩ nếu chờ cô gái này tiếp tục do dự thì chắc đến khuya còn chưa ăn được, vì vậy chọn thay luôn, “Joyce, những món mà cô giới thiệu cho hai phần. Thêm một chai champagne.”

“Ok, hiệu anh thường uống đúng không?”

“Dĩ nhiên.”

Từng món lần lượt bưng lên, champagne cũng đã mở ra, tôi nhìn cô gái trước mắt chuyên chú thưởng thức món ăn trên bàn, vẻ mặt rất hạnh phúc, càng cực kỳ giống Hân Ngôn năm đó.

“Đinh....Đang.....”

Tôm hùm được đem lên chưa tới 2 phút, Ngải Tất đã suýt nữa làm dao nĩa rơi xuống đất, may mắn rút trúng khăn ăn.

Tôi ngẩng đầu, thấy vẻ mặt lúng túng của Ngải Tất, đang tiếp tục dùng dao và nĩa chiến đấu với con tôm một cách vụng về, nháy mắt kỷ ức tốt đẹp vừa rồi bị cắt đứt.

Tôi dở khóc dở cười, cảm thấy may mắn vì mình đã chọn phòng riêng.

“Cắt giúp tôi con tôm này.” Tôi nói với phục vụ.

“Vâng.” Phục vụ bưng đĩa đi, sắc mặt Ngải Tất nháy mắt từ hồng chuyển thành trắng.

Hân Ngôn:

Vì có Túc Dạ, hôm nay gần như Tiêu Tiêu đã chơi hết các trò cảm giác mạnh trong khu vui chơi. Đối với những trò cảm giác mạnh đó, trước giờ tôi luôn chỉ dám đứng nhìn. Dù lúc đi với Vũ Minh, cũng không có dũng khí thử. Cho nên Tiêu Tiêu mà đi với tôi, thì chẳng thể nào được chơi những trò này rồi.

Tiêu Tiêu mê chơi đến mức tới giờ ăn trưa cũng chưa chịu nghỉ, đòi ăn KFC ở đây luôn.

“Tiêu Tiêu, con xem, chú Túc Dạ chơi với con nửa ngày, cũng mệt rồi, chúng ta ra tiệm cơm bên ngoài ăn nha, được không?” Đối với loại đồ ăn nhiều mỡ, nhiều năng lượng không tốt cho sức khỏe, tôi luôn luôn cho là không nên cho trẻ ăn. Tiêu Tiêu ngoài miệng thì đồng ý, nhưng mắt thì cứ nhìn bảng hiệu KFC không rời.

Trẻ con đúng là trẻ con, nghĩ gì đều biểu hiện ra mặt hết.

“Thỉnh thoảng ăn một lần không sao đâu.” Túc Dạ cười cười nắm tay Tiêu Tiêu, nhìn tôi, rồi nói với Tiêu Tiêu: “Chỉ lần này thôi, không có lần sau nha?”

“Dạ.” Tiêu Tiêu hớn hở gật đầu.

Thấy hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau, thoáng chốc có một cảm giác kỳ lạ. Đến khi hồi phục tinh thần lại, đã thấy Tiêu Tiêu đẩy cửa bước vào, tôi đành phải vào theo.

Đúng giờ cơm nên trong tiệm rất đông người, chủ yếu đều là cha mẹ dẫn con tới. Đông người nhón nha nhón nháo, nhất thời tôi không biết phải làm sao.

Túc Dạ nhanh chóng tìm được một bàn trống gần cửa sổ, vắt áo khoác lên lưng ghế, “Cô ngồi đây chờ một lát, chúng tôi đi mua đồ ăn.”

“À, hay là để tôi đi cho.”

“Ngồi giữ chỗ đi, nếu không lát nữa nói không chừng chúng ta phải đứng mà ăn đó.” Nói xong hân ôm lấy Tiêu Tiêu, đi xếp hàng.

20 phút sau, Túc Dạ bưng hai khay đầy nhóc trở lại, Tiêu Tiêu đi đằng sau, đang nhàn nhã ăn quả mâm xôi.

“Tiêu Tiêu ăn phần trẻ em và kem, tôi không biết cô thích ăn gì, cho nên mỗi thứ mua một ít.” Hân chỉ vào đồng thức ăn trên bàn.

“À? Vậy à.....” Người trẻ tuổi đúng là hăng hái, cả cách hành động cũng..... Đặc biệt.

“À, tôi không kén ăn.” Đang nói, Tiêu Tiêu đã ngồi xuống bên cạnh tôi, bốc cánh gà gặm.

“Tiêu Tiêu, con đã rửa tay chưa? Sao không mời chú ăn trước?” Chắc là chơi mệt, nên đã quên hết quy củ được dạy rồi.

Nghe vậy, Tiêu Tiêu vừa ngậm một miếng đồ ăn vừa nói: “Mời chú ăn cơm.”

“Ừ, được rồi, ăn đi. Vừa rồi, tôi đã dẫn Tiêu Tiêu đi rửa tay. Lâu lâu mới tới một lần, cô xem có nhiều trẻ con như vậy, không cần câu nệ quá.” Túc Dạ vừa nói vừa cầm ống hút vào ly, một để trước mặt Tiêu Tiêu, một đưa cho tôi. “Tiêu Tiêu, ăn chậm chút, không ai giành với cháu đâu! Uống nước đi, cẩn thận kẻo nghẹn.”

Nhìn Tức Dạ, chắc chỉ khoảng hơn 20, vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu, không ngờ cũng rất biết cách chăm sóc trẻ con.

Đáng tiếc hình như Tiêu Tiêu chẳng có tí cảm kích nào, từ lúc mua đồ ăn về vẫn cứ chu cái miệng nhỏ, không thêm để ý Tức Dạ. Chỉ lo vui đầu giải quyết đồ ăn trước mặt mình. Nhìn lướt qua các bàn khác, thấy những đứa trẻ khác đều nói cười ăn rất tùy ý, tôi cũng không trách móc gì Tiêu Tiêu nữa.

Hai giờ chiều, khu ăn uống bớt người hẳn. Trong radio vang lên bài hát chicken, trẻ em nhảy theo nhạc, nhân viên bắt đầu phát quà. Tiêu Tiêu dĩ nhiên không ngoại lệ, vừa nghe tiếng nhạc, đã vọt qua.

Tiêu Tiêu ăn xong, lúc này Tức Dạ mới có thời gian ăn phần của mình.

Tôi nhìn hần cắn từng miếng to Hamburger uống cola, đột nhiên buồn cười.

“Cười gì vậy?” Hần dừng lại, nhìn tôi.

“Xem bọn nhóc kia.” Cách đây không xa, bọn nhóc đang quơ tay quơ chân loạn xạ, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhìn mà mắc cười.

“Ừ, tuổi thơ mà không có nhảy chicken,” hần cầm lên một cái cánh gà, “và bóc cánh gà bằng tay, thì còn gì là tuổi thơ nữa.”

“Cô thử đi?” Hần vừa ăn vừa nói.

Tôi cũng bóc một cánh gà, cắn một miếng lớn, mùi vị cũng bình thường, nhưng lại có cảm giác vui vẻ.

“Thế nào?”

“Rất ngon!” có lẽ cuộc sống, thật sự nên có một chút phóng túng, tỷ như cùng đi ăn thức ăn nhanh với một đối tác không tính là quen biết.

“Hôm nay phiền anh quá, tốn mất bao nhiêu thời gian của anh.” Bên kia, bài hát đang phát lại lần hai, bọn trẻ vẫn hưng phấn như cũ, tiếp tục nhảy.

“Không sao. Tôi định đi leo núi ở công viên bên cạnh, đúng lúc gặp hai người.”

“Tiêu Tiêu rất đáng yêu, có một đứa con như vậy, người mẹ nhất định rất hạnh phúc.” Hần bổ sung.

“Đúng vậy.” Tôi trả lời cho có lệ. Ngoại trừ Diệp Thị, Tiêu Tiêu là toàn bộ mạng sống của tôi, nhưng bây giờ mỗi hai tuần mới được gặp nhau một lần, hạnh phúc sao?

“Tiêu Tiêu có đôi khi cực kỳ bá mồm người, đặc biệt là lúc nhỏ.” Đối mặt Tức Dạ, tôi không không chế được muốn bày tỏ cảm xúc. Trong đầu đều là hình ảnh Tiêu Tiêu lúc nhỏ.

“Bất quá mỗi thời kỳ đứa bé lớn lên, đều làm cho người mẹ cảm thấy vui vẻ.” Hần nói chuyện làm người ta có cảm giác tin phục. “Hồi đại học, tôi học chính là thiết kế xây dựng, học phụ là tâm lý trẻ em. Hai lĩnh vực khác xa nhau ha,” hần cười, “Tôi thích trẻ con.”

“Vậy à?”

“Mẹ, con muốn về nhà!” Tiêu Tiêu đột nhiên chạy tới, cắt ngang cuộc nói chuyện của tôi và Tức Dạ.

“Sao vậy? Không chơi với các bạn khác nữa sao?”

“Mẹ, con mệt, muốn về nhà.” Tiêu Tiêu kéo kéo tay tôi làm nũng.

Tôi lúng túng nhìn Tức Dạ. Chẳng biết hôm nay Tiêu Tiêu làm sao nữa, bình thường là đứa bé rất hiểu chuyện mà.

“Tiêu Tiêu mệt rồi, về thôi.” Tức Dạ dễ chịu nói.

Vừa ngồi lên xe là Tiêu Tiêu ngủ liền, xem ra hôm nay đúng là chơi mệt thật rồi.

Vốn định đánh thức nó để chào tạm biệt Tức Dạ, hần lại ra hiệu im lặng.

“Để nó ngủ đi. Lần sau gặp!”

“Được! Hôm nay thật cảm ơn anh, lần sau tôi mời.” Dù sao cũng là khách hàng, tôi không muốn lẫn lộn cuộc sống và công việc.

“Ok.”

Chiều hôm sau, Minh đến đón Tiêu Tiêu. Tôi lại tiếp tục lao đầu vào công việc, để chống lại nỗi nhớ Tiêu Tiêu.

Mấy ngày gần đây cứ tăng ca miết, bệnh dạ dày lại tái phát, nhưng không có thời gian đi khám. Đinh Đang rất tận tâm, cứ đứng giờ là mua cơm cho tôi.

Valentine, nhân viên đã về hết. Đinh Đang từ sáng sớm đã xin phép trước, tan tầm liền chạy đi hẹn hò rồi. Chờ đến lúc dạ dày phát đau tôi mới nhìn đến thuốc Đinh Đang để trên bàn. Ngắc đầu nhìn đồng hồ, đã gần 9h.

Một mình đi đến bãi xe, xe lại không nổ máy. Lúc này không thể gọi Đinh Đang đến đưa tôi về được, đành đi bộ ra ngoài bắt taxi.

Không ngờ hôm nay, đợi gần 20 phút mà chẳng có chiếc taxi nào trống. Mở điện thoại, lại chẳng lưu số hãng taxi nào. Nhớ lại bình thường những việc này đều do Đinh Đang lo, giờ không có Đinh Đang ở đây làm tôi có chút phiền chán.

“Chủ tịch Diệp, trẻ thế này mới tan tầm à?” Đột nhiên có một chiếc Buick đen dừng lại trước mắt, cửa xe hạ xuống, thì ra là Túc Dạ. “Không ngại để tôi làm tài xế chứ? Giờ này, rất khó bắt được xe đó.”

“Xem ra, lại phải làm phiền anh rồi.” Lúc này, hình như cũng chỉ có sự lựa chọn này thôi.

“Lại tăng ca?”

“Đúng vậy, gần đây hơi nhiều việc.”

“Ha ha, tôi cũng vậy. Xem bản vẽ liền quên thời gian, đến lúc bụng sôi lên mới nhớ.” hần nói chuyện rất hài hước.

Xe chạy một lúc là vào đến nội thành, cuộc sống về đêm của thành phố giờ mới bắt đầu. Trên đường có rất nhiều cặp tình nhân, các cửa hàng đều trang trí màu hồng.

“Đi đâu ăn tối? Chúc mừng.... Hai kẻ độc thân trong ngày Valentine.” hần đề nghị.

Tôi vô thức nói tên một nhà hàng, sau đó mới nhớ, đó là nơi tôi và Vũ Minh từng hẹn hò. Thói quen quá nhiên khó bỏ.

“Có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Không, chỉ vì tôi là người thích những thứ đã quen.”

Lúc đến nơi, không ngờ thấy được xe Vũ Minh.

Vũ Minh.... Vào lúc này anh đang ở cùng ai, Lê Nhã sao?

9. Chương 9: Lạc Lối

Vũ Minh:

Biết mình mấy lần làm ra hành động mất mặt, Ngải Tắt trở nên khấn trương vô cùng.

Tôi không muốn ăn mất ngon, vì vậy không thể không kiểm chuyện để nói, tùy ý nói vài chuyện thú vị trong công việc mấy năm nay, để không khí bớt gượng gạo, thuận tiện xem như cho Ngải Tắt thêm chút kiến thức.

Lẽ mà ăn đến gần nửa đêm, tôi lái xe đưa Ngải Tắt về nhà. Nghĩ sáng mai ký xong hợp đồng là có thể thoải mái nghỉ ngơi rồi, không ngờ trợ lý lại gọi điện thoại đến.

Một nhà xưởng bên Phúc Kiến đột nhiên xuất hiện sản phẩm có vấn đề về chất lượng, khách hàng nước ngoài yêu cầu chúng tôi lập tức phái người đến xử lý.

Công ty mới vừa hoạt động lại chưa đầy một năm, trong khoảng thời gian ngắn tôi không tìm được người có năng lực mà tin tưởng được, đành phải tự mình đi rồi.....

Sáng sớm hôm sau, tôi kêu quản gia báo cho Hân Ngôn biết tôi phải rời nhà mấy ngày để em đến đón Tiêu Tiêu.

Sau đó chạy xe tới công ty vội vã ký cho xong hợp đồng, để lại người ở công ty tạm thời quản lý, liền dẫn theo Ngải Tất lên máy bay đến bên kia.

Nhà xưởng cách sân bay không xa, vừa xuống máy bay xe của nhà xưởng cũng vừa tới, trong xe có một kỹ sư, trình bày trước vấn đề cho tôi.

Nói thật ra, lần này cũng không phải chuyện gì to tát.

Một tuần trước, phát hiện lô linh kiện mới xuất xưởng không đủ tiêu chuẩn chất lượng, ngay sau đó xưởng đã kiểm tra hết các lô hàng còn lại, không phát hiện thêm linh kiện nào kém chất lượng nữa, chứng tỏ đây chỉ là sự cố tình cờ mà thôi.

Tình huống thế này thật ra chỉ cần thay thế lô linh kiện kém chất lượng là được, ai biết những người nước ngoài này lại bắt bẻ chi li.

Công ty này đã hợp tác với chúng tôi từ lâu, nhưng yêu cầu phải phải người phụ trách, kỹ sư chính và kỹ sư phụ trách dây chuyền sản xuất phải mở cuộc họp, giải thích cặn kẽ cho họ về nguyên nhân sự cố lần này. Là bởi vì không làm theo thiết kế, hay máy móc có vấn đề, hay chỉ là do sai lầm tình cờ về thao tác; còn phải đề ra phương hướng để tránh tình huống tương tự xảy ra lần nữa.....

Dĩ nhiên, những chuyện phiền hà này không cần tôi tự mình xử lý, kỹ sư của tôi hoàn toàn có thể đưa ra lời giải đáp thích đáng trong hội nghị, sự xuất hiện của tôi chỉ là để bày tỏ thái độ coi trọng sự kiện này.

Rốt cuộc, giải quyết sự cố được gọi là khẩn cấp này chưa tới một ngày là xong.

Tình cờ hôm nay là thứ sáu, dù sao trở về cũng là ngày nghỉ, mà Tiêu Tiêu đã được Hân Ngôn đón đi, tôi quyết định ở đây chơi hai ngày.

Ngải Tất biết chi phí du lịch tính vào công quỹ thì cười vui đến mức không ngậm miệng lại được, tinh thần vốn không vui vì đột nhiên bị tôi chộp đi công tác nhảy mất liên biến mất.

Gần tối, sau khi ăn hải sản nướng xong, tôi và Ngải Tất đi dọc theo bờ biển, hưởng thụ gió biển tươi mát.

Giữa tháng 2, buổi tối thường hơi lạnh, chỉ là so với thành thị tôi sống thì nơi này ấm áp hơn.

Hiện giờ không phải mùa du lịch, nên trên bờ biển cũng không nhiều người.

Ngải Tất như là mấy trăm năm chưa được đi chơi, hưng phấn cởi giày ra, chạy chân trần trên cát mịn, thỉnh thoảng nhặt vài vỏ sò, hoặc bắt mấy con cua nhỏ, chơi rất hăng say.

Nhìn dáng vẻ phấn chấn bông bột của Ngải Tất, suy nghĩ của tôi bất giác lại trở về 4 năm trước. Khi đó Tiêu Tiêu ra đời không lâu, tôi để lại công việc bộn bề sau lưng, dẫn Hân Ngôn đi Hawaii chơi.

Nước biển trong vắt như bảo thạch màu lam, có thể ví với cảnh đẹp nơi thiên đường.

Đó là lần đầu tiên Hân Ngôn chân chính nở nụ cười với tôi, em cười giống như đứa bé, chạy dọc bờ biển, vọc nước.....

Có lúc tôi nghĩ, nếu chúng tôi cả đời ở bên nhau, có phải cũng sẽ hạnh phúc không?

“Tổng giám đốc, cảnh ở đây thật đẹp!” Ngải Tất kéo tôi trở về thực tại.

“À, đúng!” So với mỗi ngày đối mặt với máy vi tính, bàn làm việc thì cảnh sắc thế này đúng là quá xinh đẹp rồi!

“Tôi muốn ra xa bờ một chút, có được không?” Hình như không thỏa mãn với việc chỉ giẫm lên cát, Ngải Tất còn muốn cảm nhận sự bao la của biển.

Giờ đang là lúc thủy triều xuống, cũng không có gì nguy hiểm, tôi ngồi xuống một tảng đá lớn, gật đầu, “Đừng ra xa quá.”

Nào ngờ Ngải Tất vừa đi được mấy bước, đã ngã ngồi trong nước. “Ai da.....đau quá!”

Tôi chạy tới kéo Ngải Tất lên, “Sao vậy?”

“Đau quá..... Hình như giẫm phải thứ gì đó.” Ngải Tất giơ một bàn chân lên, trên đó có vết máu.

Xem ra là giẫm phải vỏ sò hay đá vụn rồi.

“Lên đi, tôi công cô về.” Dạo bãi biển một chút mà cũng thành như vậy, đúng là trẻ con.

“A, vâng....” Ngải Tất ngượng ngùng leo lên lưng tôi.

Trong phòng khách sạn, tôi lấy nước suối rửa sạch bùn cát bám vào vết thương rồi dán băng keo cá nhân cho Ngải Tất.

May mắn vết thương cũng không sâu, về đến khách sạn đã ngừng chảy máu, chỉ là hai ngày tiếp theo Ngải Tất có thể phải ở yên trong khách sạn.

Tôi cảm giác toàn thân đầy mùi chua, nóng lòng muốn về phòng tắm rửa thay quần áo, “Được rồi, nghỉ sớm đi! Cần gì thì gọi cho phục vụ phòng là được, phòng tôi ở cách vách.”

“Tổng giám đốc, cảm.....cảm.....” Lúc đến cửa phòng, Ngải Tất chợt gọi tôi lại.

“Không có gì, cô là vừa phụ nữ vừa là nhân viên của tôi, chiều cố cô là điều đương nhiên.”

“Tối nay..... Tối nay..... Có thể.....ở bên tôi không? Đây là..... Lần đầu tiên tôi.....một mình xa nhà.....”

7h sáng, ánh mặt trời chói mắt gọi tôi dậy.

Nhìn thấy Ngải Tất đang ngủ say bên cạnh, nhất thời có chút hoảng hốt.

Đàn ông quả nhiên là động vật dễ dụ, một lời mời đơn giản là xong.

Có thể là động tác của tôi quá nhiều, Ngải Tất thức dậy, nhìn tôi, sắc mặt dần dần ửng hồng, do dự thật lâu mới mở miệng: “Tổng giám đốc, tối qua..... Tôi....”

“Ngải Tất, cô cũng không phải là đứa bé. Có một số việc, tôi nghĩ cô nên hiểu, hiện tại mặc dù tôi đã ly hôn, nhưng tạm thời không thể hứa hẹn gì với bất kỳ người nào cả. Tôi sẽ không phủ nhận quan hệ giữa chúng ta, bất quá tôi hi vọng trong công việc cô vẫn là cô thư ký thực tập chăm chỉ học tập.”

“Vâng..... Tôi.... Tôi hiểu.” Hình như Ngải Tất có chút thất vọng, cúi đầu.

Có lẽ đàn ông trời sinh đã có tiềm chất bảo vệ phái nữ, nhìn bộ dạng âu sầu của cô gái trước mặt, tôi lại bắt đầu không đành lòng, lập tức chuyển đề tài: “Thời tiết đẹp như vậy, rời giường sớm chút đi! Nếu chân cô không còn đau nữa, hôm nay tôi dẫn cô đi thăm quan đảo Cổ Lãng....”

Nghe vậy, Ngải Tất liền phấn chấn tinh thần, vết thương trên chân đã tốt hơn nhiều, mang giày thể thao là có thể đi được.

Trên đảo Cổ Lãng không cho phép bất kỳ loại xe nào hoạt động, bao quanh đảo là nước biển xanh thẳm, hoàn toàn tự nhiên không hề ô nhiễm, làm người ta khi lên đây cảm thấy tinh thần và thể xác đều được thả lỏng.

Ngải Tất tựa hồ đã quên mất tối qua còn vừa khóc vừa la oai oái kêu đau chân, lúc này chạy còn nhanh hơn cả tôi.

Bị cô gái tràn đầy sức sống thanh xuân cuốn hút, tôi quyết định vứt bỏ mọi phiền muộn, chơi với Ngải Tất đến ngày chủ nhật.

Ai ngờ ý trời trêu người, tối hôm đó, Minh gọi điện tới, đảo loạn toàn bộ kế hoạch của tôi.....

Hân Ngôn:

“Chủ tịch Diệp, cô..... Có khỏe không?” Tức Dạ cắt ngang dòng suy tư của tôi. Ý thức được mình đã nhìn chằm chằm chiếc xe kia thật lâu rồi, tôi vội vàng quay đi.

“Chiếc xe kia... Có vấn đề?”

“À....., không, hình như là người quen.” Tôi không giải thích tiếp, Tức Dạ hiểu ý gật gật đầu.

“Chỗ này coi bộ đầy khách rồi. Tôi biết một nhà hàng rất ngon, muốn đi thử không?” Hấn cười đề nghị, tránh gặp phải tình huống lúng túng.

Quản lý nhà hàng này và tôi coi như là quen biết, mặc kệ hôm nay Vũ Minh đi với Lệ Nhã hay ai khác, đụng mặt chỗ này cũng không hay ho gì.

“Được, lần trước nghe lời anh ăn thử không tệ, không biết lần này sẽ có gì mới?” Người đàn ông này sẵn sốc rất kín đáo, làm tôi có cảm giác thoải mái. Không ngờ lúc này, dạ dày lại căng đau, tôi đành phải miễn cưỡng cười, sau đó quay đầu hít một hơi, để áp chế cơn đau này.

Có chút hối hận lúc đi tự nhiên lại quên uống thuốc, xem ra chủ nhật này phải đi khám bác sĩ rồi.

Tức Dạ quay đầu xe, tiếp tục đi. Chỉ đơn giản như vậy, đã làm đầu tôi choáng váng, dạ dày đang căng đau biến thành quận đau kịch liệt, đổ mồ hôi lạnh.

“Cô có chỗ nào không thoải mái à?” Tức Dạ thấy tôi khác thường, chạy chậm lại rồi ngừng xe ven đường, “Sắc mặt cô không được tốt.”

“Có hơi đau bụng, chắc là do quên uống thuốc.” Từ kính chiếu hậu tôi có thể thấy được gương mặt tái nhợt của mình.

“Nhìn cô hình như là rất đau. Hay là tôi chở cô tới bệnh viện khám thử?” Hấn nghiêm túc nói, lấy khăn giấy trong hộp lau mồ hôi trên trán tôi.

“Không cần, nghỉ một chút là ổn thôi, đến bệnh viện phiền phức lắm.”

“Khám rồi yên tâm hơn. Cô ráng chịu một chút, nơi này cách bệnh viện không xa.” Hấn giúp tôi ngửa ghế ra, cởi áo khoác, tôi chưa kịp đưa tay cầm lấy đã thay tôi đắp kín.

Động tác này làm tôi nhớ tới Vũ Minh, chẳng qua khi ngón tay lạnh lẽo của Tức Dạ vô tình đụng phải mặt tôi thì tôi đột nhiên ý thức được đó không phải là Vũ Minh.

Đến bệnh viện, quả nhiên bác sĩ nghi ngờ hết bệnh này đến bệnh kia, bắt làm đủ loại xét nghiệm. Giờ này mặc dù không cần phải xếp hàng, nhưng phải đến nhiều phòng xét nghiệm, lúc đầu tôi còn có thể miễn cưỡng bước, được hai bước thì đau đến mức không đứng thẳng nổi nữa, chỉ đành mặc hấn ôm tôi chạy tới chạy lui giữa các phòng.

Ước chừng 2 tiếng sau, rốt cuộc tôi cũng được nằm xuống để truyền nước biển. Kết quả chẩn đoán là viêm dạ dày, gần đây quá mức mệt nhọc, làm việc và nghỉ ngơi không điều độ nên mới như vậy. Qua một lúc, đau dần dần từ giảm bớt.

Tức Dạ ngồi xuống cái ghế bên giường, nhìn nước biển, rồi lại nhìn tôi. Trải qua một hồi vận động, mặt hấn đỏ bừng, cười cười hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa? Có muốn gọi điện báo cho người nhà cô không?” Hấn lấy di động ra, lại bổ sung, “Ý tôi là, báo cho cha mẹ cô.”

“Họ đã qua đời từ mấy năm trước rồi.”

“Ôi..... Thật xin lỗi, tôi không biết,.....” Tức Dạ hơi mất tự nhiên.

“Qua lâu, đã quen rồi.” Sống trên đời, mà đến lúc sinh bệnh kiếm một người để gọi điện cũng không có. Trong lòng không khỏi cảm thấy ưu thương. Cuối cùng tôi gọi cho Tiểu Mộc nói tôi nay không về.

Đau dần dần qua đi, mệt mỏi kéo tới, mí mắt trở nên nặng trĩu.

“Cô ngủ một lát đi, chắc phải hơn một tiếng nữa mới truyền xong.” Tức Dạ nhìn hai hai dịch truyền, cười nói.

“Thật ngại quá, đi ăn cơm lại biến thành thế này.”

“Không có gì, cô không sao là tốt rồi.” Lúc nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nghe hần nói một câu, “Về sau, tôi gọi cô là Hân Ngôn nha?”

Sáng sớm thứ sáu, mệt mỏi và mỗi mệt. Móc chìa khóa xe, mới nhớ tối qua không có lái xe về.

Vừa định gọi điện cho Đinh Đăng, đã nhìn thấy chiếc Buick màu đen của Tức Dạ dừng trước cửa.

“Chào!” Hần thò đầu ra, vẫy vẫy tay với tôi, “Hôm nay trông cô khá hơn nhiều. Lên xe đi, tôi đưa cô đi làm, tôi thành tài xế tạm thời rồi.”

“Cám ơn, thật phiền anh quá.” Lúc ngồi vào xe, đột nhiên tôi nhớ tới một người - Tần Bàn.

Khi đó vẫn còn học trung học, tôi không muốn tài xế riêng đưa đi học. Đúng lúc Tần Bàn vừa mới mua một chiếc xe second-hand, thế là mỗi sáng đều chờ tôi ở ngã rẽ thứ nhất từ nhà ra, chở tôi đến trường.

Thì ra, tình yêu, thật sự rất đơn giản - tựa như cái tuổi 17 đơn thuần, trong sáng.

Bất quá hiện tại, với chúng ta, cuộc sống quá thực tế, tình yêu cũng quá xa xỉ.

Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của tôi, là quản gia nhà Vũ Minh. Thì ra, Vũ Minh tạm thời phải đi công tác, để Tiêu Tiêu ở với tôi hai ngày cuối tuần.

“Bà Diệp, nghe giọng bà hình như không khỏe lắm. Nếu đúng vậy, thì không cần đón cậu chủ đâu, bên này có bảo mẫu lo liệu hết rồi, bà cứ yên tâm.” Cả quản gia cũng nghe được sự mệt mỏi trong giọng của tôi.

“À, không có gì, tôi rất khỏe.” Theo bản năng tôi không muốn anh đi công tác mà phải lo lắng cho tôi, đột nhiên nhớ ra giữa chúng tôi đã không còn như trước rồi. Tôi nhìn thấy nụ cười tự giấu của mình trong kính chiếu hậu, “Hôm nay lúc Tiêu Tiêu tan học, tôi sẽ đến thẳng nhà trẻ đón nó.”

Trải qua trận càn quét lần trước của Cầu Cầu, lần này không thể để Tiêu Tiêu mang nó theo được. Dù sao cứ đổi chỗ ở miết, cũng không tốt cho Cầu Cầu.

“Sao vậy, hôm nay phải đi đón Tiêu Tiêu sao?” Tức Dạ thuận miệng hỏi.

“Vũ Minh phải đi công tác, buổi chiều tôi đi đón Tiêu Tiêu, ở lại đến chủ nhật.”

“Sức khỏe cô ổn chứ?”

“Không sao, viêm dạ dày là bệnh cũ. Tôi hi vọng có thể ở bên Tiêu Tiêu nhiều hơn.” Tôi và Vũ Minh đều không muốn quan hệ của chúng tôi ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Tiêu Tiêu.

“Cha mẹ làm bạn với trẻ nhiều, sẽ ảnh hưởng tốt đến sự hình thành nhân cách của trẻ.” Tức Dạ nói, tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Vừa vào công ty liền thấy vẻ mặt tràn đầy áy náy xen lẫn giận dữ của Đinh Đăng, vì ngày hôm qua tôi không uống thuốc đúng giờ, còn đi bệnh viện mà không gọi.

“Một năm chỉ có một ngày Valentine, tôi mà gọi điện cho chẳng phải là vô nhân đạo lắm sao?” Đi vào phòng làm việc, theo thói quen tôi vỗ vỗ người Đinh Đăng, “Được rồi, đừng làm vẻ mặt đưa đám như vậy. Hiện tại không phải tôi đang tốt lắm sao? Nhớ kêu người sửa xe giùm tôi, chiều tôi sẽ đi đón Tiêu Tiêu.”

Ai ngờ lúc chạng vạng, Đinh Đăng báo xe chưa sửa kịp, sẽ thuê một chiếc xe khác tới.

“Không cần phiền phức như vậy, một hồi cứ đi xe tôi, thuận đường mà.” Đúng lúc Lệ Nhã cầm báo cáo tổng kết của tuần này đến, thuận miệng nói.

“Tôi tự đi được rồi.” Tựa hồ là sau chuyện lần trước, trong tiềm thức tôi rất phản cảm việc Lệ Nhã nhiệt tình quá mức với Tiêu Tiêu.

Thảo luận xong, đã đến giờ tan tầm. Lệ Nhã sửa sang tài liệu trong tay, có chút lo lắng nhìn tôi, “Chủ tịch Diệp, sắc mặt cô không được tốt lắm, chú ý nghỉ ngơi một chút, đừng quá mệt mỏi. Thật ra thì....”

“Sao?”

“Tối qua cô có thể gọi cho tôi, một mình tôi ở nhà cũng không có chuyện gì làm.”

“Chỉ là bệnh nhẹ, không có gì. Cuối tuần này không tăng ca, nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tôi ngẩng đầu, nhìn vào mắt cô ta, hai người ngẫm hiểu, nhìn nhau cười.

Thấy không còn sớm, tôi vội vã đi đón Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu thấy tôi thì cực kỳ hưng phấn, dọc đường cứ luôn miệng kể chuyện ở nhà trẻ. Tối thứ bảy, là sinh nhật một bạn trong lớp, cha mẹ đứa bé đó mở tiệc, mời các bạn tham gia. Đến lúc về tới nhà, Tiêu Tiêu vẫn còn phấn khích vì chuyện này.

Vốn đã hẹn tối thứ bảy đi ăn với Túc Dạ, tôi còn đang lo Tiêu Tiêu ở nhà một mình, xem ra không cần bận khoăn rồi. Bây giờ các phụ huynh thật đúng là chịu chi, nhà trẻ bình thường đã như vậy, thật không biết trong những trường học quý tộc thì còn thế nào nữa.

Tôi chỉ mong Tiêu Tiêu không ganh đua so sánh với những đứa bé khác là tốt rồi.

“Nhớ là không được một mình đi với các bạn tới nơi vắng vẻ chơi nha?” Trước khi đi, tôi không an tâm dặn dò Tiêu Tiêu không được cách xa các vệ sĩ. Mặc dù tôi không tán thành việc Vũ Minh cho người bảo vệ Tiêu Tiêu 24/24h, rất dễ gây chú ý. Nhưng với thân phận của tôi và anh, còn có bối cảnh đặc biệt của anh, các biện pháp bảo vệ là cần thiết.

“Không cần đâu, con nghĩ cho các chú đi theo mẹ đi. Tiêu Tiêu là bé trai, sẽ tự bảo vệ được mình.” Tiêu Tiêu có lúc thật ngây thơ và đáng yêu.

Tôi chỉ có thể vừa giả bộ đồng ý, vừa dẫn Tiêu Tiêu lên xe của vệ sĩ.

Ăn tối ở nhà hàng mang đậm hương vị Trung Quốc cổ xưa, Túc Dạ gọi toàn được thiện. Nghe nói là cho thêm thuốc dạ dày vào, có mùi rất kỳ lạ.

Chúng tôi nói từ đề tài dương sinh đến mẫu người yêu thích, dĩ nhiên bao gồm đề tài trẻ con. Lúc lên xe về, trong cơ thể tựa như có một loại dục vọng bị đè nén lâu nay giờ thức tỉnh, cả người nóng ran.

Sau đó, ý thức mơ hồ.....

(H tự tưởng tượng)

Lúc tỉnh lại, đang ở trong phòng khách sạn, đầu đau muốn nứt, cả người đau nhức.

Di động có một đồng cuộc gọi nhỡ, đều là số nhà, từ mười giờ mãi đến rạng sáng.

Chạy về nhà, thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Mộc, “Bà chủ, rốt cuộc bà về rồi. Tôi gọi cả đêm mà không thấy bắt máy. Mãi sau, trợ lý của ông Lâm gọi tới, nói bà không có việc gì, sáng mai sẽ về, tôi mới yên tâm.”

“Minh gọi tới?” Chuyện của tôi, sao Minh lại biết.

“Hắn còn nói đã phái mấy anh em dạy dỗ người rồi, xin bà yên tâm.” Tiểu Mộc thuật lại từng chữ, chỉ sợ nói sót cái gì.

“Cái gì? Giáo huấn ai?”

Tiểu Mộc nghe vậy, mù tịt lắc đầu.

“Tiêu Tiêu đâu?”

“Ở trên lầu.” Lúc tôi đi lên, nghe được Tiểu Mộc vội nói, “Bà chủ, cậu chủ còn đang ngủ, bà nhẹ chân một chút.”

“Mẹ!” Tiêu Tiêu từ trong chăn thò đầu ra, thấy tôi lập tức mừng rỡ kêu lên.

“Tiêu Tiêu, nói thật ẹ nghe, hôm qua con về nhà lúc nào?” Mặc dù lòng tràn đầy hoài nghi, nhưng tôi ráng nén tức giận, cố gắng nhẹ nhàng hỏi.

“8h30 ạ, dì Mộc nói đêm nay mẹ không về, bảo con tắm rửa đi ngủ trước.”

“Mấy chú kia về cùng với con sao?” Nghe ta hỏi đến những vệ sĩ, ánh mắt Tiêu Tiêu rõ ràng tránh né.

“Dạ.” Tiêu Tiêu gật đầu, “Hai chú luôn ở cạnh con.”

“Thật không?” Tôi đề cao giọng hỏi lại.

“Dạ không phải.....” Có lẽ là bị hù dọa, Tiêu Tiêu hốt hoảng nói, “Con lo lắng ẹ, nhưng ba nói hai chú ấy là đặc biệt đi theo con. Cho nên..... Cho nên con gọi điện thoại, gọi chú khác đi bảo vệ mẹ.”

“Ai cho con liên lạc với những người đó?” Tôi lôi nó ra khỏi chăn. Không ngờ chỉ qua đó mới mấy tháng mà đã có thể điều động xã hội đen làm việc cho nó.

“Ba nói, con muốn làm người thừa kế đủ tư cách, thì phải học tập các chú.” Tiêu Tiêu trả lời rất hùng hồn.

Tôi không ngờ, Vũ Minh lại giáo dục Tiêu Tiêu như vậy. Tiêu Tiêu còn chưa biết thế nào là tốt xấu, đã cho nó tiếp xúc những thứ này, về sau làm sao trở thành người tốt được?

Tôi giận quá, dè Tiêu Tiêu lên đùi, kéo quần ngủ của nó xuống, đánh liền hai phát. Tiêu Tiêu không ngờ sẽ bị đánh, mấy giây sau mới phản ứng lại, òa khóc: “Ba..... Cứu con, dì..... Mộc cứu con, mẹ..... Mẹ đừng đánh! Đau quá.....”

“Còn dám khóc, ai cho con lui tới với những người đó? Về sau không được nói chuyện với những người đó nữa, nhớ chưa?” Từ nhỏ đến lớn, hầu như tôi chưa hề đánh Tiêu Tiêu lần nào, nhưng lần này không thể không đánh.

Còn nhỏ, đã học cái xấu nhanh như vậy! Càng nghĩ càng giận, tôi tiếp tục đánh. Cho đến khi có người đi vào bắt tay tôi lại.

“Tiểu Mộc, hôm nay nhất định tôi phải cho nó một trận, để nó nhớ kỹ!”

“Hân Ngôn, có gì từ từ nói, đừng đánh con.” Giọng nói quen thuộc.

Ngẩng đầu, người trước mắt đầy vẻ mệt mỏi, bốn ba.

“Vũ Minh..... Anh!”

10. Chương 10: Trần An

Vũ Minh

Ở Hạ Môn, 11h tối thứ bảy, Minh chợt điện tới nói là Hân Ngôn bị một kẻ tên là Túc Dạ bỏ thuốc mang đi khách sạn.

Là Tiêu Tiêu thấy khuya quá rồi mà mẹ chưa về nhà, liền gọi điện thoại cho Minh, để hân phái mấy anh em đi xem sao, bọn họ đã dạy dỗ tên Túc Dạ đó một trận nên thân, chỉ tiếc đã tới trễ một bước.....

Lúc nghe được tin này, tôi ngẩn ngơ cả người.

Không phải vì tôi để ý cái gì, hoặc giả vì đàn ông trời sinh có tính độ chiếm quá cao, mà vì tôi biết Hân Ngôn là một cô gái thủ cựu cỡ nào.

Năm đó em và Tần Bân đã yêu nhau đến mức sống chết có nhau, hứa hẹn kiếp sau, nhưng vẫn không vượt qua bước cuối cùng.

Đến nay tôi vẫn nhớ như in, đêm tân hôn của tôi và em, tôi không để ý kháng cự của em cứ mạnh mẽ chiếm lấy, em đã biểu hiện tuyệt vọng và đau thương đến cỡ nào.

Không thể tưởng tượng nổi, sau khi Hân Ngôn tỉnh lại, biết mình bị một tên vô sỉ như vậy làm hại, em sẽ như thế nào.

Đáng tiếc, đêm đã khuya, không còn chuyến bay nào nữa, tôi lập tức kêu Minh đặt cho tôi vé máy bay của chuyến sớm nhất ngày mai.

Ngải Tất hiển nhiên cực kỳ không vui khi tôi đột ngột thay đổi kế hoạch, bất quá chuyện lớn liên quan đến danh tiết của một người phụ nữ, mà người đó lại là mẹ của con tôi, Ngải Tất cũng không thể nói gì.....

Hôm sau, lúc tôi xuống máy bay đã là gần trưa.

Minh đã sớm ở sân bay chờ tôi, hẳn nói với tôi Hân Ngôn đã tỉnh hơn nữa tự mình đi về nhà, xem ra tinh thần không có gì khác thường.

Lên xe, chuyện đầu tiên tôi làm là mở điện thoại gọi cho Tiểu Mộc, hỏi thăm tình huống bây giờ.

Ai ngờ, còn chưa kịp bấm số, đã thấy Hân Ngôn gọi tới.

Vào lúc này mà em muốn tìm tôi? Chẳng lẽ chuyện còn tệ hơn tưởng tượng?

Tôi không dám chần chờ chút nào, bấm nút nghe.

Chưa kịp mở miệng, đã nghe đầu kia truyền đến tiếng khóc của Tiêu Tiêu và tiếng khiển trách cực kỳ giận dữ của Hân Ngôn.

“Ba..... Cứu con, dì..... Mộc cứu con, mẹ.... Mẹ đừng đánh! Đau quá.....”

“Còn dám khóc, ai cho con lui tới với những người đó? Về sau không được nói chuyện với những người đó nữa, nhớ chưa?”

Tiếp theo liền nghe thấy “Bốp bốp”.

Trời! Hân Ngôn mà lại đánh Tiêu Tiêu!

“Minh, nhanh lên một chút, lập tức tới nhà Hân Ngôn.”

“Vâng, lão đại!”

Vượt qua vô số đèn đỏ, bị thổi còi vô số lần, một đồng xe cảnh sát đuổi theo, rốt cuộc tôi cũng đến được nhà Hân Ngôn.

Vẫn chưa cúp máy, tiếng khóc của Tiêu Tiêu đã có vẻ khàn khàn không có sức, mà Hân Ngôn còn đang trách mắng không ngừng, xem ra Tiêu Tiêu thừa dịp Ngân Hôn không chú ý, lén cầm di động của em gọi cho tôi để cầu cứu.

Lúc Tiểu Mộc mở cửa thấy tôi, vẻ mặt như trút được gánh nặng, nhanh chóng chỉ chỉ trên lầu. Tôi gật đầu một cái, trực tiếp vọt lên phòng Tiêu Tiêu.

Trong phòng, trước mắt tôi là một Hân Ngôn không hề giống Hân Ngôn mà tôi đã từng biết. Giờ phút này, em hoàn toàn mất đi bình tĩnh và tao nhã thường ngày, nóng nảy thậm chí là bạo lực.

Tôi lập tức bắt tay em lại, “Hân Ngôn, có gì từ từ nói, đừng đánh con.”

“Vũ Minh..... Anh!”

Em hình như rất bất ngờ vì sự xuất hiện của tôi, ngẩn ra, tôi thừa cơ ôm lấy Tiêu Tiêu.

“Hu hu hu..... Ba..... Đau đau.....”

Vừa được tôi ôm, Tiêu Tiêu òa khóc.

“Tiêu Tiêu ngoan, ba xoa xoa liền hết đau.” Tôi thận trọng khẽ vuốt ve cái mông nhỏ bị đánh đến sưng đỏ của Tiêu Tiêu, lòng bàn tay cảm thấy rất nóng, xem ra lần này Hân Ngôn cực kỳ giận.

Dưới sự trấn an của tôi rất nhanh Tiêu Tiêu liền hết khóc, có thể là vì khóc mệt, không bao lâu liền ngủ trên vai tôi.

Đúng lúc Minh và Ngải Tất vừa xử lý xong đồng cảnh sát giao thông ngoài cửa, vào nhà.

Về chuyện tối qua, tôi phải nói chuyện với Hân Ngôn, mà Minh là người hiểu rõ chuyện này nhất. Vì vậy tôi giao Tiêu Tiêu cho Ngải Tất và Tiểu Mộc.

Trong phòng rốt cuộc chỉ còn lại ba người chúng tôi, Hân Ngôn hình như vẫn còn bực mình, không nói lời nào, tôi đành mở miệng trước.

“Hân Ngôn, tối qua....”, vừa mở miệng đã bị Hân Ngôn cắt ngang.

“Tôi không muốn nói tới qua gì hết, Vũ Minh, Tiêu Tiêu mới 5 tuổi, sao anh có thể dạy nó chuyện của xã hội đen chứ? Như vậy sao lớn lên thành người tốt được?”

“Có vấn đề gì sao? Tiêu Tiêu là con trai duy nhất, cũng chính là người thừa kế tương lai của tôi, để nó sớm hiểu về cuộc sống và công việc của tôi là đương nhiên rồi. Lại nói chẳng lẽ cứ lẩn lộn trong xã hội đen thì nhất định không tốt sao?” Chuyện gì tôi cũng có thể nhượng bộ, nhưng vấn đề giáo dục Tiêu Tiêu thì không được.

“Tốt? Lẩn lộn trong xã hội đen thì có gì tốt?” Nói đến chuyện có liên quan đến Tiêu Tiêu, Hân Ngôn càng kích động.

“Sao lại không tốt? Nếu không phải do em từ chối Tiêu Tiêu cho những vệ sĩ kia đi theo, thì tới qua đã không gặp chuyện không may rồi, nếu không nhờ cuộc gọi của Tiêu Tiêu, tên súc sinh đó không biết còn làm ra cái gì nữa!”

Tức Dạ đáng chết, tôi thật muốn chặt hắn thành tám khúc.

“Tới qua.... Đợi chút, ý anh nói là tới qua..... Tức Dạ.... Hắn cố ý.....” Hân Ngôn giống như là chợt hiểu ra cái gì, trợn to mắt nhìn tôi, thân thể bắt đầu phát run.

Tôi không trả lời, mà nhìn Minh, chuyện này hẳn phụ trách điều tra, hẳn biết rõ nhất.

“Cô Diệp, tôi đã điều tra, hôm qua Tức Dạ đã bỏ thuốc vào trong đồ uống của cô, sau đó mang cô đến khách sạn.....”

Minh nói tới đây, tôi đã thấy trong mắt Hân Ngôn tràn đầy hoảng loạn, vội vàng ra hiệu cho Minh đừng nói nữa.

Minh không nói gì nữa, lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Mặt Hân Ngôn trắng bệch, đôi mắt như mất đi tiêu cự. Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, nắm đôi tay lạnh lẽo của em.

“Hân Ngôn..... Đừng nghĩ nhiều, giờ không sao nữa rồi.”

“Em.... Em và hắn..... Không..... Đây không phải là sự thật.....” Môi em run run nói không nên lời, đôi mắt vẫn mờ mịt không biết đang nhìn phương nào.

“Hân Ngôn, đã qua rồi, đừng suy nghĩ gì nữa.” Tôi ôm thân thể run rẩy không ngừng của em, an ủi.

“Không..... Tôi không tin..... Tức Dạ..... Hắn..... Sao có thể.....” Em bắt đầu điên cuồng dùng tay đánh vào người tôi.

Mỗi một cái đầu tựa như dùng hết sức, thật giống như tôi chính là người mà em hận thấu xương.

“Tiểu Ngôn, ngoan nào, không sao, thật không sao rồi. Đừng nghĩ nữa, quên đi.” Sợ em tự làm mình bị thương, tôi chỉ có thể ôm chặt hơn, một tay không ngừng vuốt lưng em.

Tựa như cái ngày em nghe tin cha mẹ qua đời.

Có lẽ em tình nguyện tin là mình nhất thời mê muội mà lên giường với đàn ông, còn hơn là bị người.....

Hoặc là, nói cho em biết sự thật là tôi sai rồi.

Rốt cuộc, em an tĩnh lại, ngủ trong lòng tôi.

Hân Ngôn :

Tiêu Tiêu được Tiểu Mộc ẵm ra ngoài, sau đó Minh nói xong cũng đi ra. Chỉ còn lại hai chúng tôi, sau một phen trút hết, tôi đột nhiên cảm thấy mệt quá, rất muốn ngủ.....

Rúc vào lòng anh, có cảm giác an tâm quen thuộc. Giống như yêu, hận gì đó đều đã đi xa. Khi anh dịu dàng rất an, tôi nhắm mắt lại, ngủ say.

Ngủ một giấc rất an ổn, tôi giống như trẻ sơ sinh, không cần nghĩ gì hết. Tỉnh lại tôi vẫn ở trong lòng anh, trên người được đắp chăn. Ước chừng là do thuốc, đầu còn đau, người mềm nhũn không có sức, càng khó chịu hơn lúc mới về nhà.

“Hân Ngôn, tỉnh rồi à?” Hình như vì phải duy trì tư thế này quá lâu, anh có chút cứng đờ thả tôi xuống giường, đắp chăn cho tôi, “Vẫn còn khó chịu sao? Tôi đi kêu Tiểu Mộc nấu chút gì cho em, em ngủ tiếp đi.” Anh nói xong đứng dậy.

“Vũ Minh.....” Tôi vô thức gọi anh, anh quay đầu, lại không biết phải nói gì tiếp theo. Có lẽ là vì trong tiềm thức không muốn anh đi mà thôi. Nhưng bây giờ, tôi có lý do gì để giữ anh lại?

“Sao vậy, khó chịu lắm sao?” Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, trong mắt đầy quan tâm.

“À..... Không, không có, Tiêu Tiêu đâu?” Tôi không nhận được nhẹ nhàng giúp anh xoa bóp cánh tay trái cứng ngắc, thuận miệng hỏi.

“Tiêu Tiêu đang ngủ ở phòng kế bên, Ngải Tất ở với nó.” Anh rút tay về, nói “Tôi sẽ mời bác sĩ đến khám cho Tiêu Tiêu.”

“Rất nghiêm trọng sao, tôi muốn đi thăm Tiêu Tiêu.” Tôi vội ngồi dậy xuống giường, ai ngờ cả người choáng váng. Lúc này thực sự giận quá không kiểm soát được, không biết có làm bị thương Tiêu Tiêu không.

“Hân Ngôn, cẩn thận!” Vũ Minh đỡ tôi lại, “Bảo em nằm nghỉ không nghe thấy sao?” Giọng anh không giấu được lo lắng, nhưng ngay sau đó lại trở nên lạnh lẽo, “Về sau, vấn đề giáo dục Tiêu Tiêu, em không cần can thiệp nữa. Ngoài ra hôm nay Tiêu Tiêu có thể bị dọa sợ rồi, thời gian tới em đừng gặp nó.”

“Lâm Vũ Minh, tôi là mẹ của Tiêu Tiêu. Anh không thể dạy nó như vậy!” Tôi cao giọng, “Chẳng lẽ anh nhất định cho Tiêu Tiêu giao du với những người trong bang phái của anh?”

“Tiêu Tiêu là người thừa kế của tôi, đây là điều nó phải học.” Tôi và anh rất khác nhau trong việc giáo dục Tiêu Tiêu, “Được rồi, chuyện em đánh Tiêu Tiêu, tôi không có ý định truy cứu. Bất quá tốt nhất không có lần sau, nếu không em nên biết hậu quả thế nào.”

Lâm Vũ Minh, anh đang uy hiếp em sao?

“Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi sẽ kêu Minh và Ngải Tất dẫn Tiêu Tiêu về nhà trước. Tôi phải tới công ty giải quyết một ít chuyện.”

“Ngải Tất là ai?” Đột nhiên tôi nhớ ra hình như vừa rồi có một cô gái đi vào, ánh mắt cô ta nhìn tôi rất kỳ lạ, nhưng không nói cụ thể được là kỳ lạ chỗ nào. Có lẽ, đó là trực giác của phụ nữ.

“Là thư ký thực tập của tôi.” Vũ Minh lạnh lùng nói, “Đi Hạ Môn công tác với tôi vừa về.”

“Cùng đi công tác?” Đột nhiên tôi nhớ ra ngày đó ở nhà hàng nhìn thấy xe của anh, còn có Lệ Nhã nói đêm đó ở nhà một mình. Rất nhanh, lời nói của Vũ Minh chứng thực cho suy đoán của tôi.

“Tôi và cô ấy quả thật đã xảy ra quan hệ. Bất quá mọi người đều đã trưởng thành, đều có nhu cầu bình thường, không phải sao?”

“Vậy sao? Vậy còn Lệ Nhã thì sao?” Tôi khó tin nhìn người trước mắt, nhìn vẻ mặt bất cần của anh.

“Là một bạn giường rất tốt, không hơn.” Anh nói xong, đứng lên, “Công ty có việc, tôi phải đi, em nghỉ ngơi đi.”

Vũ Minh không phải là một người lạm tình, thậm chí trước khi có Tiêu Tiêu, anh đều mỗi ngày đứng giờ về nhà với tôi. Nhưng bây giờ, anh sao có thể vô trách nhiệm như vậy?

Chẳng lẽ, là em đã tổn thương anh quá sâu, làm anh không tin vào tình yêu nữa?

“Bà chủ”, Tiểu Mộc không biết vào lúc nào, “Tôi đỡ bà về phòng.”

Liếc mắt nhìn bài trí trong phòng, tôi mới nhớ ra đây là phòng của Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu đâu?”

“Trợ lý của ông Lâm dẫn về rồi.” Tiểu Mộc vừa trả lời vừa đỡ tôi lên, “Cậu chủ không sao rồi. Tôi đã thoa thuốc tiêu sưng, ngủ một giấc, tốt hơn nhiều.”

“Trẻ con bây giờ, đứa nào cũng được cưng chiều quá, không biết bị đánh là gì. Khác hẳn chúng tôi khi còn bé, nhà nhiều anh em, ba mẹ bình thường bận rộn, có ai mà không từng bị đánh? Bà chủ đừng lo, trẻ con không đánh là không được.”

Tiểu Mộc lớn lên ở nông thôn, lúc an ủi người có một đồng lý luận nghe rất thú vị.

Thấy tôi gật đầu mỉm cười, Tiểu Mộc mới an tâm, đỡ tôi đến ghế, sau đó đi dọn cơm. Trong phòng đã được đốt Mê Diệt Hương, là thói quen của tôi. Nhưng hôm nay, không biết sao lại khiến tôi cảm thấy khó chịu, có lẽ là vì câu nói cuối cùng của Vũ Minh.

Tôi cố gắng đứng lên, dập tắt hương nhang, sau đó mở cửa sổ cho thông gió. Hương dần dần tản đi, bị thương trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Tình yêu, tình thân, rốt cuộc tôi còn lại gì?

Duy An gọi điện tới, hỏi tôi đã khỏe hơn chưa, có muốn anh ta tới chơi không.

“Anh, em không sao, nghỉ ngơi là ổn thôi.”

“Bọn họ, đều đi rồi hả?”

“Vâng.” Tôi đáp một tiếng, trả lời cho có lệ.

“Nghe giọng em, hình như còn chưa khỏe hẳn, hay là anh đưa em đi bệnh viện khám thử, ngộ nhỡ có ảnh hưởng gì khác.”

“Anh à, em thật không sao. Nghỉ ngơi một chút là ổn thôi. Có gì mai đi làm hẵng nói.”

Cúp điện thoại xong, tôi thong thả đi đến cửa sổ, có thể thấy được ngoài cửa chính xe Duy An vừa chạy đi.

Thứ hai đi làm vẫn bận rộn như trước. Hơn nữa chủ nhật rồi tôi nghỉ, công việc chất thành đống.

Người bên cạnh tôi hẳn là biết chuyện Tức Dạ, nhưng không ai nhắc tới. Đinh Đang càng thêm cẩn thận dặn dò tôi uống thuốc, chú ý thân thể.

Buổi sáng Lệ Nhã tới, bình thường buổi chiều sắp đến giờ tan tầm cô ta mới tới báo cáo công việc một ngày với tôi. Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô ta, bỗng nhiên những bất hòa trước kia được hóa giải.

Về mặt tình cảm, tôi và cô ta đều là người thất bại hoàn toàn. Trước khi tôi xuất hiện, Lệ Nhã đã yêu Vũ Minh, vậy mà chờ đợi 5 năm, kết quả cuối cùng vẫn là bị phụ lòng. Nếu như nhất định phải chọn giữa Lệ Nhã và Ngải Tất, tôi thà Lệ Nhã ở bên Vũ Minh, ít nhất Lệ Nhã là thật lòng yêu Vũ Minh, cũng sẽ đối xử tốt với Tiêu Tiêu.

Buổi chiều Duy An mới tới phòng làm việc của tôi, dù sao hiện tại anh ta có rất nhiều chuyện phải làm. Vừa ngồi xuống nói được đôi câu, Đinh Đang bưng cà phê vào, thuận tiện báo tôi biết tình hình Tức Dạ.

“Em còn muốn đi thăm hẳn?” Duy An khó hiểu hỏi.

“Dù sao cũng là đối tác, không đi ngược lại làm người khác cảm thấy chúng ta có vấn đề. Tiền thuốc thang và những những thứ khác khắc phục hậu quả đã giải quyết xong.” Những điều này là Minh gọi điện nói cho tôi biết. Bọn họ tự nhiên có phương thức giải quyết riêng của họ, cụ thể như thế nào tôi không muốn hỏi tới, càng không muốn can thiệp. Dù sao chẳng có quan hệ gì đến Diệp Thị, vào lúc này tôi càng cần phải đảm bảo hình tượng của Diệp Thị.

“Chuyện thế này, phái người ở bộ phận PR đi là được rồi. Em cần gì phải tự đi?”

“Không sao, chỉ là có vấn đề riêng em muốn biết đáp án.”

“Thứ người như vậy, em còn muốn nói chuyện gì.....” Duy An tức giận nói to, nhưng rất nhanh ý thức được là đang ở công ty, “Anh đưa đi. Một mình em anh không yên tâm.”

Đến bệnh viện, Duy An kiên quyết muốn vào cùng, nhưng bị tôi cản lại.

“Đang là bệnh nhân, hấn còn có thể làm gì được. Vả lại nơi đây là bệnh viện, hấn không dám xằng bậy đâu.”

“Được rồi, anh ở lâu dưới chờ em, có chuyện thì gọi điện cho anh.” Cuối cùng Duy An đồng ý.

Tức Dạ ở phòng bệnh đơn, thấy tôi đi vào, hấn sững sốt một chút.

“Hân Ngôn..... Cô đến rồi. Ngồi đi.”

Vốn muốn bảo hấn sửa cách gọi, nhưng nghĩ nghĩ một chút vẫn là thôi.

“Đã đỡ hơn chưa?” Tôi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường hấn, cố gắng dùng giọng bình tĩnh hỏi.

“Đỡ hơn rồi.....đại khái là vậy.” Vẻ lúng túng trên mặt hấn, rất nhanh biến thành bất đắc dĩ.

Bọn đàn em của Minh cũng thật là độc ác, đả thương bộ phận kia của hấn, không biết sau này chức năng có bị ảnh hưởng gì không.

“Tôi biết cô có vấn đề muốn hỏi tôi.” Ánh mắt hấn như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, không hổ là đã học qua tâm lý học.

“Tại sao lại làm như vậy?” Thật ra tôi biết mặc kệ đáp án là gì, nhất định so với không biết càng thêm khổ sở, nhưng tôi vẫn muốn tìm hấn hỏi.

“Bởi vì tôi yêu cô.” Tức Dạ trả lời rất kiên định, làm tôi thấy buồn cười.

Lúc trước Vũ Minh cũng nói yêu tôi, cho nên bất chấp tất cả để chiếm được tôi. Anh vận dụng tất cả thủ đoạn có thể, biến Tần Bân thành người thực vật, khiến Diệp Thị trở thành một chi nhánh của Lâm Thị. Mà cha mẹ tôi vì đả kích lớn như vậy, uất ức mà chết.

Hiện giờ Tức Dạ lại nói, hấn là vì yêu tôi mới hạ thuốc mê tôi, để chiếm lấy thân thể tôi.

Logic của đàn ông thật buồn cười, thì ra yêu có thể trở thành lý do để không tiếc tổn thương một người cũng muốn chiếm được người đó.

“Tôi biết cô đang cười cái gì.” Hấn đột nhiên trở nên kích động, “Kỳ thật tôi còn một lý do: tiếp nhận công ty từ một người họ hàng xa, tôi mới tốt nghiệp mấy năm căn bản không có chỗ dựa gì, công ty có được danh tiếng như hôm nay tất cả đều là tôi liều mạng làm việc đổi lấy. Mà các người, nhờ vào gia thế của mình là có thể có được những thứ mà những người bình thường như chúng tôi cả đời cố gắng cũng không nhất định có được. Không công bằng!”

“Cho nên, muốn lừa gạt tình cảm của tôi, cho rằng có được tôi là Diệp Thị sẽ trở thành chỗ dựa?”

“Tôi không lừa gạt!”

“Ngài Tức à,” chẳng biết tại sao, đối mặt với khuôn mặt kích động đến đỏ bừng của hấn, tôi lại cực kỳ bình tĩnh, “Tình cảm không thể dùng để trao đổi.”

Nói xong, không đợi hấn đáp lại, tôi đã xoay người rời khỏi phòng bệnh.

11. Chương 11: Tụ Tán

Vũ Minh

Hân Ngôn kiên cường hơn tôi dự đoán nhiều, ngủ dậy liền khôi phục bình tĩnh thường ngày, ít nhất em đã có ý quan tâm quan hệ giữa tôi và Ngải Tất.

Tiêu Tiêu tuy bị đánh, nhưng Hân Ngôn là phụ nữ chân yếu tay mềm, dù tức giận cách mấy sức lực cũng không bao nhiêu, hơn nữa lúc Tiêu Tiêu ngủ Ngải Tất và Tiểu Mộc đã thoa thuốc cho, sau khi tỉnh lại đã bớt sưng hơn phân nửa, hoàn toàn không còn gì đáng ngại.

Chẳng qua khi nó tỉnh lại, nhìn quanh phòng, thấy chỉ có tôi ngồi bên giường, hốc mắt lại đỏ lên.

“Tiêu Tiêu sao rồi? Còn chỗ nào không thoải mái không?”

Thấy vẻ mặt thấp thỏm bất an của Tiêu Tiêu, tôi đau lòng ôm nó vào lòng.

“Ba.... Hu hu....” Vừa ngồi vào lòng tôi, Tiêu Tiêu lại khóc, “Ba..... Mẹ..... Có phải mẹ..... Không cần.....Tiêu Tiêu nữa không?”

“Sao vậy được? Mẹ thương Tiêu Tiêu như vậy, sao lại không cần?” Tôi vỗ vỗ lưng nó, dỗ.

“Nhưng..... Nhưng.... Mẹ.... Rất tức.... Rất tức giận..... Tiêu Tiêu..... làm chuyện xấu..... khiến mẹ..... không vui..... phải không ạ?” Bàn tay nhỏ bé siết chặt ống tay áo của tôi, xem ra vô cùng khẩn trương.

“Không đâu, tâm tình mẹ không tốt, nên mới nổi giận với Tiêu Tiêu thôi, bây giờ không sao rồi. Chờ khoảng hai ngày nữa, tâm tình mẹ tốt lên, tự nhiên mẹ sẽ đến thăm Tiêu Tiêu.” Tôi biết Tiêu Tiêu trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ bình thường khác, nhưng có một số việc nếu tôi nói rõ, Tiêu Tiêu cũng không hiểu, như là chuyện đêm đó, không phải chuyện một đứa bé 5 tuổi có thể dễ dàng hiểu được.

“Thật ạ? Mẹ sẽ đến thăm Tiêu Tiêu? Không giận nữa ạ?” Nghe tôi nói, Tiêu Tiêu ngừng khóc, ngẩng đầu lên tràn đầy mong đợi nhìn tôi.

“Thật, mẹ sẽ nhanh chóng tới, không tức giận nữa.”

“Nhưng..... Mẹ có đánh..... Đánh mông Tiêu Tiêu nữa không ạ?” Vừa nhắc tới việc này, tiếng của Tiêu Tiêu nhỏ lại, vô thức đưa tay xoa xoa cái mông nhỏ của mình.

Thấy hành động đáng yêu đó của Tiêu Tiêu, tôi không khỏi bật cười, “Tiêu Tiêu là bé trai, sao lại nhát gan như vậy? Cô giáo ở nhà trẻ có nói đàn ông con trai phải dũng cảm không thể sợ đau không? Hơn nữa mẹ là nữ sinh, nam sinh phải nhường nhịn nữ sinh, Tiêu Tiêu phải biết khoan dung, không thể bởi vì bị mẹ đánh, mà vẫn ghi nhớ trong lòng.”

Trẻ nhỏ quả nhiên dễ dụ, Tiêu Tiêu lập tức nở nụ cười, gật đầu liên tục nói: “Dạ, con biết rồi. Tiêu Tiêu là bé trai, Tiêu Tiêu không sợ.”

Kết thúc một ngày chủ nhật hỗn loạn, bảo Minh xử lý ổn thỏa chuyện của cái gã gọi là Tức Dạ, tôi trở lại làm việc.

Giờ cơm trưa ngày thứ tư, Lệ Nhã lại đến.

11h 30, lúc công ty đang nghỉ trưa, tôi nghiên cứu kế hoạch phòng phòng kế hoạch vừa đưa tới, nghĩ đọc cho xong để trước khi tan tầm bàn với bọn họ một lần nữa.

Có thể là nhân viên bên ngoài đi ăn hết rồi, Lệ Nhã cứ thế thẳng tiến vào phòng làm việc của tôi.

“Hi, tổng giám đốc Lâm thật là ông chủ mẫu mực, giờ này vẫn còn làm việc?”

“Lệ Nhã?” Tôi ngẩng đầu lên, “Sao đột nhiên em lại tới đây? Diệp Thị gặp phiền phức gì sao?”

Gã Tức Dạ đang đảm nhận kế hoạch tu sửa Diệp Thúy Viên, hẳn bị thương chẳng lẽ ảnh hưởng đến tiến độ của hạng mục này?

“Sao có thể cứ ba ngày thì hai bữa gặp chuyện không may chứ? Nếu vậy Diệp Thị đóng cửa luôn cho rồi! Hôm nay em có việc ở gần đây, thuận tiện ghé qua. Không hoan nghênh em à?”

“Anh nào dám!”

“Vừa rồi lúc em vào thấy không còn ai hết, còn tưởng là không gặp được anh, xem ra gặp may rồi, đúng lúc nghỉ trưa, có muốn cùng đi.....”

Lệ Nhã mới nói một nửa, cửa phòng đột nhiên xuất hiện một người - Ngải Tất.

Ngải Tất bưng hai hộp cơm đáng yêu tới trước bàn làm việc của tôi, “Tổng giám đốc, cơm trưa của ngài.”

Mở hộp cơm ra, bên trong là cơm, thịt và rau dưa được tạo hình rất dễ thương, trong hộp còn lại có hai khối sandwich.

Kỳ thực, từ trước tới giờ, ba bữa cơm của tôi đều không có quy luật, có lúc ngủ dậy trễ vội vàng đưa Tiêu Tiêu đến trường, liền không ăn sáng; có lúc bận việc đến sứt đầu mẻ trán, ngày đêm còn không phân biệt được, nói chi là nhớ ăn cơm.

Mà từ lúc đi Hạ Môn về, Ngải Tất bắt đầu chuẩn bị cho tôi những thứ này.

Tuy nói tài nấu nướng của Ngải Tất không phải quá tốt, bắt quá lâu lâu ăn đồ ăn giản dị như vậy, cũng coi như một loại thể thể nghiệm.

Lệ Nhã nhìn hai hộp cơm, lại nhìn Ngải Tất một phen, làm bộ đành chịu nói: “Xem ra em tới chậm. Vốn định cùng anh ăn một bữa nói chuyện phiếm, nhưng hình như là quấy rầy thời gian ngọt ngào của hai người rồi!”

“À, nói gì vậy? Đây là Ngải Tất, mới đến công ty được hai tuần, làm thư ký thực tập, anh thấy cô ấy làm bữa trưa nhìn rất thú vị, nên mới đòi nếm thử.” Về chuyện của tôi và Ngải Tất, tôi có thể thẳng thắn với Hân Ngôn, nhưng đây là công ty, tôi không muốn lẫn lộn việc công và việc tư, “Hiếm lắm em mới có thời gian rảnh, đúng lúc giờ nghỉ trưa, anh mời em một bữa, thế nào?”

“Em đương nhiên không có vấn đề, chỉ là cô thư ký nhỏ của anh.....” Lệ Nhã nhìn Ngải Tất.

Mặt Ngải Tất dần dần trắng bệch, im lặng bắt đầu thu lại hộp đồ ăn trên bàn.

Dù có chút không đành lòng, nhưng tôi không thể không tiếp tục nói: “Không sao, cô ấy mỗi ngày đều mang cơm đến công ty. Chúng ta đi thôi!”

Cầm áo khoác, tôi nhanh chóng đi ra ngoài, muốn sớm cách xa chỗ này.

Phụ nữ, đúng là sinh vật rất phiền phức.

Vừa ăn vừa tán gẫu với Lệ Nhã đến hơn 2 tiếng, lúc về lại công ty đã sớm bắt đầu giờ làm.

Đi ngang qua chỗ Ngải Tất, thấy Ngải Tất đang gõ tài liệu, hai hộp đồ ăn đã bị bỏ lại trong túi xách dưới bàn, nhìn kỹ, mặt Ngải Tất hình như có chút hồng hồng.

Con gái chính là như vậy, đa sầu đa cảm, không ốm mà rên.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, thuận tay cầm cái túi dưới bàn lên.

“Tổng giám đốc Lâm.....” có lẽ là chìm trong tâm sự của mình, lúc này Ngải Tất mới phát hiện ra tôi, nhìn thấy thứ tôi đang cầm trong tay, nhất thời nghẹn lời.

“Ừ, vào trong đi!” Quơ quơ cái túi trong tay, tôi nói.

Đem cảm xúc vào trong công việc như vậy là không được, xem ra tôi cần nói chuyện với Ngải Tất.

Tôi ngồi vào bàn làm việc, mở hai hộp đồ ăn ra, lấy sandwich bắt đầu thưởng thức, Ngải Tất vẫn đứng yên không nói gì, cúi đầu, bàn tay cứ vờn xoắn vạt áo của mình.

“Ngải Tất, tôi có thể tiếp nhận ý tốt của cô. Nhưng cô nên nhớ, nơi đây là công ty, tôi không mong nhân viên của tôi luôn mang theo tình cảm cá nhân vào công việc.”

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc Lâm.”

Ngải Tất vẫn cúi đầu như cũ, giọng run rẩy, làm như uất ức lại muốn khóc.

“Có mấy lời, ngày đó ở khách sạn tại Hạ Môn, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng. Rất nhiều việc cô không nên nghĩ tới. Tôi rất coi trọng tài năng của cô, cho nên tôi hi vọng cô có thể tiếp tục cố gắng làm tốt công việc, có lẽ sau giờ làm chúng ta có thể là bạn bè cùng nhau nói chuyện phiếm uống rượu, nhưng những thứ này không thể lẫn lộn vào công việc, nếu không ảnh hưởng của nó không chỉ là quan hệ của tôi và cô không đâu.”

Tôi biết rõ kỳ thật lúc này tôi chỉ cần tùy tiện nói mấy lời dễ nghe, là có thể dỗ được Ngải Tất, nhưng nếu thật sự như vậy, tôi đúng là thẳng khốn nạn rồi.

Tôi thà bị ghi hận là đồ đàn ông bội tình bạc nghĩa, còn hơn để Ngải Tất tiếp tục mơ mộng hão huyền.

“Tại sao..... Tại sao không thể..... Anh..... Anh..... đã nói yêu thích sức sống tuổi trẻ của tôi mà.” Nước mắt như dự đoán lại bắt đầu nhỏ giọt.

Tôi xoa xoa cái trán, nước mắt của phụ nữ..... Vĩnh viễn đều làm cho đàn ông đánh mất lập trường.

“Ngải Tất, cô rất đáng yêu, rất thông minh, làm người khác yêu thích, nhưng như vậy không có nghĩa là tôi sẽ yêu cô, hơn nữa tôi không phải là người thích hợp với cô.”

“Tại sao không thể yêu, tại sao không thích hợp? Tôi không tin!” Ngải Tất trở nên kích động, thậm chí bắt đầu nói không lựa lời, “Tôi nhớ anh đã nói, anh yêu cô ta, cô ta cũng từng là thư ký của anh, vậy tôi.....”

Tôi cắt ngang lời của Ngải Tất, “Cô bé lọ lem, không phải ai cũng có thể trở thành, ít nhất, cô sẽ không.”

Tôi không thích bất kỳ ai ở trước mặt tôi nhắc tới chuyện có liên quan đến Hân Ngôn, những lời đó chỉ là tôi thuận miệng nói ra, không ngờ lại làm Ngải Tất lầm tưởng, đó là cơ hội của mình.

“Tôi.....” Tôi lần nữa kiên trì và lại không để chừa một chút lối thoát nào, rốt cuộc cũng khiến Ngải Tất nhận rõ thực tế, “Tôi rõ rồi, thật xin lỗi.” Ngải Tất lau nước mắt, xoay người đi.

“Ngải Tất.....” lúc Ngải Tất sắp mở cửa phòng, tôi gọi lại.

“Vâng?”

“Cô biết không? Ba của cô bé lọ lem, cũng là quý tộc.....”

Hân Ngôn:

Việc hợp tác với Lệ Trạch, vì chuyện Tức Dạ không thể không dừng lại. Duy An lập tức giành lấy việc đi kiếm một công ty khác. Công việc cụ thể tôi không ra mặt, mà giao toàn bộ cho Duy An. Liên quan đến chuyên môn có thể tìm Lưu Chính thảo luận, hai người này luôn kiểm chế lẫn nhau, xem như tương đối yên tâm.

Tôi rất tán thưởng phong cách xử lý mọi chuyện của Duy An, mặc kệ là nguyên nhân gì, không quản gấp hay không, anh ta đều sẽ để lại một con đường lui, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào. Điểm này khác hẳn Vũ Minh, anh thích được ăn cả ngã về không, rất quyết đoán. Có lẽ, Duy An là kiểu người từ từ mà chắc, còn Vũ Minh là kiểu người có thể dễ dàng thành công trong một thời gian ngắn.

Thức dậy rất sớm, nhìn thời gian còn có thể ngủ tiếp 1 tiếng nữa. Chẳng biết sao, chợt nghĩ đến hôm nay là thứ 6.

Thứ 6, vừa nghĩ tới phải một mình vượt qua cuối tuần, liền cảm thấy phiền chán. Xoay tới xoay lui vẫn không cách nào ngủ được nữa, dứt khoát thức dậy.

Vệ sinh cá nhân xong xuống lầu, Tiểu Mộc cũng vừa thức dậy, còn chưa kịp làm bữa sáng. Tôi đột nhiên nổi hứng, muốn làm cùng, chỉ là sau nửa giờ, trứng chiên bánh mì gì cũng bị cháy đen rồi. Lắc đầu tự giễu, giao phòng bếp lại cho Tiểu Mộc, xem ra tôi thực sự không có khiếu làm mấy việc này.

Rời nhà sớm, trên đường còn ít xe. Tôi nỗ lực làm mình tập trung lái xe, không nghĩ đến chuyện của Tiêu Tiêu.

Không ngờ mới chạy được gần 10 phút, đột nhiên một tiếng “Bùm” vang lên, xe nghiêng rõ về bên trái, phát ra tiếng “Xình xịch”.

Bể bánh! Não chợt trống rỗng, may mắn lý trí nhanh chóng quay trở lại. Tôi buông chân ga, cầm chặt tay lái, cố gắng khống chế phương hướng, xe rốt cuộc từ từ chậm lại rồi dừng ở ven đường.

Xuống xe nhìn thử, bánh trước trái đã bị bể, tôi gọi điện thoại cho Đinh Đương, nhờ cô gọi người xử lý, ngoài ra chạy đến đây đón tôi.

Trong điện thoại Đinh Đương kích động rồi tỉnh rồi mù, tôi nói: xe không có lật, tôi không sao ngoại trừ bánh trước trái bị bể, còn lại tất cả đều rất tốt. Nói nửa ngày, Đinh Đương mới bình tĩnh lại, ước chừng 20 phút sau thì tới.

Nói chuyện điện thoại xong, ngồi vào xe, tôi vô lực gục trên tay lái, thật muốn khóc. Thì ra tôi không hề kiên cường như mình vẫn tưởng, hiện tại tôi rất sợ, không dám nghĩ nếu vừa rồi mình xử lý không tốt thì sẽ ra sao. Nhớ lại tai nạn xe cộ năm đó biến Tần Bản thành người thực vật, tôi cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Ngoài cửa xe có người gõ nhẹ hai cái, ngẩng đầu phát hiện là cảnh sát, tôi hạ cửa xe xuống, người bên ngoài gật đầu chào, hỏi: “Cô không sao chứ, từ camera quan sát chúng tôi thấy chiếc xe này dừng lại một lúc lâu rồi, xin hỏi có cần giúp gì không?”

“Bánh xe bị bể, còn lại vẫn ổn. Bạn tôi lập tức tới liền.”

“À.” Anh ta lùi một bước nhìn bánh xe, rồi nói: “Xin lỗi, xin cho tôi xem bằng lái xe?”

“Vâng.” Tôi đưa bằng lái ra. Có lẽ vừa rồi căng thẳng quá, móng tay bấm đỏ cả lòng bàn tay.

“Thì ra là cô Diệp Hân Ngôn. Tôi đã thấy cô trong tivi.....” Anh cảnh sát này bắt đầu hết sức nhiệt tình bắt chuyện với tôi, một hồi nói tôi xử lý tình huống rất tốt, một hồi nói danh tiếng Diệp Thị vang dội như thế nào. Tôi thật sự không hiểu, tôi cũng không phải minh tinh gì hết, chỉ là có một công ty thôi, sao anh ta phải kích động như vậy?

Cũng may Đinh Đang kịp thời chạy tới, giúp tôi giải vây. Thấy tôi không bị gì, Đinh Đang lộ ra nụ cười ngọt ngào. Không lâu lắm xe tải cũng đến, chuyện còn lại liền giao cho gara sửa chữa.

Đang trên đường đến công ty, điện thoại đổ chuông, là Vũ Minh.

“Hân Ngôn, em..... Vẫn ổn chứ?”

“À? Tôi rất khỏe.” Chẳng hiểu sao đột nhiên anh lại gọi cho tôi.

“Đang lái xe sao?”

“Không, Đinh Đang lái. Chúng tôi đang đến công ty.”

“Vây xe em đâu? Em thật không sao chứ?”

“Không sao, vừa rồi xe bị bể bánh, bây giờ đã đưa tới gara sửa rồi.”

“Cái gì? Bể bánh?” Anh lập tức khẩn trương, hỏi liên tục, “Bánh trước hay bánh sau? Em có sao không?”

“Bánh trước trái. Bất quá tôi thật không sao, xe cũng không hư hỏng gì khác. Tốc độ xe không nhanh, lúc ấy trên đường cũng không nhiều xe. Vừa rồi cảnh sát còn khen tôi xử lý tình huống tốt đó.” Không biết tại sao, tôi lại nói với anh những điều này. Xuất phát từ thói quen, hoặc không muốn anh lo lắng, mà cũng có thể là cả hai.

“Em không sao là tốt rồi.” Hình như anh thở phào nhẹ nhõm, “Bây giờ trời còn lạnh, sao đột nhiên bị bể bánh? Trước khi đi em có kiểm tra chưa? Có phải là có người.....”

“Anh đừng nghĩ nhiều như vậy. Đại khái chỉ là ngoài ý muốn thôi. Tôi sẽ xử lý tốt. Yên tâm đi.” Mặc dù biết anh là đang lo cho an toàn của tôi, nhưng tôi vẫn cắt ngang.

“Vây được rồi, cẩn thận.” Nghe giọng anh, hình như còn có chút lo lắng, “À, đúng rồi, cuối tuần này, Tiêu Tiêu sẽ qua đó với em. Làm hòa với Tiêu Tiêu đi.”

“Được, tôi biết rồi, tan tầm tôi sẽ đến nhà trẻ đón Tiêu Tiêu.”

Vừa mới cúp điện thoại, Duy An đã gọi tới hỏi tôi thế nào. Tôi nói tôi rất khỏe, xe đã đi sửa, không hư hỏng gì. Anh ta lại hỏi, vừa rồi nói chuyện với ai mà máy bận, gọi cả nửa ngày vẫn không được. Tôi trả lời là Vũ Minh, sau đó đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi.

“Không có gì cả, chỉ là gọi tới báo cho em biết chiều nay đi đón Tiêu Tiêu. Em sắp đến công ty rồi, có gì gặp mặt nói tiếp.”

Duy An “Ừ” một tiếng, cúp điện thoại.

Gara gọi tới báo, có người yêu cầu phải kiểm tra bảo trì xe toàn diện, Đinh Đang vẽ mặt xin lỗi nói hôm nay chưa đem xe lại được. Chắc là Vũ Minh rồi, xem chừng là lo lắng tôi bị người hại.

Lệ Nhã lại đề nghị đưa tôi đến nhà trẻ đón Tiêu Tiêu, có lẽ là vì chuyện Ngải Tắt, lần này tôi không từ chối.

“Phụ nữ, nói cho cùng không giống đàn ông, trừ sự nghiệp còn phải có một người để yêu, một mái nhà để che gió tránh mưa.” Cách nhà trẻ Tiêu Tiêu một đoạn, trên đường từng tốp từng tốp học sinh tiểu học tan học đi về. Lệ Nhã nhìn những đứa trẻ đó, đột nhiên nói một câu.

“Cô cũng không còn nhỏ nữa, nên nghĩ đến chuyện này đi.” Tôi thuận miệng nói xong, chợt nhớ đến quan hệ của Lệ Nhã và Vũ Minh, vội nghiêng đầu nhìn, thấy vẻ mặt Lệ Nhã vẫn rất bình tĩnh và hờ hững.

“Thật xin lỗi. Ý tôi là..... À, cô, vẫn thích anh ta sao?”

“Tôi yêu anh ấy, vẫn luôn yêu.” Lệ Nhã thắng xe, dừng ở ven đường, “Thật xin lỗi, tôi biết ngày trước tôi không có tư cách yêu anh ấy, sau khi anh ấy kết hôn càng không nên yêu. Nhưng thật sự tôi không khống chế được tình cảm của mình. Tôi cho là liều mạng làm việc là có thể quên, nhưng không được, thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi không cố ý.....”

Tôi không ngờ cô ta sẽ khóc, ngay trước mặt tình địch. Tôi không thích ở trước mặt người khác biểu hiện mình yếu ớt, cho dù là trước mặt người tôi yêu và con, nhưng Lệ Nhã lại có thể.

“Lệ Nhã, nếu như cô thật lòng thương anh ta, anh ta cũng nguyện ý yêu cô như yêu một người vợ, tôi hi vọng hai người có thể ở bên nhau.” Buông tay cũng là một phương thức yêu.

Lúc đầu nếu tôi không ngu ngốc muốn chứng minh năng lực của mình, xin vào công ty của Vũ Minh, nếu như tôi không xông vào cuộc sống của Vũ Minh, nếu vậy đã không có cục diện ngày hôm nay rồi.

“Anh ấy đã có Ngải Tất, cô không biết đấy thôi.” Lệ Nhã thở dài, “Chính là cô thư ký hiện tại.”

“Ngải Tất?” Nhớ lại những lời ngày đó của Vũ Minh, tôi không biết phải đáp lại Lệ Nhã thế nào.

Im lặng một lúc, Lệ Nhã tiếp tục lái xe.

Chúng tôi đến hơi trễ, phần lớn các bé đã được người nhà đón về. Lệ Nhã chạy xe thẳng đến cửa nhà trẻ, vừa dừng lại, đã thấy Tiêu Tiêu từ cửa chạy như bay tới.

“Mẹ.....” Tiêu Tiêu nhào vào lòng tôi, “Mẹ, Tiêu Tiêu nghĩ là mẹ không tới, mẹ không cần Tiêu Tiêu nữa rồi.”

“Bé ngốc, sao mẹ lại không cần Tiêu Tiêu chứ?”

“Dì Ngải Tất nói, mẹ đánh Tiêu Tiêu, nhất định là không thích Tiêu Tiêu, cho nên không quan tâm Tiêu Tiêu nữa.” Tiêu Tiêu sợ hãi nhìn tôi, còn nói, “Sau này Tiêu Tiêu có làm gì sai, mẹ cứ đánh mông của Tiêu Tiêu, ngàn vạn lần đừng..... Không cần Tiêu Tiêu nữa nha.” Nói xong, nước mắt bắt đầu rơi.

Lại là Ngải Tất, thật không biết cô ta đã nói những gì với Tiêu Tiêu!

“Tiêu Tiêu ngoan, chỉ cần về sau con nghe lời, mẹ sẽ không đánh con. Mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, ba mẹ cũng sẽ không không cần Tiêu Tiêu, biết không?” Tôi vuốt vuốt cái đầu nhỏ của nó, dịu dàng an ủi.

“Dạ.” Tiêu Tiêu lập tức cười rộ lên.

Đến cửa nhà, Tiêu Tiêu lễ phép chào tạm biệt Lệ Nhã. Lệ Nhã cười nói với tôi: “Giám đốc Duy nói, nếu cô muốn dùng xe, cứ gọi anh ta.”

Duy An? Sao anh ta lại nhờ Lệ Nhã chuyển lời giùm?

“Tôi biết rồi, gửi lời cảm ơn của tôi đến anh ấy giùm.”

Tuần này tôi giúp Tiêu Tiêu chuẩn bị sinh nhật sắp tới của nó. Đối với trẻ con mà nói, sinh nhật là ngày còn quan trọng hơn cả ngày tết.

Tiêu Tiêu muốn tổ chức sinh nhật ở nhà. Tôi không thuê người đến trang trí, mà tự mình làm. Thứ nhất là không muốn quá xa hoa, thứ hai tôi cũng muốn rèn luyện năng lực cho Tiêu Tiêu, xem thử đến tận cùng nó có bao nhiêu bản lĩnh.

Tối thứ 6, Tiêu Tiêu cứ ở trong phòng miết, đến giờ cơm cũng không để ý. Chiều thứ 7, nó đột nhiên đưa tôi một bản đánh máy kế hoạch tiệc sinh nhật, để tôi cho ý kiến.

Mở ra xem, ngoại trừ một ít lỗi chính tả, từ thời gian buổi tiệc, mời khách, những thứ cần thiết đều có đủ cả, còn tự tay vẽ sơ đồ bố trí phòng khách. Nhìn bộ dáng ra vẻ người lớn của Tiêu Tiêu, tôi ráng nhin cười, nghiêm túc thảo luận chi tiết với nó, hơn nữa quyết định lần sau tới đây, phải mua hết các thứ cần thiết đã ghi ra về.

Chiều chủ nhật, đưa Tiêu Tiêu về nhà Vũ Minh, đến cửa, Tiêu Tiêu cứ nhất định kéo tôi vào nhà, nói có chuyện gấp muốn tuyên bố trước mặt ba mẹ.

Vốn vì tránh xấu hổ, tôi không tính vào gặp mặt anh, nhưng Tiêu Tiêu nhất quyết không chịu, cứ kéo tôi vào nhà.

Đúng lúc Vũ Minh có ở nhà, Tiêu Tiêu thấy anh, lập tức một bên kéo tay tôi, một bên kéo tay Vũ Minh, rồi đột nhiên nói lớn: “Ba mẹ, Tiêu Tiêu có một nguyện vọng sinh nhật muốn tuyên bố.”

“Tiêu Tiêu, nguyện vọng sinh nhật phải đợi đến ngày sinh nhật, ước dưới ánh nến mới linh.” Vũ Minh nói với Tiêu Tiêu.

“Không ạ, bây giờ không nói, ngày sinh nhật sẽ rất khó thực hiện.” Tiêu Tiêu cố chấp lắc đầu.

“Nói đi, nguyện vọng gì?” Không biết nó có ý tưởng quỷ quái gì đây.

“Nguyện vọng của con là..... Con muốn ba mẹ cùng tham gia tiệc sinh nhật của con!”

12. Chương 12: Chuyện Xưa

Vũ Minh

Sáng sớm thứ 6, không biết sao từ lúc thức dậy tôi liền bắt đầu tâm thần không yên, có dự cảm không lành.

Đưa Tiêu Tiêu tới nhà trẻ xong, tôi nhanh chóng chạy tới công ty, trong vòng chưa đầy 10 phút.

Ở công ty, tất cả đều bình thường, công việc đều tiến hành đầu vào đó, nhưng tôi vẫn không thể bình tĩnh lại. Không bao lâu, di động đổ chuông, là Lê Nhã.

“Lê Nhã, chuyện gì?” Lê Nhã không bao giờ vì chuyện lông gà vỏ tỏi mà gọi cho tôi, chắc là có chuyện quan trọng.

“Vũ Minh, có chuyện em nghĩ nên nói cho anh biết một tiếng. Hân Ngôn hình như đã xảy ra chuyện.”

“Em nói gì? Chuyện gì?” Trong điện thoại Lê Nhã cứ một bộ muốn nói lại thôi, làm tim tôi như muốn vọt lên tận cổ họng.

“Anh đừng gấp, hẳn là cũng không quá nghiêm trọng. Vừa rồi em đi ngang qua phòng làm việc của Hân Ngôn, nghe Đinh Đương nói chuyện điện thoại nên mới biết được. Hình như Hân Ngôn đang trên đường tới công ty thì gặp sự cố, hiện giờ Đinh Đương qua đón cô ấy rồi. Em sợ ngộ nhỡ có gì phiền phức, nên nói trước với anh thì tốt hơn.”

“Được, anh biết rồi, cảm ơn em.”

Mặc kệ nói thế nào, Lê Nhã quen biết tôi đã lâu, hiểu rõ tôi nhất, cũng là bạn bè và trợ thủ thân thiết nhất.

Lê Nhã biết rõ tính tôi, tôi không thích bất kỳ chuyện gì mà không được chuẩn bị trước, càng ghét nhất là không nắm trong tay mọi chuyện đang diễn ra, vì vậy toàn bộ tin tức quan trọng Lê Nhã sẽ báo cho tôi trước tiên.

Cúp cuộc gọi của Lê Nhã, tôi không chần chờ vội bấm số của Hân Ngôn.

Không biết là chuyện gì, hi vọng không phải là sự cố giao thông.

Nhà Hân Ngôn giàu có, từ nhỏ đến trường đều có tài xế đưa đón, cho dù sau khi lên đại học, cũng chưa từng tự mình lái xe.

Còn nhớ lúc mới quen, Hân Ngôn thực tập trong công ty tôi, vừa thi bằng lái xong, hưng phấn muốn chở mọi người hóng gió, ngay cả tôi - người em ghét nhất, ông chủ máy móc, không có lương tâm - mà cũng có được vinh dự khủng khiếp đó.

Chỉ là vui vẻ thích thú như vậy, chỉ chưa tới thời gian nửa năm liền biến thành hư ảo.

Khi đó kết thân với Diệp Thị thật bại, Hân Ngôn tình nguyện buông tha tất cả cũng phải ở bên mối tình đầu đã yêu nhiều năm - Tần Bản, mà kế hoạch muốn tìm một rể quý hỗ trợ con gái duy nhất của mình chống đỡ Diệp Thị cũng hoàn toàn bị hủy.

Có lẽ là lòng tự ái đàn ông thúc giục, hoặc giả là tôi không thể tiếp nhận được cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng lại quyết một lòng với một chàng trai trẻ luận về học thức, tướng mạo, gia thế đều không xuất sắc, mà từ trước tới giờ em đều xem tôi là một cấp trên xấu xa, đầy bụng ý xấu.

Vì vậy, tôi bắt đầu thu mua Diệp Thị, chờ đợi đến ngày cô gái tâm cao khí ngạo đó cúi đầu với tôi, cho đến ngày đó.....

Tôi còn nhớ rất rõ đó là vào ngày thứ 2 tuần lễ đầu tiên của tháng 4, 6 năm trước, vừa mới vào công ty chuẩn bị làm việc thì bị một số gọi là quấy rầy.

Người gọi là Tần Bản, nói có việc liên quan đến Hân Ngôn và Diệp Thị muốn nói với tôi, hẹn gặp tôi ở quán cà phê gần công ty.

Tôi vốn không muốn đi, dù gì ở một mức độ nào đó tôi và Tần Bản cũng là tình địch, nhưng thái độ thành khẩn của Tần Bản làm tôi dao động.

.....

“Tôi yêu Hân Ngôn.”

.....

“Tôi nguyện ý vì cô ấy làm bất cứ chuyện gì.”

.....

“Hi vọng anh có thể thành toàn cho chúng tôi, cũng bỏ qua cho Diệp Thị.....”

.....

Đến nay, đây là những câu tôi còn nhớ trong số những lời Tần Bản đã nói ngày đó.

Nói thật, tôi từng không có bất kỳ thiện cảm nào với chàng trai trẻ quá mức bình thường này, nhưng ánh mắt kiên nghị của cậu ngày đó làm tôi thỏa hiệp.

Tôi chưa bao giờ thấy loại ánh mắt đó, khi cậu nhắc tới Hân Ngôn, trong mắt dường như phát ra ánh sáng rực rỡ.

Hoặc là, khi đó còn tuổi trẻ bồng bột phóng túng bất kham tôi căn bản không thể hiểu được cái gọi là yêu của cậu với Hân Ngôn, nhưng lại bị cái gọi là thâm tình, thứ mà tôi chưa bao giờ hiểu nổi, đã động.

Ra khỏi quán cà phê, tôi và Tần Bản đứng ở đầu phố bắt tay nói tạm biệt, vốn tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy, không ngờ.....

Một chiếc ô tô mất khống chế ngay lúc này lao tới chỗ hai người chúng tôi.

Lúc đó tôi đang đứng phía ngoài, còn chưa kịp phản ứng, Tần Bản đã đẩy tôi ra.

Bên tai là tiếng thủy tinh vỡ tan tành, tiếng xe thắng gấp, tiếng người chung quanh hét chói tai.... Còn nữa, xuyên qua cửa xe, tôi thấy rõ ràng, Hân Ngôn đang ở bên kia đường, từ từ ngã xuống.

Cuối cùng, quanh quẩn bên tôi, là lời của Tần Bân, lúc này đang nằm trong vũng máu không ngừng lặp lại một câu: “Xin thay tôi chăm sóc Hân Ngôn.....”

Sau đó Tần Bân trở thành người thực vật, tài xe gây tai nạn hôm đó thừa dịp hỗn loạn đã bỏ chạy mất, về sau điều tra, chiếc xe gây tai nạn cũng là xe trộm.

Hân Ngôn bị ám ảnh, một khoảng thời gian dài sau đó, đứng nói là lái, thậm chí chỉ cần ngồi xe là em đã rất sợ hãi.

Thực ra, tôi đã từng hoài nghi tai nạn này không phải là vô tình, nhưng người mà kẻ chủ mưu muốn hại, cũng không phải là Tần Bân.

Chân tướng của việc này, cho đến 4 năm sau, lúc ở trong tù, quen biết và tiếp nhận bang phái của Vinh ca, tôi mới biết được.

Mà tôi, cũng ở cái ngày biết được sự thật đã quyết định, sự thật này sẽ vĩnh viễn là bí mật.....

Biết được chỉ là xe bị bể bánh, tôi cũng yên tâm, nhưng vì lý do an toàn, tôi vẫn kiên trì muốn đem xe Hân Ngôn đi kiểm tra toàn diện, phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn.

Chiều chủ nhật, Hân Ngôn đưa Tiêu Tiêu về, sau việc Tức Dạ, hôm nay chúng tôi mới gặp lại.

Trong phòng khách, không đợi tôi và Hân Ngôn chào nhau, Tiêu Tiêu đã lôi Hân Ngôn chạy đến bên cạnh tôi, lại kéo tay tôi nói: “Ba mẹ, Tiêu Tiêu có một nguyện vọng sinh nhật muốn tuyên bố.”

“Nói đi, nguyện vọng gì?” Không biết có phải lại muốn đồ chơi mới gì không.

“Nguyện vọng của con là..... Con muốn ba mẹ cùng tham gia tiệc sinh nhật của con!”

“Hả?....” nguyện vọng của Tiêu Tiêu cũng không ngoài dự liệu của tôi, trẻ con mà, luôn hi vọng ba mẹ có thể ăn mừng sinh nhật với mình, chẳng qua từ trước tới giờ tôi luôn chủ trương không thể cưng chiều con cái vô điều kiện, cố ý gây khó khăn hỏi, “Tiêu Tiêu, còn nhớ lần trước ba nói, con phải tự làm kế hoạch tiệc sinh nhật không?”

Một tuần trước, Tiêu Tiêu đã nói sinh nhật muốn làm tiệc ở nhà, mời tất cả bạn bè ở nhà trẻ tới chơi, hơn nữa không cho quá nhiều người lớn tham gia.

Lúc đó tôi chọc nó nói, nếu muốn có một bữa tiệc sinh nhật của riêng mình, thì phải tự mình bố trí. Bao gồm địa điểm, số người tham gia, thức ăn, đồ chơi..... Nếu như Tiêu Tiêu có thể làm được một bản kế hoạch kỹ càng, như vậy tôi đồng ý cho nó toàn quyền phụ trách, đều làm theo yêu cầu của nó.

“Dạ, ba, kế hoạch đã viết xong rồi!”

Tiêu Tiêu móc ra một tập tài liệu từ trong ba lô nhỏ, trình trọng đưa cho tôi.

Đọc qua, mặc dù có nhiều chữ viết sai, câu văn không đúng ngữ pháp, nhưng coi như là một bản kế hoạch rất đầy đủ, cặn kẽ.

Tôi ngẩng đầu nhìn Hân Ngôn, xem ra, Tiêu Tiêu chẳng những tưởng là thật, mà còn tìm được một trợ thủ thật giỏi.

“Đừng nhìn tôi, kế hoạch này là Tiêu Tiêu tự viết, tôi chỉ góp ý một chút thôi.”

Hân Ngôn tựa như hiểu ý tôi, giải thích.

“Thật sao?” Năng lực của Tiêu Tiêu lại một lần nữa khiến tôi kinh ngạc, đứa nhỏ này, tương lai không thể tưởng được.

Tôi ôm Tiêu Tiêu lên, nghiêm túc hỏi: “Tiêu Tiêu, nói cho ba, kế hoạch này thật là con tự viết, mẹ không giúp chứ?”

“Tất nhiên ạ!” Tiêu Tiêu đắc ý vỗ ngực mình, “Ba đã nói, con trai phải tự lập, như vậy mới có thể bảo vệ được người quan trọng nhất của mình, Tiêu Tiêu là con trai, chuyện của mình tất nhiên phải tự mình hoàn thành, như vậy tương lai mới bảo vệ được mẹ không bị kẻ xấu khi dễ.”

Đứa nhỏ này.....

Tôi và Hân Ngôn không hẹn mà nhìn nhau cười một tiếng.

Sau đó Tiêu Tiêu được thím Quy dẫn lên lầu tắm rửa thay quần áo, Hân Ngôn bỗng nhiên nói có chuyện muốn nói với tôi một chút.

“Vũ Minh, gần đây anh vẫn ở chung một chỗ với cô Ngải Tất đó sao?”

Câu đầu tiên đã đi thẳng vào vấn đề, làm tôi hơi bất ngờ, từ lúc nào thì Hân Ngôn có tâm tư quan tâm cuộc sống riêng của tôi rồi?

“Hân Ngôn, em không cảm thấy là gần đây em quản quá nhiều chuyện sao?”

“Lần trước là Lệ Nhã, mới có mấy ngày lại có một Ngải Tất, Vũ Minh, anh không thể chú ý tác phong của anh một chút sao?” Em cố gắng dùng giọng bình tĩnh nói, nhưng bàn tay đang siết chặt tay vịn ghế sa lon đã bán đứng em.

“Hai bên đều tình nguyện, có gì phải chú ý? Hơn nữa việc này thì liên quan gì đến em chứ?”

Tôi nhấn mạnh từng từ, vạch rõ thân phận hiện nay của em.

“Anh.....” Dường như bị tôi chọc giận, em dừng lại mấy giây để bình tâm lại mới nói tiếp, “Lâm Vũ Minh, anh làm gì dĩ nhiên không liên quan đến tôi, nhưng anh có thể đừng đem những chuyện lộn xộn này kéo về nhà không? Như vậy sẽ ảnh hưởng tới sự trưởng thành của Tiêu Tiêu bao nhiêu? Anh có biết hay không, hôm trước Tiêu Tiêu nói với tôi, Ngải Tất.....”

“Ngải Tất? Cô ta nói gì với Tiêu Tiêu?” Ngải Tất chỉ tiếp xúc với Tiêu Tiêu có mấy giờ vào cái ngày từ Hạ Môn trở về, không biết đã gây ra chuyện gì rồi?

“Thôi, không có gì.” Hân Ngôn lắc đầu một cái, một bộ không muốn nhắc lại, “Tóm lại, tôi không hi vọng Tiêu Tiêu trưởng thành trong một hoàn cảnh không lành mạnh, nếu không tôi tình nguyện buông tha Diệp Thị, cũng sẽ bằng mọi giá đoạt lại Tiêu Tiêu!”

“Yên tâm, Tiêu Tiêu là con trai duy nhất của tôi, tôi hiểu ý em. Chuyện Ngải Tất không nghiêm trọng như em nghĩ đâu, nhưng nếu em thật để ý, ngày mai tôi để cô ta đi là được.”

Nghĩ kỹ, một đêm kia với Ngải Tất, quả thực không có trong tính toán của tôi, hơn nữa, cô gái kia quả thật là bị tình cảm làm mê muội rồi.

Gần đây trong công ty, không ít người hình như đã nhận ra Ngải Tất có tình cảm với tôi, còn tôi vẫn cứ mập mờ không rõ, thậm chí không biết từ đâu truyền ra lời đồn, làm không ít nhân viên nữ bắt đầu chèn ép Ngải Tất.

Tôi từng nghĩ, qua một thời gian nữa, chờ tình cảm của Ngải Tất nguội dần, mọi chuyện sẽ từ từ bình thường trở lại.

Hiện tại nếu Hân Ngôn đã nói thẳng như vậy, tôi nghĩ cách tốt nhất là tìm giúp Ngải Tất một công việc tại công ty khác, để Ngải Tất rời xa đồng rắc rối này.....

Hân Ngôn:

Cô gái tên Ngải Tất đó, chỉ ba ngày sau cuộc nói chuyện của tôi và Vũ Minh, đã chuyển đi một công ty khác. Anh làm việc vẫn mau lẹ, gọn gàng như cũ.

Lúc Lệ Nhã nói với tôi tin này, trên mặt mang theo nụ cười kín đáo. Tôi làm bộ không quan tâm, thản nhiên ừ một tiếng. Lệ Nhã cũng không nói thêm gì nữa.

Phụ nữ, tranh giành tình cảm càng nhiều, thì cuối cùng bị thương cũng càng nặng. Về phần cô gái còn chưa tốt nghiệp đó, sợ rằng chỉ là mơ một mộng cô ta không nên mơ, chơi một trò chơi cô ta không chơi nổi. Vậy Lệ Nhã thì sao, còn tôi?

Việc tu sửa công trình Diệp Thúy Viên tương đối thuận lợi, mấy hạng mục nhỏ hơn khác cũng không xảy ra vấn đề gì. Một tuần này trôi qua hết sức yên ổn, rảnh rỗi làm tôi lại bắt đầu suy nghĩ, có nên tìm kiếm một tình yêu mới hay không?

Cuối tuần này Tiêu Tiêu không qua đây, phải cô đơn hai ngày cuối tuần. Thôi thì thứ 7 ở công ty tăng ca luôn, dù sao chuyện công ty cũng không bao giờ xong được.

Đình Đang dành tặng ca với tôi, nhìn bộ dạng không có tinh thần của Đình Đang, tám phần là có hẹn rồi, không đi không được. Thấy mọi chuyện cũng ổn rồi, tôi liền thả Đình Đang đi, ở lại công ty một mình.

Một mình, xung quanh yên tĩnh dị thường, thế mà cũng đọc không vào dự án trong tay. Sau giờ cơm trưa có chút mệt, nhưng không muốn ngủ, di động đổ chuông, là Duy An gọi tới. Không muốn nhận, tôi chuyển thành chế độ im lặng, nhìn điện thoại cứ nháy sáng, bất chợt nhớ đến một người.

Nghĩa địa, là nơi anh tĩnh nhất trên thế giới. Là nơi chôn cất mối tình đầu của tôi.

Hơn 2 năm rồi, Tần Bản, anh rời đi đã sắp ba năm. Ở bên kia anh có khỏe không? Em thì không vui vẻ, không vui vẻ chút nào.

Ban đầu, cho là buông tha tất cả là có thể ở cùng anh, cho dù tương lai phải đối mặt với cuộc sống nghèo khó. Nhưng chỉ cần có anh, là em đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Rốt cuộc, ba mẹ em cũng từ bỏ kết thân với Lâm Thị, chấp nhận tình cảm của chúng ta. Hạnh phúc đã đến trước mắt, nhưng trong một tai nạn xe cộ cố ý anh biến thành người thực vật. Tiếp theo Diệp Thị bị Lâm Thị thâm tóm, ba mẹ bị đả kích nặng nề mà bệnh không dậy nổi, lần lượt qua đời. Em lại không có khả năng gánh khoản tiền chữa bệnh kék xù của anh.

Rốt cuộc, em quyết định, mang theo tình yêu sâu đậm của em với anh, gả cho người em hận nhất.

Đêm hôm đó, khi anh ta điên cuồng chiếm lấy em, trong đầu tôi tất cả đều là hình bóng anh. Anh ta nói chỉ cần anh ta lấy được em, thì anh có thể tiếp tục được trị liệu. Em đồng ý cuộc giao dịch này.

Bản, anh sẽ tha thứ cho em, phải không?

Nhưng em tuyệt đối sẽ không khuất phục, em muốn đoạt lại tất cả những thứ thuộc về mình, khiến kẻ đã phá hủy tất cả của em phải trả giá thật lớn.

3 năm, em dùng 3 năm ròng rã, rốt cuộc đưa được anh ta vào tù, và anh sau 4 năm hôn mê rốt cuộc tỉnh lại. Vậy mà, khi anh biết đến sự tồn tại của Tiêu Tiêu, anh trầm mặc cự tuyệt nói chuyện với bất kỳ người nào. Đối mặt với trầm mặc của anh, cho dù nhìn thấy Lâm Thị chia năm xẻ bảy trước mặt, em cũng không thấy một chút vui sướng nào khi báo thù xong.

Bản, anh vẫn không thể nào tha thứ cho lựa chọn bất đắc dĩ của em. Anh có tôn nghiêm của anh, có lẽ anh tha lựa chọn cái chết, cũng không muốn em dùng thân thể của mình để hoàn thành một cuộc giao dịch như vậy. Càng không cách nào tiếp nhận được em đã vì kẻ mình từng hận nhất sinh con dưỡng cái.

Anh vĩnh viễn rời xa em vào ngày thứ ba anh ta bị bắt.

Cách song sắt, em ngẩn ngẩn ngơ ngơ ký đơn li hôn với người đó. Anh ta chủ động từ bỏ quyền giám hộ đứa bé và giao tất cả tài sản cho em. Một khắc kia, nhìn anh ta lạnh nhạt xoay lưng rời đi, em gần như có một ảo giác. Anh ta còn không biết anh đã vĩnh viễn rời xa em, có lẽ là anh ta thật sự yêu em, cho nên cuối cùng lựa chọn buông tay, dung túng em đẩy anh ta vào vực sâu tội phạm kinh tể.....

Lý trí rất nhanh trở về, hiện giờ việc tôi cần làm là chấn hưng lại Diệp Thị, nuôi nấng Tiêu Tiêu nên người.

“Hân Ngôn.” Không biết Duy An đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, “Nơi này gió lớn, chúng ta về đi thôi.”

Nói xong anh ta đặt bó cúc đại bàng vàng óng trước mộ Tần Bản.

“Sao anh biết em ở đây?”

“Gọi điện thoại không ai bắt máy, anh chạy tới công ty hỏi, họ nói em mua hoa tươi rồi tự mình lái xe ra ngoài. Anh đoán là em tới đây.”

Trên đường về, Duy Anh vòng tay qua vai tôi, để tôi dựa đầu vào vai anh ta.

“Anh thường tới đây sao?” Nhớ lại trước mộ Tần Bàn có một bó bách hợp đã khô một nửa, tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Không, hôm nay là lần đầu tiên, cũng vì tìm em.” Duy An nhanh chóng trả lời.

Đến cửa, tôi mượn có đi toilet, vào hỏi nhân viên nghĩa trang. Thời gian này, rất ít người tảo mộ, chắc chắn bọn họ sẽ có ấn tượng.

“Nửa năm trước, có hai người đàn ông tới. Trước khi đi họ để lại một khoản tiền, nhờ chúng tôi mỗi tuần đặt một bó bách hợp trước mộ ông Tần. Đầu năm nay, họ đã gửi phí mua hoa cả năm tới tài khoản của chúng tôi rồi.” Ông lão làm việc ở đây gần như cả đời, vừa nghe tên Tần Bàn, lập tức nói. Làm việc ở đây, khó có cơ hội có người để nói chuyện.

“Ông còn nhớ hai người đó hình dáng như thế nào không?”

“Hình dáng..... Không nhớ nổi. Ta chỉ gặp qua có một lần, ta cũng lớn tuổi rồi. Bất quá hình như có một người là họ Lâm.”

“Đi lâu vậy, không thoải mái sao? Nếu không em đừng lái xe, để anh chở về.” Ra bãi đậu xe, Duy An lập tức hỏi han ân cần.

“Không sao, em rất khỏe.”

Dù sao đã qua nhiều năm, tôi, Vũ Minh, Lệ Nhã, Duy An, chúng tôi đều không còn sự ngây ngô và xúc động như năm đó nữa rồi, tình cảm đơn thuần như vậy, đối với người nào đều là xa xỉ.

“Anh à, anh cũng sớm tìm một người có thể bên nhau cả đời đi. Đừng cứ lo lắng cho em mãi.” Tôi cười nói.

Duy An đã 30 tuổi rồi, những năm này vì giúp tôi, một người bạn gái cũng không có.

“Anh đã hứa với bác Diệp phải chăm sóc em thật tốt.” Giọng anh ta rất kiên định.

“Anh kết hôn và chăm sóc em đâu có gì mâu thuẫn chứ?” Tôi nhin không được nện một phát vào ngực anh ta, khi còn bé mỗi lần giành không lại Duy An, tôi sẽ nện anh ta như vậy, “Để người ta cho là em làm trẻ nãi hạnh phúc của anh, không tốt.”

“Cứ vậy thôi.” Duy An sờ sờ ngực, vẫn cười cười dễ chịu.

Lúc Tiêu Tiêu đến, mang theo danh sách đồ dùng cần mua, muốn tôi đi siêu thị với nó. Tiêu Tiêu chọn địa điểm tổ chức là nhà Vũ Minh, vì ngôi biệt thự kia mới trang hoàng lại không quá nửa năm, nghe nói là mời nhà thiết kế nội thất nổi tiếng thế giới đến làm, thật là đứa bé lanh lợi, biết sử dụng tài nguyên.

Tôi đọc kỹ danh sách Tiêu Tiêu đưa, mỗi đồ vật đều viết rõ ràng số lượng và giá tiền dự tính, dưới cùng có tổng chi phí dự tính. Hơn nữa lần này, một lỗi chính tả cũng không có. Tôi hỏi Tiêu Tiêu có phải là nhờ ba làm giùm không, nó nói là thím Quy giúp một tay.

“Mẹ đoán phần lớn là công lao của thím Quy rồi.” Tôi trả bảng danh sách lại cho Tiêu Tiêu, tìm chìa khóa chuẩn bị lấy xe ra. Tiêu Tiêu cầm danh sách tựa như bảo bối cất kỹ vào trong ba lô nhỏ.

“Thím Quy giúp con rất nhiều, nhưng con đã học xong phần lớn rồi.” Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, không phục nói.

Thừa dịp tôi lấy xe, Tiêu Tiêu còn chạy đi nhờ Tiểu Mộc theo cùng. Nói ra, với những thứ này đó trong siêu thị, bất luận là giá tiền hay chất lượng, tôi đều không rành bằng Tiểu Mộc. Đứa nhỏ này bây giờ biết nhờ tận dụng tất cả những gì có lợi phục vụ cho nó, thật là thú vị.

Đến siêu thị, Tiêu Tiêu và Tiểu Mộc đi đằng trước trái chọn phải tuyển, còn tính sao cho có lợi nhất nữa. Đoán chừng là Vũ Minh quy định số tiền cụ thể, không được vượt quá.

Tôi đi ở phía sau phụ trách đẩy xe, sau đó là cà thẻ trả tiền, còn những thứ khác mặc kệ. Nếu đứa bé có hứng thú, nên để cho nó rèn luyện một chút. Nửa năm sau, Tiêu Tiêu lên tiểu học rồi, tôi hi vọng nó học được nhiều thứ hữu dụng ngoài nhà trường.

Chán chết nhìn quanh siêu thị, đột nhiên tôi thấy một gương mặt quen thuộc đang đứng ở quầy khuyến mãi, Ngải Tất.

Không phải Vũ Minh giới thiệu cho cô ta một công việc mới ư, công ty đó cũng không nhỏ, sau chủ nhật còn tới siêu thị làm thêm nhân viên tiếp thị?

Cô ta cũng đồng thời thấy tôi, chỉ chỉ cửa siêu thị, ý bảo ra ngoài nói chuyện.

Tôi kêu Tiểu Mộc trông Tiêu Tiêu, rồi đi ra.

“Cô rất kỳ quái vì sao tôi lại xuất hiện ở đây đúng không?” Trong giọng nói và ánh mắt của Ngải Tất đều mang theo giễu cợt.

“Cô có thể chọn bất kỳ công việc nào cô thích.” Tôi nói.

“Bởi vì các người có tiền, có quyền, là có thể tùy ý quyết định vận mệnh, đùa giỡn tình cảm của người khác sao? Các người chơi đủ rồi, liền đá văng tôi đi, thậm chí là đưa lên giường kẻ khác!” Cô ta kích động la to, tôi nhìn thấy trong mắt cô ta ý muốn báo thù giống như tôi năm đó.

“Theo tôi biết, Lâm Vũ Minh không phải là người không có trách nhiệm như vậy. Hơn nữa anh ấy đã giúp cô tìm một công việc khác thật tốt.”

“Là thế này phải không? Ngoài mặt thì nói giúp tôi tìm một công việc tốt hơn, sau lưng lại nói không chịu nổi tôi, buộc tôi tự từ chức. Tôi hận các người, Diệp Hân Ngôn, Lâm Vũ Minh, Thư Lệ Nhã, các người đều là kẻ xấu, tôi hận các người!” Trong đôi mắt phẫn hận của Ngải Tất có nước mắt, nhưng cố nén không cho chảy xuống.

“Nếu cô cảm thấy hận tôi có thể giúp cô thay đổi được gì, vậy cô cứ hận. Nhưng kỳ thật hận không giải quyết được bất cứ việc gì đâu.” Tôi bình tĩnh nhìn cô ta, “Cô cần tìm một người đàn ông bình thường, sống một cuộc sống bình yên.”

Ngải Tất sững sờ, đứng yên tại chỗ không nói gì, tôi xoay người vào lại siêu thị tìm Tiểu Mộc và Tiêu Tiêu.

Không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, đã làm chắc chắn sẽ có người biết. Nếu làm, phải chuẩn bị tinh thần chịu đựng lời đồn đại. Không chịu nổi nhất định sẽ thất bại thảm hại.

Tôi chỉ hi vọng, cô gái này có thể nhanh chóng tỉnh lại từ trong cơn mê.

13. Chương 13: Chơi Xuân

Vũ Minh

Có câu “Giữa mùa hoa khói Châu Dương xuôi dòng”, giờ lúc thích hợp nhất để đi chơi trong tiết thanh minh.

Tiêu Tiêu sắp học xong mẫu giáo, nhà trẻ màu mè nói muốn tổ chức một chuyến du lịch mừng tốt nghiệp, mời cha mẹ và các bạn nhỏ đi Hàng Châu vào cuối tuần.

Ngày đó là đến phiên Tiêu Tiêu ở với Hân Ngôn, tôi vốn định để hai người đi Hàng Châu chơi hai ngày, nhưng không biết vì sao từ thứ 2 Tiêu Tiêu đã bắt đầu ầm ĩ bắt tôi nhất định phải đi cùng, nói là các bạn trong lớp bạn nào cũng đi với cha mẹ.

Tôi dĩ nhiên không đồng ý, với quan hệ hiện giờ của tôi và Hân Ngôn, sợ rằng lần du lịch này sẽ kết thúc trong không vui.

Mà Tiêu Tiêu tựa như là đã quyết tâm, từ lúc tôi từ chối, bắt đầu náo loạn tuyệt thức còn nói sẽ bỏ nhà đi, làm tôi không khỏi cảm thán, tình tình ngang bướng của nó không biết rốt cuộc là di truyền từ người nào?

Chiến dịch kéo dài đến cuối tuần, đến khi tôi thỏa hiệp mới kết thúc.

Vì đáp ứng yêu cầu của Tiêu Tiêu, ẹ một niềm vui bất ngờ, tôi viện cớ hành lý của Tiêu Tiêu còn chưa chuẩn bị tốt, nói sáng sớm thứ 7 Hân Ngôn cứ đi thẳng tới điểm tập hợp để nhận Tiêu Tiêu luôn.

Đúng 6h sáng thứ 7, Tiêu Tiêu đeo ba lô nhỏ, kéo tay tôi chạy đến chỗ Hân Ngôn, đã sớm chờ ở cổng nhà trẻ.

Hân Ngôn thấy tôi rõ ràng có chút kinh ngạc, tôi luôn vô cùng ghét dậy sớm, mấy tháng nay vì có Tiêu Tiêu nên mới hơi cải thiện một chút, chẳng rời giường vào lúc trời chưa sáng thế này, vẫn là lần đầu tiên.

“Sớm vậy, anh hoàn toàn không cần thiết tự mình đến, kêu Minh dẫn Tiêu Tiêu đến nhà trẻ là được rồi.” Hân Ngôn nắm tay Tiêu Tiêu, đồng thời nhận lấy túi đựng đồ ăn vặt nước uống tôi chuẩn bị cho Tiêu Tiêu.

Tôi không buông tay, đang định nói cho Hân Ngôn kế hoạch thay đổi, không ngờ Tiêu Tiêu đã hưng phấn kêu to, “Mẹ, mẹ, ba đồng ý đi chơi với chúng ta đó!”

Nghe Tiêu Tiêu nói, đầu tiên là Hân Ngôn nhìn chằm chằm tôi một hồi, không đợi tôi mở miệng giải thích, em đã gằm nhẹ một câu: “Lâm Vũ Minh, anh có ý gì?”

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của tôi, Tiêu Tiêu muốn ẹ một cái kinh hỉ, quả nhiên chỉ có kinh không có hỉ.

“Hân Ngôn, em đừng giận, thật sự là do Tiêu Tiêu.....”

“Mẹ không muốn đi chơi với Tiêu Tiêu nữa ạ?”

Nhóc này hôm nay không biết nhanh nhẹn ở đâu ra, cứ giành nói trước. Nó nhúu chặt mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khổ sở mà hỏi.

“Không mà, đương nhiên là mẹ rất muốn đi chơi với Tiêu Tiêu!” Đối mặt với lo lắng của Tiêu Tiêu, Hân Ngôn lập tức chuyển sang hình tượng một người mẹ hiền, ngồi xổm xuống hôn nhẹ lên mặt Tiêu Tiêu.

“Vậy là ba không muốn đi với Tiêu Tiêu ạ?” Tiêu Tiêu quay đầu lại, rất nghiêm túc hỏi tôi.

“Dĩ nhiên là có mà! Không phải hôm qua ba đã đồng ý rồi sao?” Sờ sờ đầu Tiêu Tiêu, tôi trấn an nói.

Rốt cuộc Tiêu Tiêu hài lòng cười, tay trái kéo tôi, tay phải kéo Hân Ngôn, “Ba mẹ nhanh lên, cô giáo gọi tập trung kia!”

Nhà trẻ bao thuê mấy chiếc xe bus, các bạn và cha mẹ trong lớp Tiêu Tiêu tựa hồ vô cùng háng hái, đã sớm lên xe ngồi rồi. Bởi vì tôi đến lúc mới đăng ký, trên xe không còn dư chỗ nữa, mà cô giáo lại thấy là người một nhà, ngồi xe cũng mất vài giờ, nếu tách tôi và vợ con ra ngồi ở xe khác thật sự không ổn, cuối cùng đành cho tôi và Hân Ngôn, Tiêu Tiêu ba người chen chúc tại trên hai chỗ.

Hân Ngôn ôm Tiêu Tiêu ngồi ở ghế sát cửa sổ, cố ý không nhìn tôi, tôi ngồi bên cạnh cũng không khỏi lúng túng, thấy những phụ huynh ngồi bên cạnh nói cười, càng nổi bật lên không khí kỳ lạ giữa tôi và Hân Ngôn.

“Anh là ba của Tiêu Tiêu?” Đang suy nghĩ làm thế nào để phá vỡ không khí tẻ ngắt này, thì ba của đứa bé bên cạnh đột nhiên hỏi một câu.

“Đúng vậy, anh là?” Người này là ai? Chẳng lẽ biết tôi? Lại nói hai tháng nay tôi cũng chỉ ngẫu nhiên đến đón Tiêu Tiêu tan học mà thôi, hơn nữa chưa bao giờ bước vào lớp học, chắc là không quen!

“Xin lỗi tôi quên giới thiệu, tôi họ Triệu, đây là con gái tôi, Mộ Ngưng.” Anh ta chỉ chỉ vào cô bé bên cạnh.

“À, anh Triệu, chào anh, gọi tôi có gì không?”

“Tán gẫu chút thôi.” Anh ta vừa nói vừa đến một điếu thuốc, tôi khoát tay nói tôi không hút.

“Anh Lâm bình thường rất bận nhỉ? Hai năm qua, đây là lần đầu tiên thấy anh tham gia hoạt động ở nhà trẻ với con trai đấy, lúc trước chỉ thấy mẹ của nó, tôi còn cho là Tiêu Tiêu là gia đình đơn thân.”

“Ha ha.” Tôi gượng cười một tiếng, không ngờ gặp phải tình huống thế này, nếu không phải vì có Hân Ngôn và Tiêu Tiêu, tôi tuyệt đối sẽ không thêm nói chuyện với người này, “Quả thật rất bận, nên không có thời gian chăm sóc Tiêu Tiêu, tôi.....”

“Ba mẹ cháu ly hôn!”

Thình lình Tiêu Tiêu nói ra một câu, lần nữa chặn lời sắp ra khỏi miệng của tôi.

Nghe thế, Hân Ngôn kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Tiêu Tiêu, tôi và anh chàng họ Triệu kia thì hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì.

Nhiệt độ bên trong xe, nhất thời giảm xuống vài độ.

“Tiêu Tiêu, ba mẹ cậu ly hôn sao? Ba mẹ mình cũng vậy!”

Im lặng khoảng nửa phút, đột nhiên cô bé ngồi phía trước xoay người lại nói với Tiêu Tiêu.

“Mục Mục!” Người phụ nữ bên cạnh cô bé sắc mặt khó chịu kêu lên, cô bé lén le lưỡi với Tiêu Tiêu, ngồi xuống.

Trong xe triệt để an tĩnh luôn.....

Hơn 4 tiếng trên xe, vì không còn phụ huynh nào dám tùy tiện trò chuyện nữa mà khiến cho tất cả mọi người đều rơi vào giấc ngủ.

Đến Hàng Châu đã gần tới giờ cơm trưa, ăn xong, điểm du lịch đầu tiên của là Tây Hồ.

“Đoạn Kiều xây dựng vào thời nhà Đường, nhà thơ Trương Hồ có câu ‘Đoạn Kiều hoang tiền sấp, không viện lạc hoa thâm’, nhắc đến Đoạn Kiều này, thần thoại ‘Bạch Xà Truyện’ mà mọi người yêu thích cũng xảy ra ở đây.....”

Cô hướng dẫn viên giới thiệu theo công thức, mà bọn nhỏ đang trên cầu hết nhìn đông lại nhìn tây hiển nhiên là không thèm nghe những lời này rồi, bọn nhóc chỉ hào hứng bưng bưng nhìn chăm chăm xuống nước hồ, mong mỗi có thể nhìn thấy được thứ gì thú vị.

Lúc này Tiêu Tiêu đột nhiên kéo kéo ống tay áo của tôi, “Ba, ‘Bạch Xà Truyện’ là sao?”

“Bạch Xà Truyện.....” liếc mắt nhìn Hân Ngôn, tôi cố ý kéo dài giọng, làm mấy đứa bé khác nhìn chăm chú, trong đầu ý xấu bắt đầu trỗi dậy, “Đó là chuyện xưa về tình yêu của một mỹ nữ xà và hai anh đẹp trai.”

“Con muốn nghe chuyện xưa, ba kể nhanh đi!”

Nghe nói chuyện xưa, Tiêu Tiêu vui vẻ, lôi kéo tôi không thả.

“Mấy cháu cũng thích nghe chuyện xưa sao?” Tôi cúi người xuống hỏi mấy đứa bé bên cạnh Tiêu Tiêu.

“Dạ, dạ, chú kể nhanh đi.”

“Được rồi.” Tôi dẫn bọn nhóc đi đến một bãi đất trống, Hân Ngôn không nói một lời đi theo chúng tôi.

“Xưa thật xưa, có một con bạch xà rất đẹp, nàng thích một người tên là Pháp Hải, đáng tiếc nàng là rắn mà Pháp Hải lại là người, cho nên nàng không thể ở bên Pháp Hải, vì vậy nàng cố gắng tu luyện 1000 năm biến thành mỹ nữ, muốn đi tìm Pháp Hải. Không ngờ lúc đó, Pháp Hải đã xuất gia làm hòa thượng, hẩn vứt bỏ bạch xà. Bạch xà đau lòng đi tới Đoạn Kiều, đúng lúc gặp được một chàng trai tên là Hứa Tiên. Khi đó trời đang đổ mưa, bạch xà cũng đang khóc, Hứa Tiên thấy mỹ nữ đau lòng như vậy hiển nhiên là muốn quan tâm, hẩn liền đưa dù của mình cho bạch xà. Bạch xà vì cảm ơn, trở thành bạn tốt của Hứa Tiên, Hứa Tiên càng ngày càng đối xử tốt với bạch xà, lâu ngày bạch xà động lòng, Hứa Tiên liền cưới bạch xà làm vợ.

Sau đó không biết vì sao, Pháp Hải biết được chuyện của bạch xà và Hứa Tiên. Pháp Hải tức giận vô cùng, bạch xà rõ ràng là yêu mình, sao lại gả cho kẻ khác? Vì vậy tìm mọi cách để phá. Hẩn nói với Hứa Tiên, vợ người là một yêu quái, người không thể cưới nàng, nàng sẽ ăn thịt người. Hẩn lại nói với bạch xà, Hứa Tiên không thật sự yêu nàng đâu, hẩn chỉ coi trọng vẻ đẹp của nàng mà thôi, người đối với nàng tốt nhất chính là ta, nàng phải đi cùng ta.

Vì thế, Hứa Tiên và bạch xà cãi nhau, bạch xà tức giận liền đi theo Pháp Hải. Pháp Hải lấy được bạch xà rồi lại sợ sau này bạch xà phát hiện chân tướng, vì vậy hẩn nhốt nàng trong tháp Lô Phong, không cho nàng và Hứa Tiên gặp mặt.”

“A! Pháp Hải thật là xấu, sau đó thì sao ạ?” Nghe đến đó bọn nhỏ nhao nhao lên.

“Sau lại, Hứa Tiên biết sự thật đi tìm bạch xà, nhưng Pháp Hải nói rằng bạch xà đã là người của ta, nàng không nhớ người nữa. Hứa Tiên khổ sở nhưng không làm được gì, hết hi vọng, ở lại Kim Sơn tự làm hòa thượng.....”

“VẬY..... Cuối cùng? Bạch xà và Hứa Tiên đẹp trai không làm hòa sao?” Có vài bé gái mắt đã hơi đỏ.

Ta buồn cười nhìn bọn nhỏ ngây thơ đáng yêu, đột nhiên xoay người đối mặt với Hân Ngôn, “Cái này các cháu phải hỏi dì Diệp a!”

“Lâm Vũ Minh! Anh lại giở trò quỷ gì!” Hân Ngôn thẹn quá thành giận nhìn tôi rống lên.

Kỳ thật vừa rồi lúc tôi kể bậy chuyện xưa, Hân Ngôn đã nhiều lần muốn ngăn cản, đoán chừng là vẫn còn giận chuyện lúc sáng nên chịu đựng không nói chuyện với tôi, lúc này thì nhịn hết nổi rồi.

“Dì à, rốt cuộc bạch xà và Hứa Tiên có làm hòa không ạ?” Bọn nhỏ mặc kệ, sớm bị kết cuộc của câu chuyện hấp dẫn hoàn toàn, bắt đầu quần lấy Hân Ngôn hỏi.

“À..... Hai người họ.....” Hân Ngôn lúng túng nhìn bọn trẻ, bị tôi gài vào thế này, cũng không biết phải nói thế nào.

“Các cháu hi vọng bạch xà và Hứa Tiên làm hòa sao? Nhưng nàng đã bị giam trong tháp rồi!” Tôi chen lời.

“Hừ, đều tại tên Pháp Hải xấu xa kia! Đánh chết hắn!” Mấy đứa trẻ tức giận nói.

Lúc này Tiêu Tiêu chợt nói, “Thật ra thì bạch xà đó cũng rất đàn a! Tại sao nàng lại đi tin lời nói xạo của Pháp Hải rồi đi theo hắn chứ, giờ mới đau lòng, ngu hết biết.....”

Một ngày du ngoạn kết thúc bằng cuộc cãi nhau này. 7h tối, ăn cơm xong chúng tôi đến khách sạn đã đặt trước.

Không cần phải nói, là người đăng ký sau, dĩ nhiên là tôi bị phân đến phòng của Hân Ngôn và Tiêu Tiêu.

Đây là gian phòng giành cho gia đình, một giường đơn và một giường đôi.

Lúc ăn cơm tối, tôi và Hân Ngôn đã bàn bạc, Hân Ngôn và Tiêu Tiêu sẽ ngủ ở giường lớn, tôi ngủ một mình ở giường nhỏ, nào biết hình như là Tiêu Tiêu đã nghe được, vừa về phòng đã lo chạy đi tắm trước, sau đó chiếm cái giường nhỏ, nằm giang hai tay hai chân ra, hiển nhiên là không muốn cho bất cứ người nào ngủ cùng.

Bất quá chơi cả ngày, không mấy phút Tiêu Tiêu đã ngáy o o, Hân Ngôn vốn muốn ôm nó qua giường lớn, lại bị tôi ngăn lại, “Coi như xong! Tiêu Tiêu quen giường, khó lắm mới ngủ được, đừng làm nó tỉnh lại, nếu không một hồi phát hiện chúng ta không làm theo ý nó, sẽ ầm ĩ không chịu ngủ.”

“VẬY anh.....”, Hân Ngôn đồng ý, nhìn nhìn chiếc giường đôi, khó xử nói.

“Em ngủ đi! Tôi là đàn ông ngủ đâu chẳng được.” Nói xong tôi qua tủ lấy cái chăn, rồi ngồi xuống sofa.

“Sofa nhỏ như vậy, sao anh ngủ được?”

“Sao không được? Lúc còn trong tù, điều kiện so với nơi này còn kém hơn nhiều.”

Đại tiểu thư như em, dĩ nhiên chưa từng chịu loại khổ như vậy rồi, nhưng Hân Ngôn à, anh đã sớm không còn là đại thiếu gia em biết lúc đầu.....

14. Chương 14: Vỡ Lòng

Hân Ngôn:

Cả đêm kích tình ở Hàng Châu, quan hệ giữa tôi và Vũ Minh hình như xảy ra biến hóa vi diệu. Trong lúc vô tình có tiếp xúc thân thể đều cảm thấy lúng túng.

Theo bản năng tránh anh, lại không nhịn được bắt đầu lặng lẽ chú ý đến anh. Ngây thơ giống như thiếu nữ mới biết yêu lần đầu. Nhìn anh dường như cố ý tiếp lời cô giáo của Tiêu Tiêu, làm cô giáo nhỏ vừa mới tốt nghiệp không lâu mặt đầy hưng phấn, Tiêu Tiêu không biết sao chạy qua kêu ba ba, Vũ Minh kiên nhẫn

giải đáp những vấn đề của Tiêu Tiêu, cô giáo đó đứng bên cạnh cười vui vẻ, tôi thấy không thú vị liền bỏ đi chỗ khác. Đây là đang thử tôi sao? Người này đúng là càng lớn càng tính trẻ con.....

Từ Hàng Châu trở về, tiếp tục ngồi ô tô. Trên xe, cha mẹ các bé đã quen thuộc hơn, câu có câu không trò chuyện, nhưng không lâu sao ai cũng bắt đầu buồn ngủ. Tiêu Tiêu cũng ở trong lòng tôi ngủ thiếp đi.

Có lẽ là do lâu lắm không ngồi xe đường dài, đêm qua lại không ngủ đủ, dưới sự lắc lư của xe tôi cũng rất buồn ngủ. Nhưng lại lo lắng nếu mình ngủ rồi, Tiêu Tiêu sẽ bị trượt đi đập đầu nơi nào, chỉ đành nỗ lực mở to mắt, miễn cưỡng chống đỡ.

“Em ngủ một lát đi, để tôi ôm Tiêu Tiêu cho.” Anh nói xong, đưa tay qua đón Tiêu Tiêu.

“Không cần, tôi không sao”.

“Ngủ chút đi, còn hơn ba tiếng nữa đấy.” Vũ Minh nói nhỏ.

Tiêu Tiêu xoay người, chép chép miệng, ngủ rất say.

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ nhắm mắt dưỡng thần chút thôi, không ngờ rất nhanh liền ngủ mất.....

Khi tỉnh lại, trong xe có chút ồn ào, tôi cứ nhiên đang dựa vào vai anh. Nhiều người đã tỉnh ngủ, lại bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện.

Tiêu Tiêu cũng tỉnh, đang mở to mắt nhìn tôi. Tôi cuống quýt ngồi thẳng dậy, làm Tiêu Tiêu nghịch ngợm cười một tiếng.

“Tiêu Tiêu, qua đây mẹ ôm. Ba ôm nãy giờ mỏi rồi.” Nhìn tay Vũ Minh đã có chút cứng. “Không ạ... Ba nói mẹ mệt mỏi.” Tiêu Tiêu lắc đầu như trống bỏi.

“Sắp về tới rồi, cứ để tôi ôm.” Dáng vẻ Vũ Minh nói chuyện, làm tôi hoảng hốt như trở về ba năm trước, nhưng câu nói kế tiếp lại nhắc nhở tôi tình trạng bây giờ, “Một hồi xuống xe, tôi chở em về trước. Hai ngày nay em mệt mỏi rồi, mai lại phải đi làm, để Tiêu Tiêu về bên tôi đi.”

Về đến nhà, ăn tối xong, tôi mệt đến mức chỉ muốn đi ngủ ngay. Nằm dài trên giường, đột nhiên nhớ đến dáng vẻ tò mò của Tiêu Tiêu sáng sớm nay, nhin không được vội gọi điện cho Vũ Minh.

“Vũ Minh, là tôi.”

“Hân Ngôn, sao vậy?”

“Là chuyện sáng nay, tôi cảm thấy nên nói dạy Tiêu Tiêu biết một ít chuyện rồi. Lúc trước đều là Tiểu Mộc chăm sóc nó, có một ít thứ để ba dạy thì thích hợp hơn.”

“À, tôi hiểu rồi.” Trong giọng anh mang theo tiếng cười, “Tôi mới vừa dạy rồi. Hơn nữa hiểu quả thật không tệ.”

“Cũng đừng quá mức, chuyện này phải từng bước một. Dù sao hiện tại Tiêu Tiêu còn nhỏ, có những chuyện không thể hiểu hoàn toàn được.” “Tôi biết rồi,” anh nói chen vào, “Em yên tâm đi.”

Cuối cùng dặn dò mấy câu bảo tôi nghỉ ngơi sớm một chút liền cúp điện thoại. Bất quá dạy dỗ vỡ lòng của Vũ Minh với Tiêu Tiêu, cuối cùng lại đưa tới phiền toái không nhỏ.

Đến cuối tuần, theo lẽ thường Tiêu Tiêu bí mật gọi điện cho tôi, bất quá hình như gần đây Vũ Minh cũng không có ý cấm cản nữa. Chỉ là Tiêu Tiêu vẫn thích ra vẻ thần bí, càng bí mật càng vui. Hồi Tiêu Tiêu mấy ngày nay học tập sinh hoạt thế nào, nó liền khoe từ lúc đi Hàng Châu về cô giáo biểu dương, bạn học sùng bái mình....., trẻ con đều tự mình là ghê gớm, tôi cũng không bình luận gì. Đột nhiên Tiêu Tiêu hỏi tôi: “Mẹ, khi nào thì mẹ để ba bế em bé vào bụng mẹ, như vậy con sẽ không cô đơn nữa rồi. Ngày ngày có người chơi với con, được không ạ?”

“Ai nói với con như vậy?”

“Ba nói, lúc nhỏ Tiêu Tiêu cũng ở trong bụng mẹ.” Tiêu Tiêu hình như không cảm giác được tôi tức giận, vẫn phớt tình nói. Lâm Vũ Minh này, thật không biết là dạy đứa bé thế nào.

“Tiêu Tiêu nghe này, ba mẹ có một mình con là đủ rồi. Trong nhà trẻ có rất nhiều bạn nhỏ chơi với con rồi mà, không phải cũng rất vui sao?”

“Vui thì vui, nhưng mà....” Tiêu Tiêu có chút uất ức, bắt quá không tiếp tục nói.

Mấy ngày sau, cô giáo ở nhà trẻ gọi điện thoại tới, nói tôi biết gần đây Tiêu Tiêu biểu hiện rất không tốt, có chút nghịch ngợm gây sự, tỷ như hòa với mấy bạn trai khác tót vấy, kéo tóc bạn nữ.

Cô giáo phân tích giai đoạn này đứa bé sẽ có một ít phản nghịch, nghịch ngợm là để gây sự chú ý cũng là bình thường. Bất quá hi vọng cha mẹ có thể phối hợp giáo dục.

Ban đầu khi Tiêu Tiêu mới nhập học, nhà trẻ lưu lại số điện thoại của tôi, hai năm qua cũng là tôi chăm sóc Tiêu Tiêu, nên hiện tại có chuyện tự nhiên là cô giáo sẽ liên lạc với tôi.

Nói chuyện với cô giáo nhà trẻ xong, tôi do dự không biết có nên nói với Vũ Minh một tiếng không, nhưng lại nghĩ đây cũng không phải chuyện lớn gì. Lại nói, cuối tuần này, Tiêu Tiêu sẽ ở với tôi, đến lúc đó sẽ hỏi kỹ nó, so với hiện tại chưa rõ gì hết đã chỉ trích đứa nhỏ thì tốt hơn. Không ngờ đến chiều ngày hôm sau, nhà trẻ gọi thẳng tới phòng làm việc của tôi, nói Tiêu Tiêu ở nhà trẻ gây họa, muốn tôi lập tức tới. Tôi không kịp xuống bãi xe lấy xe, vội vội vàng vàng nói một câu với Đinh Đương, rồi chạy ra ngoài bắt taxi chạy đến.

Vừa vào phòng giáo viên, đã thấy Tiêu Tiêu và Mục Mục đứng ở một bên. Mẹ của Mục Mục đã đến, đang quở trách con mình. Thấy tôi vào, chỉ miễn cưỡng chào một tiếng, không biết đã xảy ra chuyện gì. Cô giáo cũng chào một tiếng, hai đứa nhỏ thì lộ ra vẻ mặt rất uất ức.

“Cô giáo, Tiêu Tiêu..... Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn hai đứa nhỏ trước mắt đều tốt cả, không thấy nơi nào bị thương. Nếu như chỉ là làm hư hại đồ vật ở nhà trẻ, tỷ như làm vỡ cửa kính các loại, chắc cũng không cần gọi cha mẹ đến gấp như vậy. Bất quá các giáo viên đều thích chuyện bé xé ra to, nhiều khi chẳng có gì to tát cũng làm ầm cả lên, xem ra là bệnh nghề nghiệp.

“Lâm Hiền Tiêu, ai, rõ là..... Xế chiều hôm nay, các bạn nhỏ khác đều ở phòng học tự chơi, Tiêu Tiêu và Mục Mục không biết vì sao lại trốn đi toilet.”

Ở nhà trẻ bé trai và bé gái dùng chung toilet. Hai đứa bé, dù là cùng đi một lúc, cũng không cần làm ầm lên như vậy chứ. Chỉ là lời kể tiếp của cô giáo làm tôi mở rộng tầm mắt.

“Tôi phát hiện hai đứa không có trong phòng học, liền chạy đi kiểm, kết quả thấy hai đứa đang ở trong toilet cởi truồng nhìn lẫn nhau. Cô nói, nhà cô giáo dục đứa bé thế nào vậy?” Cô giáo Lý mới tốt nghiệp trường sư phạm mầm non năm trước, chưa kết hôn, nói tới đây cũng không khỏi đỏ mặt.

Mặc dù tức giận, nhưng tôi thấy giai đoạn này đứa bé đối với cơ thể mình, đặc biệt là sự khác nhau giữa bé trai và bé gái tò mò cũng coi như bình thường. Chỉ là hai nhóc này dùng phương thức trực tiếp như vậy, lại bị cô giáo nói toạc ra, thật sự là khiến người lớn hai nhà đều cảm thấy xấu hổ.

Nhìn cô Mục bên cạnh, trên mặt là tức giận và bất đắc dĩ.

Đại khác chắc là giống như tôi, đang hối hận vì quên nói cho đứa nhỏ biết chuyện nam nữ khác nhau này. Ấy vậy cười với cô một tiếng, tôi cảm thấy nên hỏi trước Tiêu Tiêu chuyện đã xảy ra thì tốt hơn. Tôi ngồi xổm xuống, kéo Tiêu Tiêu lại, nén giận hỏi: “Tiêu Tiêu nói thật có mẹ biết, tại sao muốn đi toilet với Mục Mục?”

Ước chừng là Tiêu Tiêu bị cô giáo dọa sợ, một bộ không biết làm sao, xem ra nó còn không rõ mình sai chỗ nào.

“Đừng sợ, con cứ nói, mẹ sẽ không la con.”

“Con.....” Tiêu Tiêu vẫn còn chút khiếp đảm nhìn cô giáo một cái, lại ngó qua bên mẹ con Mục Mục, “Ba nói, chỗ để đi tiểu của nam sinh và nữ sinh không giống nhau, nhưng ba lại không nói khác nhau thế nào. Con hỏi Mục Mục, bạn ấy cũng nói không biết, cho nên tụi con đi toilet xem thử khác nhau thế nào.”

Câu trả lời này làm cho tất cả người lớn ở đây nhất thời không có lời nào để nói, xem ra là lỗi của người lớn rồi.

“Ba còn nói, chỗ đó là dùng để sinh em bé. Chỉ cần bỏ tiểu JJ của nam sinh vào trong chỗ đó của nữ sinh là có thể thả em bé vào bụng nữ sinh. Con và Mục Mục còn chưa kịp sờ, mới đang nhìn, thì cô giáo đã tới rồi.” Tiêu Tiêu thấy người lớn không ai nói lời nào, cũng không có ý trách móc, tiếp tục nói.

“Mục Mục sao con có thể không biết xấu hổ như vậy? Bình thường mẹ dạy con thế nào hả? Con nói đi?” mẹ Mục Mục nghe đến đó, giận tím mặt, kéo Mục Mục qua, phát hai phát vào mông.

Mục Mục khóc lên, cô giáo vội chạy tới khuyên can.

“Các vị phụ huynh muốn bắt đầu giáo dục giới tính cho đứa trẻ lúc nào, chúng tôi không tiện phản đối, nhưng các vị cũng không thể nói huyếch toẹt ra như vậy, ít nhất cũng nên giáo dục đứa bé liêm sỉ cơ bản chứ!” Thấy vậy, cô giáo hình như có chút tức giận.

“Tiêu Tiêu à, ba nói những điều kia không sai, bắt quá con phải nhớ, chuyện như vậy chỉ giữa hai người thích nhau mới làm thôi. Chỗ đó không thể bị những người khác nhìn thấy, biết không?” Mặc kệ thế nào, chuyện đã đến mức này, tôi chỉ có thể vừa giảng đạo lý cho Tiêu Tiêu vừa xin lỗi mẹ của Mục Mục. Mặc dù Tiêu Tiêu và Mục Mục cũng chưa làm chuyện gì quá đáng, nhưng dù sao trong chuyện này bé gái cũng thua thiệt hơn một chút.

Nghe tôi xin lỗi, mẹ của Mục Mục cũng không khó dễ, gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận. Bắt quá nói về sau muốn hai đứa bé giữ khoảng cách, tỷ như đối lớp. Điểm này tôi cũng đồng ý, đối với đứa bé chỉ 5, 6 tuổi mà nói, bắt nó hiểu những chuyện kia là quá sớm, trước cứ tách chúng ra rồi nói sau. Cô giáo Lý đi tìm hiệu trưởng, bàn về chuyện chuyển lớp cho đứa nhỏ.

“Mẹ, con thích Mục Mục, hơn nữa Mục Mục cũng nói thích con. Không tin mẹ hỏi Mục Mục đi.” Tiêu Tiêu đột nhiên nói, muốn chứng minh mình không làm sai.

Đứa bé này, thật là tự tin ghê gớm, thậm chí là không đúng lúc.

“Tiêu Tiêu!” Tôi lập tức cắt lời nó, thật đúng là bị Vũ Minh dạy càng ngày càng không có quy củ.

“Nhưng ba nói có thể mà.” Tiêu Tiêu không phục, “Vừa rồi mẹ nói, chỉ cần hai người thích nhau là được nha.”

Nhìn qua bên cạnh, Mục Mục cũng không đoái hoài tới mẹ, tò mò nhìn qua đây. Sau đó gật đầu với Tiêu Tiêu bày tỏ đồng ý.

Trẻ con thời nay....

“Hân Ngôn!” Tôi đang không biết làm sao ngăn lại Tiêu Tiêu cố tình gây sự, thì đột nhiên Vũ Minh xuất hiện ở cửa phòng. Anh còn mặc đồ đi làm, xem ra là vội vã chạy từ công ty đến. “Sao anh lại đến đây?”

“Lệ Nhã gọi điện cho tôi, nói em vội vã chạy tới nhà trẻ, tôi cho là Tiêu Tiêu có chuyện gì nên vội tới.”

Lệ Nhã, lại là Lệ Nhã. Đột nhiên tôi có chút mất hứng, cô ta luôn luôn nhúng tay vào chuyện của tôi và Vũ Minh.

Mẹ của Mục Mục chào Vũ Minh, chuyện vừa rồi khiến hai bên rất lúng túng, nhưng dù sao cũng là chuyện của hai đứa nhỏ, không đến mức người lớn nhìn mặt nhau. Ba mẹ Mục Mục cũng có công ty tương đối nổi tiếng, đối với một nhà trẻ công lập bình thường mà nói, hai đứa bé này đều có gia thế không nhỏ, nên khó trách, chỉ một lúc cô giáo Lý đã dẫn hiệu trưởng tới.

“Tiêu Tiêu, ba còn tưởng con bị thương gì chứ, không bị gì là tốt rồi.” Vũ Minh kéo Tiêu Tiêu đến bên người, thân mật sờ sờ đầu nhỏ của nó.

“Vũ Minh, chuyện có chút, cái đó...” Xem ra tôi cần nói với anh chuyện đã xảy ra.

“Thế nào, không phải chỉ là nhìn một chút thôi sao? Chẳng lẽ muốn Tiêu Tiêu nhà chúng ta chịu trách nhiệm với con gái họ sao?” Không đợi tôi nói xong, Vũ Minh đã phản đối.

“Vũ Minh, sao anh có thể nói như vậy?” Tôi vội vàng nói, mặt mẹ Mục Mục đã sớm biến đen.

“Ngài Lâm, vậy anh định để đứa bé chịu trách nhiệm thế nào đây?”

“Hả?” Vũ Minh ngồi chồm hổ xuống, nhìn Tiêu Tiêu nói, “Con trai, nói ba biết, con thật thích Mực Mực sao?”

“Dạ.” Tiêu Tiêu dùng sức gật đầu một cái, làm như là rút cuộc tìm được đồng minh rồi. “VẬY, bắt đầu từ bây giờ, Mực Mực sẽ là bạn gái của con, được không?”

“Lâm Vũ Minh, anh!” Muốn ngăn cản, nhưng anh căn bản không để ý tới tôi.

Sau đó anh hướng về phía Mực Mực hỏi, “Con là Mực Mực phải không?”

Mực Mực thấy Vũ Minh ngoắc gọi, không khiếp sợ chút nào, vui vẻ đi tới, “Con thích Tiêu Tiêu chứ?”

“Thích ạ.” Mực Mực trả lời chắc nịch, tôi và mẹ Mực Mực nghe được đều trợn mắt há hốc mồm, không biết rốt cuộc Vũ Minh muốn làm gì. “Hai con đều thích nhau, vậy sau này Mực Mực chính là bạn gái của Tiêu Tiêu. Mãi cho đến lúc con 16 tuổi, chú sẽ phải người bảo vệ con, được không?”

”Tiêu Tiêu, con cũng phải bảo vệ người trong lòng, biết không?”

“Dạ!” Hai đứa nhỏ đồng thanh đáp, tôi và mẹ của Mực Mực, kể cả hiệu trưởng và cô giáo Lý đều không thốt nên lời.

Tiêu Tiêu ngược lại rất hả hê, kéo tay Mực Mực, vui vẻ nói, “Mực Mực, về sau bạn chính là bạn gái mình, đồ chơi đều sẽ chơi chung, cơm cũng có thể ăn cùng nhau, còn có buổi trưa chúng ta phải thân thân giống như ba mẹ vậy. Ba mình nói, hai người thích nhau có thể giống như Cầu Cầu cắn người! Đến lúc chúng ta trưởng thành, mình liền có thể đem tiểu JJ thả vào chỗ kia của bạn, sinh ra Tiểu Tiêu Tiêu và Tiểu Mực Mực của chúng ta.....”

15. Chương 15: Hòa Hoãn

Vũ minh:

“Mực Mực, về sau bạn chính là bạn gái mình, đồ chơi đều sẽ chơi chung, cơm cũng có thể ăn cùng nhau, còn có buổi trưa chúng ta phải thân thân giống như ba mẹ vậy. Ba mình nói, hai người thích nhau có thể giống như Cầu Cầu cắn người! Đến lúc chúng ta trưởng thành, mình liền có thể đem tiểu JJ thả vào chỗ kia của bạn, sinh ra Tiểu Tiêu Tiêu và Tiểu Mực Mực của chúng ta.....”

Nhìn Tiêu Tiêu nắm tay cô bé tên Mực Mực kia, tựa như ông cụ non nói những điều làm người ta dở khóc dở cười, lòng tôi không khỏi dâng lên cảm giác hài lòng.

Không hổ là con trai của Lâm Vũ Minh ta, tính tình giống y hệt!

Từ trước tới giờ tôi luôn chủ trương để trẻ tự do phát triển, không thích vì người lớn can thiệp quá đáng vào mà làm mất đi sự hoạt bát ngây thơ của trẻ nhỏ.

Có lúc căn bản trẻ con không biết lời chúng nói ra có ý nghĩa gì, là chúng ta dùng tiêu chuẩn người trưởng thành để phán xét, mới cảm thấy trẻ con nói lời không hay, mà cha mẹ la mắng càng làm đứa bé không dám nói ra suy nghĩ thật của nó.

Chỉ tiếc hai người phụ nữ vừa xấu hổ vừa kinh hãi bên cạnh lại không nghĩ như tôi, Hân Ngôn tức giận kêu lên: “Im ngay!”

Mẹ của Mực Mực cũng lập tức kéo con gái về bên mình, “Đi, lập tức về nhà với mẹ, về sau không cho con lui tới với thằng nhóc này nữa.”

“Mẹ..... Nhưng.....” Mực Mực muốn phản đối, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt tức giận của mẹ, không thể không nghe theo, cúi đầu nói, “Dạ.....”. Sau đó đi theo mẹ ra khỏi phòng.

“Mục Mục!”, Tiêu Tiêu không chịu buông xuôi, chạy theo kéo Mục Mục lại, ngẩng đầu, vẻ mặt thành khẩn nhìn mẹ Mục Mục nói, “Dì Mộc, con và Mục Mục thật lòng yêu nhau, dì đừng chia cắt tụi con được không ạ?”

Thằng bé này..... Chẳng lẽ bình thường ở với Hân Ngôn xem quá nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao hay sao, lời thoại như vậy cũng có thể nói được!

“Tiêu Tiêu, mẹ bảo con im ngay có nghe không hả?”

Hân Ngôn bước lên tách Tiêu Tiêu và Mục Mục ra, chưa kịp nói lời xin lỗi với mẹ Mục Mục, thì đối phương đã lôi Mục Mục đi mất. Tiêu Tiêu nhìn theo bóng Mục Mục, thấy sắc mặt tối sầm của Hân Ngôn, cuối cùng từ bỏ ý định đuổi theo, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Hân Ngôn.

Xem ra Hân Ngôn đang cực kỳ tức giận, tôi cũng rất thức thời không nói gì nữa, nói xin lỗi với cô giáo rồi dẫn Tiêu Tiêu và Hân Ngôn rời đi. Hân Ngôn còn đang nổi nóng, nên khi tôi đề nghị đưa em về, em cũng không cự tuyệt, không nói không rằng dắt Tiêu Tiêu lên xe.

Từ đầu tới cuối Tiêu Tiêu đều thật cẩn thận đi theo Hân Ngôn, thỉnh thoảng liếc trộm tôi một cái, bộ dáng cực kỳ sợ hãi. Nói thật, quen biết Hân Ngôn nhiều năm như vậy, chưa lần nào tôi thấy em tức giận như vậy trước mặt đứa bé, nhất thời không biết làm sao, đành im lặng xem xét. Ai ngờ xe vừa nổ máy, Hân Ngôn lập tức kéo tấm che giữa ghế lái và ghế sau xuống, đặt Tiêu Tiêu lên đùi mình, lột quần Tiêu Tiêu ra đánh lên mông nó.

“Bốp bốp.....”

Mấy tiếng “Bốp” vang lên, kèm theo tiếng mắng.

“Còn nhỏ, cái tốt không học, lại theo ba con học những thứ không ra gì. Mới bây lớn, đã muốn tìm bạn gái?”

Tiêu Tiêu khóc lớn: “Đau quá oa..... Mẹ..... Hu hu hu..... Mẹ đừng đánh..... Ba cứu con.....hu hu hu.....”

Tôi giật mình phục hồi tinh thần, vội vàng kéo tay Hân Ngôn, “Hân Ngôn, con còn nhỏ không hiểu chuyện, em hà tất cho là thật?”

“Buông ra!” Hân Ngôn giận dữ muốn hất tay tôi ra, nhưng dù sao không mạnh bằng tôi, chỉ có thể tiếp tục nổi giận nói, “Cái gì mà hà tất cho là thật? Không dạy dỗ để nó tiếp tục như vậy, tương lai trở thành người như anh, tựa như lưu manh đi khắp nơi cướp con gái nhà người ta về làm bạn gái sao?” A, náo tới náo lui, rốt cuộc lửa giận vẫn là nhằm vào tôi!

Tôi dứt khoát kéo Tiêu Tiêu ôm vào lòng mình, vừa xoa xoa cái mông đỏ bừng bị đánh của nó, vừa khuyên Hân Ngôn, “Được rồi, chuyện này đều là tôi sai, không nói rõ ràng với Tiêu Tiêu, mới xảy ra chuyện như vậy. Em cũng đã nói, Tiêu Tiêu mới bây lớn? Chuyện nam nữ nó có thể hiểu được bao nhiêu đâu, bắt quá là nhất thời tò mò mới gây ra chuyện cười này thôi, nói rõ ràng với nó là được rồi. Em đánh Tiêu Tiêu thì giải quyết được gì?”

“Nhưng vừa rồi nó.....” Hân Ngôn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy đôi mắt Tiêu Tiêu khóc đến đỏ rực đang núp trong lòng tôi khiếp sợ nhìn em, thì không đành lòng, nuốt xuống lời muốn nói.

Tôi nắm chặt thời cơ tiếp tục nói: “Tôi bảo đảm lần sau muốn nói những chuyện thế này với Tiêu Tiêu sẽ trưng cầu ý kiến của em trước.”

Sau đó tôi vỗ vỗ Tiêu Tiêu, “Tiêu Tiêu mau xin lỗi mẹ đi, nói về sau sẽ không bướng bỉnh nữa.”

“Mẹ.....” dưới sự khích lệ của tôi, do dự hồi lâu Tiêu Tiêu mới mở miệng, “Mẹ, về sau Tiêu Tiêu không dám bướng bỉnh nữa, mẹ đừng tức giận mà.”

“Tiêu Tiêu ngoan, vừa rồi mẹ quá xúc động, mẹ không nên đánh con, Tiêu Tiêu còn đau không?”

Về mặt Hân Ngôn áy náy đưa tay ra muốn ôm Tiêu Tiêu, nhưng đột nhiên Tiêu Tiêu rút mạnh vào lòng tôi, làm Hân Ngôn kinh ngạc, cánh tay dừng giữa chừng.

Tôi cười cười, sờ sờ đầu Tiêu Tiêu, ôn nhu hỏi: “Tiêu Tiêu đói bụng chưa? Tối nay để mẹ mời con ăn pizza nha, chịu không?”

Cola, cánh gà, pizza, đứa bé dù thông minh cách mấy cũng sẽ không cưỡng lại được sức hấp dẫn của mấy thứ này. Hôm nay vì đỡ Tiêu Tiêu tôi mới cho nó ăn, chứ bình thường tôi và Hân Ngôn đều cố gắng không cho Tiêu Tiêu đụng đến những đồ ăn không tốt cho cơ thể này.

“Thật không ạ?” Quả nhiên, hai mặt Tiêu Tiêu lập tức rực sáng, tràn đầy mong đợi nhìn Hân Ngôn.

“Đương nhiên là thật, chúng ta đi ngay bây giờ.....”

Cứ như vậy, tôi kêu tài xế đổi hướng, chạy đến tiệm Pizza Hut gần đó.

Lúc chúng tôi đến, vẫn chưa tới 6 giờ, nên khách trong tiệm không nhiều, bất quá bỗng nhiên có một chiếc xe hơi sang trọng dừng trước tiệm, tài xế cung kính mở cửa cho chúng tôi, làm rất nhiều người dòm ngó. “Ba, sao bọn họ cứ nhìn chúng ta?” Tiêu Tiêu tò mò nhìn những người mãi nhìn chúng tôi mà quên ăn.

“Ha ha, bởi vì Tiêu Tiêu của chúng ta thật đáng yêu.”

Xe hơi sang trọng không nói, vì lúc này tôi và Hân Ngôn đang làm việc thì bị gọi đến nhà trẻ, nên trên người vẫn đang mặc quần áo đi làm, hiển nhiên không giống như một nhà ba người đi ra ngoài ăn.

Tôi ôm Tiêu Tiêu đến góc trái yên tĩnh trong tiệm, nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa thực đơn tới.

Tôi đẩy thực đơn tới trước mặt Tiêu Tiêu, để nó tùy ý chọn, Hân Ngôn hình như không vui liếc tôi một cái, trách tôi chiều Tiêu Tiêu quá, bất quá chắc là nhớ lại chuyện vừa rồi trên xe, vẫn không lên tiếng ngăn Tiêu Tiêu.

Cánh gà, khoai tây, salad, Pizza tôm, và cola kem lạnh, Tiêu Tiêu kêu tất cả những món nó thích, vẫn không quên chọn cho Hân Ngôn mì Ý và hồng trà.

Trừ lần lần ăn cơm tập thể trong chuyến đi Hàng Châu vừa rồi, đại khái đây là lần đầu tiên tôi và Hân Ngôn ngồi ăn cùng nhau sau ly hôn.

Nhìn em giống hệt hai năm trước sẵn sốc gấp thức ăn cho Tiêu Tiêu, thỉnh thoảng gấp vài miếng cho tôi, không khí thật hài hòa, đột nhiên tôi rất muốn ôm em vào lòng, nói cho em biết, tôi yêu em.....

Sóng gió nhà trẻ qua đi, rốt cuộc đến ngày quan trọng nhất trong năm đối với Tiêu Tiêu - sinh nhật.

Vì tôi đặc biệt yêu cầu, từ 1 tháng trước Tiêu Tiêu đã bắt đầu tự chuẩn bị cho tiệc sinh nhật của mình, Hân Ngôn, thím Quy, Tiểu Mộc, thậm chí cả Minh đều bị nó nhờ giúp đỡ làm này làm kia, không thể không nói từ nhỏ đứa bé này đã có tư chất lãnh đạo. Dĩ nhiên, một vài đối tác làm ăn cũng rối rít nói muốn đến chúc mừng Tiêu Tiêu, nhưng đều bị tôi cự tuyệt, tôi không hi vọng bữa tiệc sinh nhật này biến thành một bữa tiệc xã giao làm ăn.

Mặc dù tương lai một ngày nào đó, Tiêu Tiêu cũng sẽ phải đối mặt với những chuyện đó, nhưng hiện tại tôi cố gắng hết sức để cho nó một tuổi thơ đúng nghĩa.

Vào ngày sinh nhật Tiêu Tiêu, Hân Ngôn đến nhà tôi từ sáng sớm, vừa vào cửa liền bắt đầu giúp Tiêu Tiêu chuẩn bị thức ăn, bài trí này nọ, tiệc còn chưa bắt đầu, Hân Ngôn đã thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt tựa vào tường nghỉ.

Tôi nhìn không nổi nữa, đưa một ly nước trái cây cho em uống, “Nghỉ ngơi một lát đi! Còn lại để Tiêu Tiêu làm là được rồi!”

“Tiêu Tiêu còn nhỏ vậy, làm sao chuẩn bị tốt được? Không tới nửa tiếng nữa là khách đến rồi, tới lúc đó không xong thì sao?”

Hân Ngôn vẫn không an tâm, uống một hớp nước rồi vội vã muốn làm tiếp.

Ai ngờ, vừa bước một bước, đã lảo lảo cơ hồ ngã xuống, tôi vội vàng đưa tay đỡ, kéo em vào lòng tôi.

“Biết rõ mình mệt còn cạy mạnh?” tôi vừa quở trách vừa đỡ Hàn Ngôn đến ghế sofa ngồi xuống. “Tôi không sao, chỉ hơi choáng váng xịu thôi.” Hàn Ngôn dựa vào ghế uể oải nói, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Tiêu Tiêu bên kia.

“Mẹ!” Đường như Tiêu Tiêu cũng phát hiện Hàn Ngôn không khỏe, vội vã chạy tới, “Ba, mẹ bị bệnh sao?”

“Mẹ không có.....”

Hàn Ngôn vội giải thích, thậm chí muốn đứng lên tiếp tục làm, nhưng bị tôi ngăn lại.

“Mẹ hơi mệt một chút, chuyện còn lại Tiêu Tiêu tự làm, hoặc nhờ thím Quy giúp được không?”

“Dạ! Mẹ nghỉ ngơi thật tốt nha.” Tiêu Tiêu không có ý kiến gì với đề nghị của tôi, chạy nhanh tới chỗ thím Quy.

“Vũ Minh, tôi không sao, tôi có thể giúp, tôi.....” Hàn Ngôn muốn đứng lên, nhưng thử 2 lần vẫn không thành công.

“Được rồi, em xem em yếu thế nào kìa!” Tôi lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán Hàn Ngôn, lại thấy em đột nhiên lấy tay che dạ dày, “Sao vậy? Lại đau dạ dày à? Lúc sáng đã ăn gì chưa?”

“Lúc sáng..... Hơi buồn nôn, nên không ăn.”

“Ấu quá! Biết mình có bệnh dạ dày còn không ăn?” Tôi không khỏi bắt đầu nổi nóng, người này đã làm mẹ nhiều năm vậy rồi còn không biết tự chăm sóc mình?

“Tôi.....” Em nhìn tôi một cái, cuối cùng không nói gì nữa, khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Đừng ngủ ở đây, coi chừng lạnh.” Tôi ôm em lên lầu.

“Vũ Minh, thả tôi xuống!” Em giãy giụa, nhỏ giọng nói, “Chúng ta đã ly hôn, làm vậy người ta thấy không hay”

“Sợ cái gì, ở đây không có người ngoài.”

Tôi không để ý phản đối của em, tiếp tục ôm em vào phòng ngủ, thuận tiện bảo người làm chuẩn bị một ít điểm tâm nóng đưa lên.

10 giờ sáng, tiệc bắt đầu, Hàn Ngôn còn đang ngủ say trên lầu.

Trong nhà náo nhiệt như cái chợ, trên bàn ở phòng khách chất đầy quà các bạn trong lớp tặng Tiêu Tiêu, món nào nhìn cũng xa xỉ. Ai, hiện tại đứa bé nhỏ vậy đã học ganh đua so sánh!

Tiêu Tiêu làm tốt nhiệm vụ của chủ bữa tiệc, bận rộn tiếp đón khách đến, có cô giáo dạy nó, thậm chí có cả hiệu trưởng trường mẫu giáo nữa.

Thằng bé này..... Nhỏ như vậy đã học được cách tạo quan hệ, nó thực sự chỉ có 5 tuổi?

Hàn Ngôn:

Chuyện ở nhà trẻ kết thúc bằng một trò cười, vừa nghĩ tới vẻ mặt tức giận của mẹ Mục Mục, vẻ sững sờ của cô giáo Lý và hiệu trưởng, tôi liền không dằn nổi lửa giận trong lòng, sau khi lên xe liền giáo huấn Tiêu Tiêu một trận.

Đứa nhỏ này, thật không biết mấy ngày nay Vũ Minh dạy gì cho nó, mà nó lại nói những lời như vậy!

Vậy mà Vũ Minh còn có vẻ mặt hài lòng nữa chứ, đến khi thấy tôi giáo huấn Tiêu Tiêu hình như cũng ý thức được mình sai lầm, không thể không thỏa hiệp. Nhìn bộ mặt uất ức không hiểu đã làm sai chuyện gì của Tiêu Tiêu, tôi không đành lòng đánh nó nữa, hi vọng về sau có thể nói chuyện đàng hoàng với nó, ngàn vạn lần không thể để nó từ nhỏ đã có những ý tưởng như vậy.

Để an ủi Tiêu Tiêu, Vũ Minh đề nghị đi ăn Pizza Hut. Mặc dù chúng tôi đều chủ trương không cho trẻ con ăn quá nhiều thức ăn nhanh, nhưng lần này vẫn thỏa mãn nguyện vọng của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu tỏ ra cực kỳ hứng thú với đồng salad. Ăn xong, hai cha con liền bắt đầu bàn luận dùng cái gì làm nền mới vững.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ, từ từ gấp từng miếng salad vào chén, vẻ mặt hết sức chuyên chú, lòng tôi chợt cảm thấy hạnh phúc.

Bàn bên cạnh cũng là một nhà ba người. Hai cha con họ cũng đang chơi xếp salad, một người phụ nữ chừng 30 tuổi ánh mắt đầy ý cười nhìn hai người họ. Người phụ nữ đó không xinh đẹp lắm, nhưng từ khuôn mặt có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc. Chợt, tôi nghĩ, nếu ban đầu, Tần Bân không xuất hiện trong cuộc đời tôi, rồi sau đó không có đủ thứ chuyện kia, có phải chúng tôi cũng sẽ là một nhà ba người hạnh phúc như vậy không?

“Mẹ.....” Âm thanh vui sướng của Tiêu Tiêu cắt đứt suy nghĩ của tôi, nó vừa nói vừa nhào vào lòng tôi, muốn dùng điện thoại di động chụp hình lại, để tỷ thí với các bạn trong trường, xem ai xây được cao hơn, ai có kỹ thuật cao siêu hơn.

Vũ Minh cũng rất hăng hái chụp hình với Tiêu Tiêu.

“Mẹ, các bạn đều nói con có một người ba cực kỳ lợi hại, mẹ xem, ba đắp salad cũng là cao nhất.”

“Mẹ, lần sau chúng ta cùng đi ăn nữa, có được không ạ?”

“Không được.” Tôi liền cự tuyệt Tiêu Tiêu, “Trẻ con không thể ăn nhiều thứ không có dinh dưỡng thế này.”

“Mẹ.... Mẹ” Tiêu Tiêu ôm cánh tay của tôi làm nũng.

“Được rồi, được rồi, lần sau không thể ăn thế này nữa. Tiêu Tiêu phải nghe lời mẹ.” Vũ Minh hòa giải. “Vũ Minh, anh không thể nuông chiều Tiêu Tiêu.....” Tôi còn chưa dứt lời, anh đã đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu tôi im lặng.

Thấy tôi không trách nữa, Tiêu Tiêu mới vừa chu chu môi đã toét miệng cười híp mắt, vui vẻ chia trái cây cho chúng tôi.

“Hân Ngôn, chúng ta nên để cho Tiêu Tiêu có một tuổi thơ giống những đứa bé khác.”

Giống đứa bé khác? Có thể giống sao? Năm xưa tôi và Vũ Minh ly dị, không thể cho Tiêu Tiêu một mái ấm đầy đủ, đây là tổn thương đối với đứa bé, bất kỳ điều kiện vật chất tốt thế nào cũng không thể bù đắp được.

Mấy ngày gần đây, tôi và Vũ Minh ở bên Tiêu Tiêu, hình như nó vui vẻ hơn bất kỳ lúc nào hết. Thì ra nguyện vọng của đứa bé thật sự rất đơn giản, đó là ba mẹ ở chung một chỗ. Đáng tiếc nguyện vọng đơn giản như vậy, chúng tôi không thể thỏa mãn được.....

Ngày sinh nhật Tiêu Tiêu, tôi đến nhà Vũ Minh thật sớm để giúp Tiêu Tiêu chuẩn bị. Lúc trước Tiêu Tiêu nhờ tôi viết thiệp mời, tôi đã biết hôm nay sẽ có cả cô giáo dạy nó và hiệu trưởng.

Nhớ lại việc ở nhà trẻ ngày đó, vẫn muốn tìm cơ hội nói rõ với cô giáo Lý, nhưng mãi loay hoay vẫn chưa có thời gian. Nghe nói cô bé tên Mục Mục đó đã chuyển lớp, vậy nên tôi cũng không có cơ hội gặp mẹ Mục Mục để xin lỗi.

Không ngờ tình trạng cơ thể không tốt, bệnh dạ dày gần đây tái phát, làm tôi không ăn được gì. Buổi sáng chạy tới chạy lui một lúc, đã kiệt sức. Vũ Minh vội đỡ tôi ngồi xuống sofa nghỉ ngơi.

Anh ôm tôi lên lầu, tôi giùng giàng muốn xuống, nhưng cả người không còn chút sức nào, đành mặc anh.

Cố gắng húp một ít cháo loãng, dạ dày vẫn còn khó chịu, tôi nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, không ngờ ngủ mất lúc nào không hay.

Khi tỉnh lại đã là ba bốn giờ chiều, Tiêu Tiêu nằm bên mép giường nhìn tôi chăm chú. “Mẹ, mẹ tỉnh rồi ạ?” Thấy tóc mái của nó bết vào trán, đầu đầy mồ hôi, nhất định vừa rồi chơi đùa với các bạn rất phấn khích rồi. “Tiêu Tiêu, xin lỗi con, mẹ ngủ quên mất, bỏ lỡ tiệc sinh nhật của con rồi.” Tôi sờ sờ đầu nhỏ của nó xin lỗi.

“Không sao ạ, ba nói mẹ vì giúp Tiêu Tiêu chuẩn bị tiệc nên mệt quá.” Nó nhích lại gần tôi, thì thầm vào tai tôi: “Mẹ của con là người mẹ tốt nhất thế giới, con yêu mẹ!”

“Tiêu Tiêu”, Vũ Minh không biết đã vào phòng từ lúc nào, lấy khăn giấy lau bơ trên chóp mũi Tiêu Tiêu, “Con đi tắm trước đi, đừng quấy rầy mẹ nghỉ ngơi, được không?”

“Dạ.” Tiêu Tiêu ngoan ngoãn gật đầu một cái, “Mẹ, tắm xong con sẽ trở lại chơi với mẹ.” nói xong chạy vù đi.

Vì buổi trưa không ăn cơm với Tiêu Tiêu, nó nhất định bắt tôi phải ở lại ăn cơm tối xong mới được về.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi ly hôn, ba người chúng tôi ở nhà ăn cơm cùng nhau. Tay nghề thím Quy không tệ, Vũ Minh còn đặc biệt dọn làm mấy món tôi thích.

Dạ dày vẫn đau âm ỉ, lúc sáng đi gấp quá, quên mang theo thuốc. Buổi trưa Tiêu Tiêu đã ăn rất nhiều, giờ cũng không ăn được mấy. Mọi người đều ăn không được nhiều lắm, nhưng không khí rất hài hòa.

Cơm nước xong, Tiêu Tiêu lại dán vào lỗ tai tôi mà thì thầm, “Mẹ, nguyên vọng sinh nhật của con được thực hiện rồi, thật vui quá.”

“Từ nay về sau, chủ nhật nào cũng cùng ăn cơm như vậy thì thật tốt quá.” Lúc Tiêu Tiêu nói lời này, có chút mất mát.

“Bảo bối ngoan, về sau mẹ sẽ thường đến chơi với con.” Nhìn vẻ mất mát của nó, tôi nhin không được mắt có chút ướt.

“Mẹ, con có quà muốn tặng mẹ.” Nói xong, tựa như ảo thuật từ sau lưng lấy ra một tấm thiệp tự làm. “Là con tự làm sao?” Trên thiệp hoa văn vẽ rất tinh tế, giống tác phẩm của con gái hơn.

“Mục Mục giúp con.” Tiêu Tiêu rất đặc ý, “Ba nói, lúc mẹ sinh Tiêu Tiêu rất vất vả, cho nên về sau lúc sinh nhật Tiêu Tiêu, cũng phải tặng quà ẹ. Mẹ, mẹ thích không?”

“Có, mẹ cực kỳ thích.”

Tiêu Tiêu nghe vậy, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Tiêu Tiêu, con vẫn còn chơi với Mục Mục à?” hình như vừa nãy Tiêu Tiêu có nhắc tới Mục Mục.

“Dạ còn ạ, Mục Mục là bạn gái của con, con cực kỳ yêu Mục Mục. Cho dù cô giáo chuyển Mục Mục đến lớp khác, chúng con sẽ gặp nhau vào giờ ra chơi.” Tiêu Tiêu vô cùng tự hào nói.

“Tiêu Tiêu!” Nghe nó nói từ ‘Bạn gái’, trong lòng tôi lại nổi lửa, nhưng vẫn gắng dè lại, kéo nó tới bên cạnh, “Con biết yêu là gì sao?”

“Yêu? Yêu là....” Tiêu Tiêu hoang mang nhìn tôi.

“Yêu là một loại trách nhiệm. Chỉ đến khi nào con có thể chịu nổi trách nhiệm với một người, con mới có thể nói yêu. Hiểu chưa?”

“Chịu trách nhiệm là sao ạ? Là như ba và mẹ phải không ạ?”

“Tiêu Tiêu!” Vũ Minh cắt ngang lời nó, “Trễ rồi, ba đưa mẹ về, con nên đi ngủ rồi.”

Tiêu Tiêu chu chu môi, không hỏi gì nữa, về phòng ngủ.

Thứ hai đi làm, công ty bận rộn như trước. Dạ dày vẫn không thấy tốt hơn, đau âm ỉ cả ngày, Đinh Đang lo lắng, Duy An chạy tới khuyên tôi đi bệnh viện khám.

Nhưng thật sự nhiều việc quá không bỏ được, một hạng mục mới khởi công, công trình Điện Thuyết Viên cũng sắp hoàn thành, hết việc này tới việc khác. Hai người khuyên nửa ngày, cũng đành từ bỏ.

Khuya về nhà, vẫn không muốn ăn. Tiểu Mộc làm rau trộn ăn với cháo, không biết sao đột nhiên lại thấy rất ngon miệng.

“Nếu thêm nhiều dấm nữa thì càng ngon hơn.”

Tiểu Mộc kinh ngạc nhìn tôi, “Hôm nayt ôi vốn cho rất nhiều giấm, còn sợ bà chủ chê quá chua đây!”

“Hả? Cô cho rất nhiều giấm sao?” Đột nhiên tôi cảm thấy là lạ.

“Bà chủ, lúc bà nghi ngờ mang thai cậu chủ cũng là như thế này, không phải bà.....” Có lẽ là thấy vẻ mặt không thể tin của tôi, Tiểu Mộc lập tức đổi đề tài, “À.... Ý tôi là, dạ dày bà chủ đang đau, nên ăn cháo nóng, đồ lạnh gì đó ăn ít thôi.”

Trần trọc trở mình cả đêm, vẫn không ngủ được.

Sáng hôm sau trên đường đến công ty, thuận tiện ghé qua một nhà thuốc mua que thử thai, nhìn hai vạch đỏ trên que, tôi đỡ ra.

Tính ngày, cái thai này chắc chắn là đêm đó với Vũ Minh ở Hàng Châu.....

Nguyên buổi sáng, trong đầu tôi toàn là chuyện này, kế hoạch trước mắt chẳng đọc vào chữ nào.

Tự trấn an mình, có là que thử bị sai, không sao đâu, nhưng buổi trưa vừa ăn cơm xong là nôn cả mật xanh mật vàng.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Duy An nói: “HânNgôn, cứ tiếp tục như vậy không được, hôm nay em phải đi bệnh viện với anh.” “Anh à, em không sao. Có thể là gần đây công ty có nhiều việc, áp lực quá lớn thôi.” Tôi tìm cơ hội nói, nếu để anh ta biết tôi mang thai con của Vũ Minh, lại tổn một phen cãi nhau nữa.

“Sắc mặt em kém như vậy, mấy ngày rồi không khá hơn, hay là đi khám thử cho yên tâm.” Anh ta dìu tôi ra ngoài.

“Chờ khi nào rảnh rồi đi đi! Hôm nay công ty còn rất nhiều việc cần giải quyết.”

“Sức khỏe em quan trọng hay chuyện công ty quan trọng? Được rồi, không mất bao lâu hết. Có chuyện gì anh và Đinh Đang đều lo tốt rồi, em cứ yên tâm đi đi.”

Nhìn kết quả xét nghiệm, mặt Duy An chợt biến sắc. Mấy lần dường như muốn nói gì đó lại thôi.

Lúc tôi vào phòng siêu âm, Duy An tựa lưng vào tường ở hành lang bệnh viện, mặt như đưa đám.

Bác sĩ siêu âm cho tôi nhiệt tình bắt chuyện.

“Thai nhi hiện giờ khoảng hơn một tháng, rất khỏe mạnh, qua một thời gian nữa là có thể nghe được tim thai.”

“Ở tuổi này mang thai là tốt nhất, mang thi phát triển tốt, người mẹ khôi phục cũng mau.”

Tôi cười qua loa cho có lệ, lúc ra ngoài, Duy An vẫn duy trì tư thế như lúc tôi vào.

“Anh.” tôi kêu, Duy An từ từ tiến lại.

“Kết quả thế nào?” “Rất tốt.” Không biết nói gì nữa, tôi đành lặp lại nguyên văn những gì bác sĩ vừa nói.

“Nhớ đến khám thai đúng hẹn nha, phải chú ý dinh dưỡng.....” Bác sĩ còn định dặn dò thêm, thấy vẻ mặt âm trầm của Duy An liền im bặt.

“Cám ơn, tôi sẽ chú ý.” Trên đường xuống bãi đỗ xe, Duy An và tôi đều không nói gì. Đến khi ngồi vào xe, anh ta đốt một điếu thuốc, hút hai hơi lại dập đi, mở cửa sổ xe ra, tiếp tục trầm mặc. “Về thôi, công ty còn rất nhiều việc, không thể vì chuyện riêng của em mà trễ nãi công việc.” Tôi nói.

Suốt buổi chiều, có lẽ vì đã biết kết quả chính xác, tôi không bất an nữa. Bận rộn đến khi tan làm, Duy An mới tới phòng làm việc của tôi.

Đinh Đang mang nước vào xong, tôi ra hiệu cho cô ra ngoài, tạm thời không cho người khác vào. Thật ra bây giờ sắp 6 giờ, công ty chắc chẳng còn ai rồi.

“Có phải anh muốn hỏi ba của đứa bé là ai?” Tính tình Duy An xem như tôi cũng hiểu chút, chắc chắn bây giờ đây chính là điều anh ta muốn biết nhất.

Tôi cũng không quanh co nữa, “Là đêm đó ở Hàng Châu.”

“Hân Ngôn!” Trên mặt Duy An thoáng qua vẻ không thể tin, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, “Em có muốn sinh nó ra không?”

“Em thấy sinh nó ra không có gì là không tốt, Tiêu Tiêu vẫn luôn muốn có một đứa em.”

“Diệp Hân Ngôn, em điên rồi sao?” Duy An đột nhiên kích động, đứng bật dậy, đung vào bàn làm ly nước ngã lắt, “Chuyện đã qua anh không nhắc lại, nhưng hiện tại đã ly hôn, em còn sinh con cho hần. Em có biết em đang làm gì không? Tên khốn khiếp Lâm Vũ Minh kia, đến giờ hần vẫn đáng cho em yêu sao?”

“Duy An, xin anh chú ý cách dùng từ. Mặc kệ thế nào, Vũ Minh vẫn là cha của con em!”

“Được được được, chúng ta không nói đến vấn đề đó. Nhưng Hân Ngôn à, em phải biết, em đã một mình nuôi Tiêu Tiêu. Hiện giờ còn bao nhiêu khả năng em và gã họ Lâm đó có thể tái hợp? Chẳng lẽ em định sinh ra một đứa con hoang nữa?”

Bên ngoài, Đinh Đương nghe tiếng động, cẩn thận đẩy cửa vào xem, muốn dọn dẹp ly ngã trên bàn. Tôi phát tay ra hiệu cho cô ra ngoài trước.

“Anh, lúc em mang thai Tiêu Tiêu, anh cũng đã nói với em như vậy. Nhưng nếu em lựa chọn sinh ra Tiêu Tiêu, em chắc chắn sẽ có trách nhiệm với Tiêu Tiêu tới cùng. Hiện giờ, đứa bé này, mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng là việc riêng của em, nhiều nhất là chuyện của em và Vũ Minh. Anh cho em chút thời gian, em cần yên tĩnh để suy nghĩ thật kỹ rồi mới quyết định.”

“Còn phải suy nghĩ gì nữa? Được rồi, em muốn sinh thì cứ sinh, anh không ngăn cản nữa. Bất quá em phải nhớ kỹ, còn danh dự của Diệp thị nữa. Em cứ từ từ mà nghĩ đi!” Duy An nói xong, hất tay bước đi.

“Chủ tịch, chị...không sao chứ?” Duy An vừa ra, Đinh Đương hấp tấp chạy vào, ân cần nhìn tôi.

“Không sao, tôi và giám đốc Duy bất đồng ý kiến về một hạng mục thôi.” Tôi vừa nói vừa thừa dịp Đinh Đương không chú ý, nhét tờ kết quả siêu âm vào đồng tài liệu. “Hết giờ làm lâu rồi, cô về trước đi, chỗ này mai tới dọn sau.”

Có lẽ Duy An nói đúng, tôi và Vũ Minh đã không thể nào trở lại như lúc đầu. Giữ lại đứa bé này, đối với người nào cũng là gánh nặng....

16. Chương 16: Phá Thai

Vũ Minh:

Vào ngày sinh nhật của Tiêu Tiêu, vì không khỏe mà bỏ lỡ bữa tiệc, tôi đã đề nghị Hân Ngôn đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe tổng quát, từ sau khi tôi ra tù, hình như số lần bị bệnh của em tăng hơn hai năm trước nhiều.

Tiền bạc, quyền thế, thù hận, tình yêu gì đó, trước sự sống và cái chết đều sẽ là hư vô.

Vậy mà Hân Ngôn chỉ qua loa nói sẽ chú ý, sau đó làm lơ, tiếp tục lao đầu vào công việc....

Cho đến một tuần lễ sau, vào buổi sáng nào đó, đột nhiên tôi nhận được một cuộc điện thoại....

“Ngài.... Ngài Lâm..... À.....”

Đinh Đương? Đầu kia điện thoại cứ ập a ập ứng nhưng giọng nói quen quen làm tôi nhanh chóng nhận ra đó là Đinh Đương - thư ký của Hân Ngôn.

Tội vội hỏi: “Đinh Đương phải không? Hân Ngôn gặp phải phiền phức gì sao?”

“Chủ tịch vừa mới đi tới bệnh viện với giám đốc Duy.”

“Cái gì? Xảy ra chuyện gì? Bệnh dạ dày của Hân Ngôn tái phát sao? Đinh Đương cô mau nói đi!” Sao đột nhiên Duy An lại đưa đi bệnh viện, chẳng lẽ bệnh tình của Hân Ngôn nặng lên? Tôi cực kỳ sốt ruột.

“Không.....không phải đâu, vừa rồi..... Vừa rồi tôi dọn dẹp bàn chủ tịch, thấy tờ kết quả của bệnh viện ba ngày trước, chủ tịch Diệp..... Hình như mang thai.....”

“Mang thai? !”

Trời đất! Những lời này như sét giữa trời quang. Khó trách ngày đó sắc mặt Hân Ngôn kém đến vậy, còn nói là buồn nôn không muốn ăn, tôi cứ tưởng là bệnh dạ dày mà thôi.

Tính thời gian, cái thai kia tám phần là do cái đêm ở Hàng Châu, nhưng sao Hân Ngôn lại không nói cho tôi biết, em và tên Duy An kia đến bệnh viện để làm gì?

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi bỗng có dự cảm chẳng lành.

“Ngài Lâm, ngài... Mau tới bệnh viện đi! Hôm trước tôi có nghe loáng thoáng chủ tịch và giám đốc Duy tranh cãi gì, hình như là về Hàng Châu gì đó, còn nhắc tới ngài.... Hình như chủ tịch không muốn giữ lại đứa bé này, cho nên không nói cho ngài biết, nhưng.... Chủ tịch..... Sức khỏe chủ tịch vốn không tốt, nếu như.....”

Những lời của Đinh Đăng làm tôi rét run cả người.

Diệp Hân Ngôn, em thật muốn bỏ con chúng ta sao? Tôi không dám nghĩ nữa, nói cảm ơn Đinh Đăng xong, vội cúp điện thoại, chạy nhanh tới bệnh viện.

Bệnh viện Chăm Sóc Sức Khỏe Bà Mẹ Và Trẻ Em lớn nhất thành phố X.

Giao thông thành phố luôn làm người ta điên tiết, dù đã vượt qua vô số đèn đỏ, nhưng lúc đến được bệnh viện cũng đã mất hơn 1 giờ.

Tôi xông lên lầu 2, là lầu Kế Hoạch Hóa Gia Đình, liền thấy Hân Ngôn đang nằm trên băng ca được đẩy ra từ phòng phẫu thuật.

Đột nhiên có cảm giác vô lực.

Con của tôi.....

Lúc tôi còn chưa biết về sự tồn tại của nó, nó đã bị người tàn nhẫn tước đoạt quyền được sống.

“Hân Ngôn!”

Tôi vừa định đi qua, một người đang ông đã tiến lên trước, là Duy An.

“Khoảng 10 sau bệnh nhân sẽ tỉnh, lúc đó có thể nhà!” Y tá vừa đẩy băng ca vào phòng bệnh, vừa quở trách, “Lần sau chú ý một chút, đã lớn như vậy rồi, chỉ lo thoải mái mình mà không biết nghĩ cho đối phương một chút! Thiệt là.”

Duy An sững sốt một chút, mặt hơi đỏ lên, gật đầu liên tục, “Vâng, vâng, lần sau nhất định sẽ chú ý.”

Vào phòng bệnh, y tá bảo Duy An ôm Hân Ngôn qua giường bệnh, cảm thấy mình không thể bàng quan được nữa, tôi bước tới chắn trước mặt Duy An.

“Lâm Vũ Minh?! Sao lại là mày?” Duy An rất bất ngờ, la lên. “Tại sao không thể là tôi?” tôi trừng mắt nhìn một cái. Hân Ngôn là người dễ mềm lòng, nhất định là do tên Duy An này xúi giục, nếu không Hân Ngôn nhất định không có quyết tâm đi phá thai.

“Mày không nên tới đây, Hân Ngôn không muốn nhìn thấy mày.” Sững sốt mấy giây, Duy An phục hồi tinh thần, đưa tay cản tôi đang định ôm Hân Ngôn qua giường. “Anh có quyền gì, Hân Ngôn muốn thấy tôi hay không không tới phiên anh có ý kiến!” tôi vung tay gạt hắn ra.

“Àm ỉ cái gì? Nơi này là phòng bệnh. Đừng ảnh hưởng tới người khác nghỉ ngơi, muốn cãi nhau thì đi ra ngoài!” Y tá không nhìn nổi nữa, nghiêm nghị mắng một câu, hỏi “Ai là người nhà của bệnh nhân?”

“Tôi là ba của đứa bé.” Tôi vừa nói vừa ôm Hân Ngôn đặt lên giường bệnh.

Y tá hình như có chút kinh ngạc đánh giá tôi, rồi cuộc nói chuyện một câu, “Nói chuyện nhỏ tiếng chút.” rồi rời khỏi phòng.

Tôi và Duy An nhìn thẳng vào mắt nhau, thấy có điều cần nói, bèn đi tới hành lang.

“Là ai nói ày biết Hân Ngôn ở đây?”

“Chuyện này có liên quan gì với anh?”

“Chuyện giữa mày và Hàn Ngôn đã kết thúc, nếu lúc đó đồng ý ly hôn, thì giờ không nên dây dưa nữa, như vậy chỉ khiến hai bên đều khổ sở.”

“Hừ, anh tự mình là ai? Nếu không có anh, không chừng tôi và Hàn Ngôn đã hạnh phúc sống bên nhau. Chuyện giữa tôi và Hàn Ngôn, khi nào thì đến phiên một người ngoài như anh nhúng tay vào?”

Tôi biết rõ tên Duy An này đã yêu mến Hàn Ngôn từ lâu, nếu Hàn Ngôn thật có ý với hắn, tôi tất nhiên sẽ không có ý kiến gì nữa, nhưng nhiều năm như vậy Hàn Ngôn vẫn cố ý giữ khoảng cách với hắn, vậy tại sao hắn cứ cố tình muốn phá hoại chúng tôi?

“Vũ Minh! Anh không cần nói gì nữa.” Hàn Ngôn đột nhiên xuất hiện, mặt nàng tái nhợt đang vịn tay vào vách tường hành lang, từng bước tiến đến chỗ tôi và Duy An.

Tôi muốn tiến lên đỡ em, nhưng em lại đẩy tôi ra, dựa đầu vào vai Duy An. “Hàn Ngôn, em.....” cảnh tượng trước mắt, làm tôi nhũn mày.

Hàn Ngôn em ghét anh như vậy sao?

“Vũ Minh, bỏ đứa bé là quyết định của tôi, không cần trách anh ấy.”

Nghe lời nói vô tình của Hàn Ngôn, tưởng tượng 10 phút trước người phụ nữ này đã tự tay giết chết đứa con của tôi, nhất thời lòng tôi bùng lên lửa giận. “Diệp Hàn Ngôn!” Tôi không còn giữ bình tĩnh được nữa quát lên, “Sao cô có thể tàn nhẫn như vậy? Về tình về lý, tôi là ba của đứa bé, chẳng phải cô nên báo cho tôi biết một tiếng sao? Cứ cho là cô hận tôi, nhưng đứa bé có tội gì, cô nhất thiết phải dùng cách này để báo thù tôi sao?”

“Vũ Minh, anh.....” hình như cơ thể Hàn Ngôn run rẩy, hít một hơi thật sâu, mới nói tiếp, “Đúng, tôi hận anh, cho nên đứa bé này chính là sai lầm, tuyệt đối không thể giữ lại. Hơn nữa, chúng ta đã ly hôn, tôi làm gì anh không có quyền hỏi.”

Nếu người trước mắt này không phải là người tôi vẫn yêu, tôi nghĩ tôi sẽ hung hăng ộp cái tát.

Đó là một sinh mạng, mấy tuần trước Tiêu Tiêu còn còn mực tâm niệm muốn có một đứa em. Mà người này lại có thể hời hợt, vô tình như vậy.

“Diệp Hàn Ngôn, tôi thật sự đã nhìn lầm cô rồi.” Nói xong những lời này, tôi xoay người bỏ đi.

Chạy lòng vòng thành phố hơn nửa ngày, tâm tình tôi vẫn phiến não như cũ, quyết định tạm thời bỏ lại công việc chạy đến một quán bar thường tới.

“Hi, Vũ Minh, sao hôm nay có thời gian đến đây?”

Chủ quán bar là Kan, người quen cũ của tôi, trước khi kết hôn tôi thỉnh thoảng đến đây uống mấy ly với bạn bè.

“Ừ, muốn tới uống một ly.”

Lúc này vẫn còn sớm, cơ hồ là không có khách, phụ vụ còn đang quét dọn và sắp xếp.

Tôi tiện tay ném áo khoác lên tay một cái ghế, đến quầy rượu, “Quy tắc cũ, mở cho tôi bình XO.”

“OK.” Kan xoay người lấy rượu, “Xem ra anh còn chưa ăn cơm, có muốn ăn chút gì trước không?”

“Không cần, tôi không đói bụng.” Tôi khoát tay, cầm bình rượu và ly trở lại chỗ ngồi.

“Sao vậy? Có tâm sự?” hình như Kan nhìn ra tôi khác thường, ân cần hỏi.

“Ha ha.” Tôi lắc đầu, không trả lời, uống rượu.

“Vũ Minh, em tìm anh đã lâu, sao anh không nghe điện thoại?”

Không nhớ rõ đã qua bao lâu, bình rượu đã thấy đáy, bên tai vang lên một giọng nữ.

Ngẩng đầu, trước mắt có chút mơ hồ nhưng tôi vẫn nhận ra được người đó là Lệ Nhã.

Tôi với tay vào túi áo khoác trên ghế, móc điện thoại ra, 10 cuộc gọi nhỡ, thì ra điện thoại đang ở chế độ im lặng nên không nghe thấy, Lệ Nhã đã ngồi xuống ghế đối diện.

“Tìm anh có chuyện gì sao?”

“Chuyện Hàn Ngôn, em đã biết.” Lệ Nhã nói thẳng.

Cũng đúng, trên thế giới này không bí mật nào là vĩnh viễn, Đinh Đang có thể biết, thì với quan hệ của Lệ Nhã và Hàn Ngôn, biết cũng không có gì là lạ.

“Ha ha.” Tôi cười khỏ một tiếng, “Anh chỉ là không ngờ, cô ấy lại tuyệt tình đến vậy.”

Nhân viên phục vụ đem thêm một ly và một bình rượu, Lệ Nhã rót cho tôi và cô, “Em cũng không ngờ, đến tận hôm nay, anh vẫn còn yêu cô ấy sâu đậm như vậy.” Tiếng Lệ Nhã khàn khàn còn mang theo bất đắc dĩ.

“Lệ Nhã, anh không sao, cảm ơn em đã tới đây với anh.” Tôi nốc cạn ly rượu, định rót thêm một ly nữa.

“Vũ Minh, đừng uống nữa, uống nhiều hại thân.” Lệ Nhã đột nhiên bắt lấy tay tôi, “Chắc là Hàn Ngôn có nỗi khổ riêng, anh đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Nỗi khổ riêng? Nếu có sao không nói với anh? Đứa bé đó là con anh mà! Nhưng cô ấy thậm chí không nói một lời đã bỏ đứa bé!” Nghĩ đến chuyện này, tôi lại tức giận.

“Vũ Minh, chẳng lẽ anh tính tái hợp với Hàn Ngôn sao? Cứ cho là anh có không để ý những gì Hàn Ngôn đã làm với anh, còn Hàn Ngôn thì sao? Anh khẳng định cô ấy có thể quên hết thù hận sao?”

“Anh....” một câu của Lệ Nhã đột nhiên thức tỉnh tôi.

Đúng vậy, tôi chỉ biết thương cảm, phần nỡ, nhưng chưa bao giờ thật sự suy xét nguồn gốc vấn đề, dù cho tôi yêu Hàn Ngôn, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng Hàn Ngôn luôn có khúc mắc với tôi, nếu không Hàn Ngôn đã không lựa chọn phá thai.

“Vũ Minh, xem như em xin anh, đừng đem tất cả tâm tư đặt hết lên người Hàn Ngôn có được không, như vậy bất luận là đối với anh hay cô ấy đều chỉ mang đến khổ sở mà thôi.”

“Lệ Nhã..... Thật xin lỗi.....” Tôi đặt ly rượu xuống, nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ của Lệ Nhã, trong lòng không khỏi dâng lên thương tiếc.

6 năm qua, từ lúc tôi quen biết Hàn Ngôn, Tần Bân bị tai nạn giao thông, công ty hợp mua, Hàn Ngôn hãm hại tôi, kết hôn, rồi ly hôn, vào tù, ra tù, rồi Hàn Ngôn phá thai. Duy nhất một không thay đổi là người này - Thư Lệ Nhã, luôn đứng bên cạnh tôi, khích lệ, ủng hộ, trợ giúp tôi, mà tôi chỉ biết tổn thương Lệ Nhã hết lần này đến lần khác.....

Đột nhiên rất muốn, rất muốn quẳng sạch những chấp niệm hoang đường kia, để yêu người yêu tôi sâu sắc, người đã vì tôi tiêu phí cả tuổi thanh xuân.....

Hàn Ngôn:

“Diệp Hàn Ngôn, tôi thật sự nhìn lầm cô rồi.” Vũ Minh hung hăng bỏ lại một câu rồi xoay lưng rời đi không quay đầu lại.

Vũ Minh, anh thật sự hận em đến vậy sao?

Thuốc tê dần dần mất hiệu lực, đau đớn từng trận từng trận ủa tới. Đau đớn không giống những lần đau bụng trước đây, tôi lấy tay cố gắng đè bụng, nhưng không tác dụng gì, tiếp theo tim cũng bắt đầu quặn đau.

“Hàn Ngôn?” Duy An ôm vai tôi, để tôi tựa vào người anh ta, “Em ổn không? Rất đau à, anh đỡ em vào nằm một lát.”

“Không cần, em không sao, chúng ta về thôi.” Lúc này, tôi chỉ muốn rời khỏi đây.

Xuống lầu, đi ngang qua phòng siêu âm, có mấy thai phụ đang đợi tới lượt. Bên cạnh là cha của đứa bé. Tìm lại nhối lên....

Mấy năm trước, lúc tôi mang thai Tiêu Tiêu, Vũ Minh cũng giống như vậy ở bên cạnh tôi. Khi đó quan hệ của tôi và anh mới vừa dịu đi, tôi không nghe Duy An khuyên ngăn, quyết định sinh đứa con của chúng tôi. Tôi từng hi vọng, Tiêu Tiêu có thể chứng kiến tình yêu, hạnh phúc của chúng tôi, thật không ngờ điều này đã trở thành mộng tưởng vĩnh viễn không thực hiện được.

Con của chúng tôi, chứng kiến tôi và Vũ Minh ly hôn, rồi một lần tan vỡ nữa.....

“Hân Ngôn, em ráng chịu một chút, sắp tới nhà rồi.” Từ đầu đến cuối Duy An rất săn sóc ôm tôi vào xe, thắt dây an toàn giùm, bật ghế ngửa ra, để tôi nằm nghỉ ngơi.

Về đến nhà, đau đớn dần bớt đi, thay vào đó là cả người không còn chút sức nào. Duy An kiên quyết không có tôi tự đi, ôm tôi lên phòng. Hồi tưởng lại lần được ôm trước là vì một sinh mạng mới còn lần này là vì mất đi..... Tim lạnh lẽ, trên mặt ẩm áp nháy mắt cũng trở thành lạnh lẽo.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, Hân Ngôn.” Duy An rút khăn giấy, lau khô nước mắt trên mặt tôi. “Sức khỏe em vốn không tốt, là bác sĩ nói vậy, đây là chuyện đã rồi. Suy nghĩ nhiều cũng không ích gì.”

Anh ta cởi áo khoác giúp tôi, đỡ tôi nằm xuống, đắp chăn, “Từ bây giờ, đừng nghĩ gì nữa, nhắm mắt lại, ngủ một giấc ngon lành đi.” Anh ta nói giống như ra lệnh, “Sau đó thức dậy ăn cơm tối.”

“Anh có xin một lương y phương thuốc bổ thân thể, hôm qua đã đưa cho Tiểu Mộc rồi, Tiểu Mộc đã đi bốc về, hầm với cháo gà, một lúc nữa là có thể ăn.”

Thanh âm Duy An quanh quẩn bên tai, tôi nhắm mắt lại, khổ sở trong lòng tàn phá bừa bãi, gần như muốn nuốt trọn tôi.

Kể từ ngày cãi nhau với Duy An, tôi cứ suy nghĩ mãi, rốt cuộc quyết định giữ lại đứa bé. Bất luận thế nào, đứa bé là vô tội, cho dù tôi và Vũ Minh không thể trở lại như ngày trước, tôi cũng không thể tước đoạt quyền sống của nó. Huống chi với tình trạng kinh tế bây giờ của tôi, dư sức nuôi dưỡng một đứa bé.

Chỉ là bên Vũ Minh, tôi không biết phải nói thế nào. Không biết anh có muốn giữ lại đứa bé này hay không, dù sao chúng tôi đã ly hôn, nếu như đứa bé ra đời, anh cũng phải có trách nhiệm. Có lẽ đối với một người mà sự nghiệp đang ở đỉnh cao như hắn sẽ không đồng ý.

Nhưng mà, cho đến vừa rồi, tôi mới biết được, thì ra anh cũng rất quan tâm đến đứa bé, vậy mà..... Tất cả đã không cách nào挽 hồi.

Hai ngày trước, Duy An hình như đã bị kiên trì của tôi thuyết phục, không phản đối tôi giữ lại đứa bé nữa. Nhưng thấy tình trạng sức khỏe tôi gần đây không tốt, anh ta kiên trì muốn tôi vào bệnh viện tốt nhất để kiểm tra tổng quát, cho bảo đảm.

Duy An có quen biết với viện trưởng bệnh viện nên trước đó là liên lạc trước với bác sĩ giỏi nhất ở đó, lúc đến cũng không cần phải xếp hàng đợi. Vì là người quen nên không ghi vào sổ khám bệnh, bác sĩ cũng không đưa kết quả xét nghiệm bằng giấy tờ mà tự mình nói miệng cho biết kết quả khám.

Thật không ngờ, kết quả lại là, mặc dù hiện tại tôi không phải sản phụ lớn tuổi, nhưng nhiều năm lao lực, sức khỏe bị tổn hại nặng nề. Bác sĩ nói với tình trạng hiện giờ của tôi, thai nhi là gánh nặng với người mẹ, có thể dẫn đến các bệnh bẩm sinh, bao gồm cả bệnh tim bẩm sinh.

Mà nội tiết tố rối loạn làm chu kỳ sinh lý cũng bị rối loạn, khiến ta phát hiện mang thai muộn. Lúc trước từ Hàng Châu về, đêm đó bị cảm lạnh nên ta có uống thuốc cảm.

Kết luận này triệt để đánh vỡ ý niệm muốn sinh đứa bé của tôi.

“Hân Ngôn, em còn ngủ sao? Dậy ăn chút gì đi.” Không biết đã qua bao lâu, thanh âm Duy An lại vang bên tai tôi.

“Vừa rồi ngủ ngon không?” Anh ta tắt bật chuyển bàn ăn nhỏ vào phòng, tiểu Mộc bưng lên cháo gà, làm tôi không biết làm sao.

“Anh, em ăn không vô.” Đồ ăn trước mắt được làm cực kỳ khéo léo, chắc chắn Tiểu Mộc và Duy An đã tốn không ít công sức, nhưng vừa nghĩ tới đứa bé đã ra đi, tôi liền không muốn ăn.

“Hân Ngôn à, em không thể tự hành hạm mình như vậy được. Thân thể em là quan trọng nhất, ngoan ngoãn ăn hết đi, cháo này nhìn đơn giản, nhưng mà anh phải tốn rất nhiều thời gian để hầm đó.” Duy An làm như dỗ trẻ con, bưng chén cháo tới.

“Nhưng anh ấy chán ghét em rồi, anh ấy hận em, anh ấy rất quan tâm đứa bé này, nhất định anh ấy sẽ không tha thứ cho em.....” nước mắt thi nhau chảy xuống.

“Hân Ngôn!” Duy An đột nhiên cao giọng, “Giờ mà em còn quan tâm hân đang nghĩ gì?!”

Đối mặt với vẻ kích động của Duy An, tôi nhất thời không phản ứng kịp, chỉ biết ngơ ngác nhìn.

“Em quan tâm hân nghĩ gì, em khóc, em không ăn cơm, hân sẽ quan tâm tới em sao? Nếu hân thật yêu em, sao lại chỉ quan tâm tới đứa bé mà không quan tâm một chút nào đến tình trạng của em? Em vừa ra khỏi phòng phẫu thuật, thân thể suy yếu, hân còn đối xử với em như vậy, hân rốt cuộc có gì đáng giá để em yêu? Hân Ngôn, em tỉnh lại đi, em và hân đã ly hôn. Những thứ kia là bảo ứng của hân! Đừng trầm mê trong đó nữa, hãy quan tâm đến cuộc sống của chính mình.”

Duy An nói một hơi, phòng chợt trầm xuống.

Trầm mặc thật lâu, anh ta vỗ vỗ vai tôi, “Thật xin lỗi, lúc này anh không nên nổi giận với em. Cháo lạnh rồi, anh đi bảo Tiểu Mộc hâm lại.”

“Không cần đâu, cũng không phải bệnh nặng gì, nghỉ ngơi một chút là được rồi. Hôm nay là ngày đón Tiêu Tiêu về đây, chút nữa sẽ ăn với Tiêu Tiêu luôn.” Đột nhiên nhớ ra lúc này Tiêu Tiêu đã tan học rồi.

“Cũng được. Bất quá hiện giờ em thế này sao lái xe được, hay là để anh đi đón cho.”

“Anh, không cần. Em gọi điện cho anh ấy, kêu Minh chở Tiêu Tiêu qua đây là được rồi.” giờ đã 5 giờ chắc Tiêu Tiêu về nhà rồi. Nhớ lại chuyện lúc chiều ở bệnh viện, để Duy An tới đón, coi bộ không ổn lắm.

Gọi điện cho Vũ Minh, không bắt máy, tôi gọi thẳng cho Minh.

Một lúc sau, Tiêu Tiêu đến, nói tôi biết Vũ Minh chưa về nhà, hỏi Minh, Minh cũng không biết. Tiêu Tiêu lo lắng hỏi: “Mẹ, ba đi đâu rồi, có sao không ạ?”

“Không đâu. Ba là người lớn, ba sẽ tự bảo vệ mình.” Tôi dẫn nó vào nhà, vừa đi vừa an ủi.

Duy An ăn tối với chúng tôi xong mới về. Tiêu Tiêu có chút lo lắng nhìn tôi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Tiểu Mộc dọn dẹp phòng bếp xong, đỡ tôi lên lầu, rồi dẫn Tiêu Tiêu đi tắm.

Tôi ở trong phòng xem tivi một hồi, đột nhiên một đầu nhỏ chui vào, nói nhỏ: “Mẹ.”

“Vào đi!” Tôi ngoắc ngoắc tay, Tiêu Tiêu đang mặc đồ ngủ, chạy ào đến bên tôi.

“Mẹ, dì Mộc nói mẹ bị bệnh.” Tiêu Tiêu ôm cổ tôi, nhìn trái nhìn phải, “Nhưng con không thấy mẹ bị bệnh chỗ nào cả.”

Thật sự là một đứa nhỏ lanh lợi, nhưng việc hôm nay nói cho đứa bé không tốt.

“Mẹ không sao, chỉ hơi mệt thôi.”

Tiêu Tiêu không ôm cổ tôi nữa, lết ra ngồi bên mép giường, thở dài, chu chu cái miệng nhỏ nói “Mẹ nói xạo.”

“Sao lại nói mẹ nói xạo?” tôi ôm nó đặt lên đùi.

“Con hỏi dì Mộc, mẹ bị bệnh gì, dì Mộc không nói, con hỏi chú An, chú An cũng không nói. Giờ hỏi mẹ, mẹ cũng không nói.”

“Mẹ chỉ hơi mệt thôi, ha ngày nữa là khỏe rồi.” Tôi xoa xoa khuôn mặt nhỏ của nó, an ủi.

“Chờ mẹ hết bệnh, mẹ sinh cho Tiêu Tiêu một đứa em được không ạ?” Tiêu Tiêu đột nhiên nói. Tim tôi lại như bị dao đâm.

“Được không ạ?” Thấy tôi không trả lời, Tiêu Tiêu lại hỏi tới.

“Ba mẹ đã có Tiêu Tiêu rồi, chỉ thương mình con không tốt sao?” tôi hỏi.

“Tốt thì tốt..... Nhưng”, Tiêu Tiêu lại chu chu môi, “Một mình con rất cô đơn.”

“Trong nhà trẻ không phải có rất nhiều bạn bè và cô giáo chơi với con sao?”

“Nhưng lúc về nhà thì không có ai cả. Hơn nữa..... Tới cuối tuần qua đây, Câu Câu cũng không thể theo con.”

Thì ra là vậy, con một, ở nhà trẻ trường học thì không sao, lúc về nhà chỉ còn một mình thật đúng là rất cô đơn.

“Tiêu Tiêu ngoan, con sắp đi học rồi, bắt đầu từ giờ phải chăm chỉ làm học tập làm bài, không thể suốt ngày chỉ nghĩ tới việc chơi, biết không?” Tiêu Tiêu sắp vào tiểu học, tôi định cho nó lên thẳng lớp 2 luôn. Với trí thông minh của Tiêu Tiêu, tôi không lo nó không theo kịp, chỉ sợ ở nhà trẻ vui chơi đã quen, lên tiểu học bị gò bó việc học nó không quen được.

“Dạ biết ạ.” Trả lời rất không tình nguyện. “Tiêu Tiêu.....” Tiểu Mộc kêu, “Chẳng phải đã nói mẹ con bị bệnh không nên quấy rầy mẹ nghỉ ngơi sao, sao còn chạy tới đây?”

“Ui, môi còn vểnh lên như vậy? Ai chọc con mất hứng vậy, đi nào, về phòng thôi, dì Mộc kể chuyện cổ tích cho con nghe.” Tiểu Mộc vừa dụ vừa dẫn Tiêu Tiêu đi.

Chiều chủ nhật, phải đưa Tiêu Tiêu về lại bên Vũ Minh, Duy An sợ tôi không lái xe được, nói là để anh ta đưa về. Không ngờ Tiêu Tiêu đã tự gọi điện cho Minh tới đón. Chúng tôi không hay biết gì cả, đến khi Minh chạy xe tới mới biết.

Duy An vừa khen đứa bé thông minh vừa lúng túng nhìn tôi cười cười.

“Anh đã tới, vậy cùng ăn cơm đi.” Tôi nói.

Tiêu Tiêu đã đi, bữa tối chỉ có tôi và Duy An cùng ăn. Lúc có người ngoài, Tiểu Mộc không quen ngồi ăn cùng.

Trên bàn ăn rất im lặng, anh ta liên tục gấp thức ăn cho tôi.

Từ bệnh viện về, tôi chỉ nghỉ ngơi hai ngày cuối tuần, thứ hai đã đi làm lại.

Tôi vẫn khó hiểu, rốt cuộc hôm đó ai đã báo cho Vũ Minh biết, cho đến lúc tan tầm tôi mới phát hiện tờ kết quả siêu âm lẫn trong đồng hồ tài liệu. Vậy chỉ có một người, Đinh Đăng.....

Vừa đúng lúc Đinh Đăng đi vào, nhìn thấy tờ giấy trong tay tôi, nhất thời nét mặt có chút không tự nhiên.

“À.... Chủ tịch, thật xin lỗi, tôi.....” Đinh Đăng trước giờ không biết nói dối, tôi còn chưa hỏi đã tự khai trước.

“Là cô gọi điện cho Vũ Minh.” Tôi bình tĩnh nói. “Chị Hân Ngôn, gần đây thấy sức khỏe chị vẫn luôn không tốt, sợ có gì ngoài ý muốn, nên mới gọi điện cho Ngài Lâm.” Đinh Đăng nôn nóng giải thích, bình thường những lúc thế này Đinh Đăng mới gọi tôi là chị.

Nhìn đồng hồ treo tường, vừa đúng giờ tan làm.

“Cô biết tôi không thích lẫn lộn chuyện công và chuyện tư, không thể có lần sau, OK?”

Đinh Đăng vội vàng gật đầu, xem ra rất sợ hãi.

“Hết giờ làm rồi.”

Đinh Đăng ra ngoài, tôi vốn muốn ở lại đọc tài liệu, đột nhiên Duy An gọi đến. Nói hôm nay là sinh nhật anh ta, mời tôi đến nhà dự tiệc.

Hôm nay? Trời ơi? Loay hoay thế nào lại quên mất hôm nay là sinh nhật Duy An. Người này, làm tiệc mà gây giờ mới nói. Vợ vàng thu dọn đồ đạc, trên đường ghé qua cửa hàng mua một món quà rồi vợ vàng chạy tới nhà Duy An.

trong sân nhà Duy An rất yên tĩnh, không có một chiếc xe hay người khách nào. Lòng đầy hồ nghi, bước vào phòng khách, trên bàn ăn dài cũng chỉ bày có hai phần ăn. Duy An đang đứng bên bàn, tươi cười.

“Sinhh nhật vui về!” Tôi đưa quà cho Duy An, có chút xấu hổ, “Không phải nói có tiệc sao, sao chỉ có hai người chúng ta?”

“Bởi vì hôm nay anh chỉ mời một người khách là em.” Duy An dắt tôi đến ghế, thay tôi kéo ghế ra.

“Anh, thật không ngờ.” Tôi nói, muốn hóa giải lúng túng vừa rồi.

“Không có gì, anh chỉ là muốn, tìm một cơ hội này mời em đến nhà ăn cơm.” Anh ta cười, “Đặc biệt mời đầu bếp Pháp làm, hi vọng em thích.”

Các món được lần lượt bưng lên, đều là những món tôi thích, thật không hiểu hôm nay là rốt cuộc là sinh nhật anh ta hay sinh nhật tôi.

“Anh, hôm nay giống như anh đang tổ chức sinh nhật cho em hơn.” Lúc mấy món ngọt được bưng lên, tôi nói.

“Sinhh nhật lần này, anh rất vui. Hi vọng những lần sinh nhật sau, em cũng sẽ trải qua cùng anh như vậy.” Nói xong, Duy An tới trước mặt tôi, móc ra một hộp nhưng mở ra, “Về sau, đừng kêu anh nữa, gọi là Duy An. Hân Ngôn, gắ cho anh nhé?”

Trong hộp nhung nhẵn kim cương lấp lánh, tôi theo bản năng đẩy anh ta ra, “Anh à, anh đừng đùa.”

“Hân Ngôn, trong lòng em vẫn còn hấn sao?” ánh mắt Duy An dần ảm đạm.

“Không, hiện giờ trong lòng em không có ai hết.” Nói xong tôi xoay người bỏ đi, anh ta cũng không đuổi theo.

Tình yêu, đối với tôi là quá xa xỉ.

Duy An, tha thứ cho em, em muốn giữ gìn một thứ tình cảm còn quý hơn cả tình yêu, để nó không giống những tình yêu trước đây của em, đều theo gió bay đi.....

Hai tuần sau, tôi lại đi đón Tiêu Tiêu, xe vừa mới dừng lại, Tiêu Tiêu đã chạy vọt ra. Hơn 7 giờ rồi, mà nó vẫn chưa ăn cơm. “Ba đâu rồi, còn chưa về sao?” Bình thường nếu tôi tới trễ, Vũ Minh sẽ cho Tiêu Tiêu ăn cơm trước.

“Ba nói hôm nay bận việc, ăn cơm ở ngoài. Gần đây ba cứ như ông lão vậy.” Tiêu Tiêu ai oán nói.

Đoán chừng là gần đây phải xã giao nhiều, tôi an ủi Tiêu Tiêu mấy câu, chào quản gia rồi đi. Nhưng chiều chủ nhật, lúc chờ Tiêu Tiêu về lại, Vũ Minh vẫn không có ở nhà.

Nhớ lại gần đây người liên lạc với tôi toàn là Minh, tôi mơ hồ cảm thấy, hình như anh còn đang giận tôi chuyện lần trước nên cố ý tránh mặt. Muốn tìm một cơ hội giải thích, nhưng lại bởi vì việc nghiệm thu công trình gặp rắc rối mà bị trì hoãn.

“Bọn này thật là khổn kiếp, không cho ăn là không chịu làm việc!” Khoảng nửa tiếng trước khi hết giờ làm, Duy An tới phòng làm việc của tôi, ngồi phịch xuống sofa.

“Sao vậy, nghiệm thu không xong?” Lúc Duy An nói chuyện, tản ra mùi rượu, xem ra nhất định buổi trưa đã uống không ít, nên tới giờ mới còn nghe mùi.

“Do hệ thống phòng cháy chữa cháy, mấy lần trước đều dễ dàng cho qua, không biết sao lần này lại làm khó thế.” Đinh Đương bưng nước vào, nghe vậy, vội vàng tránh đi.

Đúng là việc nghiệm thu này, ai mà chẳng muốn kiếm chút lợi ích. Bất quá bình thường đều giải quyết dễ dàng, Duy An bị làm khó thế này vẫn là lần đầu tiên. “Anh chắc chắn là không phải công trình có vấn đề chứ?”

“Anh đã tìm người kiểm tra ba lần rồi, thật không có việc gì, nếu không anh đã sớm bắt bên thi công làm lại.”

“ Còn Lệ Nhã thì sao?” tôi hỏi.

“Em nghĩ bọn anh không cố hết sức à?” Có rượu, Duy An nói chuyện không khéo léo như bình thường, “Buổi trưa cô ấy uống nhiều quá, anh cho về nghỉ ngơi rồi. Bọn người kia, em không ra mặt không được.”

“Em?” Bình thường những chuyện như vậy, tôi chưa trực tiếp ra mặt bao giờ, thứ nhất có Lệ Nhã rất am hiểu những chuyện này, thứ hai, có thể tránh về sau có người mượn chuyện những chuyện thế này mà bàn tán.

Thấy tôi do dự, Duy An đổi giọng, “Thôi, cứ để đó, mai anh kiếm cách khác. Chờ vài ngày nữa hẵng tính.”

17. Chương 17: Nguy Cơ

Vũ minh:

Sau chuyện Hân Ngôn phá thai, tôi chính thức ở qua lại với Lệ Nhã.

Không phải tôi có thể dễ dàng buông tha tình cảm nhiều năm với Hân Ngôn, chỉ là với đứa bé chưa ra đời đã biến mất đó, tôi đột nhiên có rất nhiều cảm xúc, bắt đầu hiểu rõ hai chữ ‘quý trọng’.

Đối với Hân Ngôn, tôi đã không cách nào quý trọng gì nữa, như vậy ít nhất không bỏ qua Lệ Nhã nữa, dù sao Lệ Nhã đã chờ tôi nhiều năm như vậy.....

“Két....”

10h30 tối, cửa phòng khách bỗng nhiên mở ra, ánh đèn chói mắt, tôi ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng hơi lay động trước mắt.

“Vũ Minh? Sao anh lại ở đây?” hình như Lệ Nhã giật mình đứng không vững, dựa vào vách tường trơn to hai mắt hỏi tôi.

“Đã nói trước tối nay muốn gặp em, em lại bận việc, nên anh đến nhà chờ em.” Tôi đi tới đỡ Lệ Nhã ngồi xuống ghế sa lon, sau đó vào phòng bếp rót một chén nước ấm đem ra.

Mặc dù tôi và Lệ Nhã đã chính thức kết giao, nhưng nghĩ đến vấn đề trưởng thành của đứa bé mà Hân Ngôn nói lúc trước, tạm thời tôi không dẫn Lệ Nhã về nhà, mà thường qua đêm ở nhà Lệ Nhã.

“Cám ơn.” Lệ Nhã uống hai hớp rồi đặt ly nước xuống bàn, “Kỳ thật anh không cần chờ em, đã trễ thế này, mai anh còn công”

“Suyt!” tôi ngồi xuống bên cạnh Lệ Nhã, ôm Lệ Nhã vào lòng, “Đừng lo lắng cho anh, chuyện của mình anh có thể xử lý tốt. Trái lại, nghe nói hai tuần nay em luôn phải đi xã giao, có phiền phức?”

“Còn không phải vì chuyện nghiệm thu công trình Điệp Thúy Viên, đã tốn không ít rồi, thật ra không có gì to tát, chỉ là bên mục phòng cháy chữa cháy cứ khẳng khẳng không cho qua. Tuần này em và giám đốc Duy đã đi uống với họ 3 lần rồi, vẫn còn chưa chịu.”

“Nếu không để hôm nào anh đi liên hệ giúp cho, anh cũng biết không ít người.”

Công trình Điệp Thúy Viên này đúng là nhiều chuyện, đầu tiên là vấn đề tiền vốn, đến chất lượng công trình không tốt phải sửa chữa, giờ vất vả mới sửa xong, nghiệm thụ lại không thông qua.

Tương lai công trình này của Điệp thị, thật làm người ta lo lắng.

“Có thể giúp đương nhiên tốt, ở phương diện này anh có kinh nghiệm hơn Hân Ngôn nhiều, vả lại.....” nói đến đây, Lệ Nhã đột nhiên ngừng lại, về mặt phức tạp nhìn tôi.

Trong tích tắc tôi liền hiểu ý Lệ Nhã, lúc trước chỉ cần Điệp Thị có phiền phức tôi đều không chút do dự giúp đỡ, bởi vì tôi quan tâm Hân Ngôn, còn lần này.... “Yên tâm đi! Anh hứa với em, giữa chúng ta sẽ không tồn tại người tên là Hân Ngôn nữa. Anh muốn giúp chỉ là vì không muốn em khổ cực nữa, em không còn trẻ nữa, ngày nào cũng uống rượu không tốt cho cơ thể.” Tôi vỗ vỗ tay Lệ Nhã, “Lần này, nghe em, em không muốn anh giúp vội anh sẽ không hối nữa.”

“Đừng, dù sao kinh nghiệm của Hân Ngôn không bằng anh, đối phó loại chuyện này cần quan hệ, anh giúp cô ấy rất tốt. Em không hy vọng anh vì em mà cố tình tránh cô ấy, em không phải người nhỏ mọn như vậy.”

“Ừ, anh biết rồi.” Tôi cứng chiều hôn mặt Lệ Nhã, phần khoan dung này của Lệ Nhã luôn khiến tôi bội phục, “Việc này, anh sẽ bảo Minh hỏi ý Hân Ngôn, nếu Hân Ngôn từ chối, anh liền mặc kệ.”

“Được.”

Sáng hôm sau.

Xử lý xong chuyện công ty, tôi gọi điện cho Hân Ngôn, hỏi về vấn đề nghiệm thu công trình Điệp Thúy Viên.

Thấy tôi đột nhiên gọi tới, Hân Ngôn có chút bất ngờ, bất quá giọng điệu tốt hơn nhiều so với dự đoán của tôi, chẳng qua khi nghe tôi nói tôi biết chuyện công trình Điệp Thúy Viên là do Lệ Nhã nói, thì Hân Ngôn đột nhiên đổi giọng.

“Lâm Vũ Minh, đây là chuyện riêng của Điệp Thị, tôi còn không đến nỗi một chút việc nhỏ vậy cũng cần anh giúp.”

“Hân Ngôn, chớ nói chuyện gay gắt như vậy, tôi cũng là vì thấy gần đây Lệ Nhã và Duy An khổ não vì chuyện này, nên mới xem thử có giúp được gì không.”

“Anh yên tâm, Duy An là anh tôi, tất nhiên tôi sẽ chăm sóc, về phần Lệ Nhã, bắt đầu từ hôm nay, những bữa tiệc thể này tôi sẽ cố gắng bớt để Lệ Nhã đi. Anh đau lòng đến vậy, thì sớm lấy cô ta về nhà làm bà Lâm mà hưởng phúc đi.”

“Điệp Hân Ngôn, em.... Em thật là càng ngày càng quá đáng.” lần đầu tiên tôi bị Hân Ngôn chọc tức đến mức cúp điện thoại trước.

Phụ nữ thật là động vật kỳ quái, rõ ràng 1 giây trước hận anh muốn chết, làm đủ mọi cách để không có bất kỳ quan hệ gì với anh, nhưng 1 giây sau khi nghe anh nói anh ở chung với người phụ nữ khác, lại bắt đầu lên cơn.....

Sau cú điện thoại kia, tôi quyết định, không thêm quan tâm bất kỳ điều gì có liên qua tới Hân Ngôn hay Điệp Thị.

Bất quá thật may là mấy ngày sau Lệ Nhã nói cho tôi biết, nhờ Hân Ngôn tự mình ra tay, vấn đề nghiệm thu đã được giải quyết.

Điệp Thúy Viên chính thức tiến vào giai đoạn bán, tu sửa lại cho hoàn chỉnh những phần chưa xong.

Tôi cũng thay họ thở phào nhẹ nhõm, vốn nghĩ Lệ Nhã và Hân Ngôn có thể nhẹ nhõm rồi, không ngờ chỉ 2 tuần sau công trình này sau lại có chuyện.....

Sáng sớm hôm đó, vừa đưa Tiêu Tiêu đến nhà trẻ, định tới công ty thì Lệ Nhã bắt ngờ gọi tới.

“Vũ.... Vũ Minh, lớn chuyện rồi.” Trong điện thoại, Lệ Nhã vội vàng, giọng nghe như muốn khóc.

“Lệ Nhã, đã xảy ra chuyện gì? Đừng vội, từ từ nói cho anh biết.”

Lệ Nhã không phải là thiếu nữ mới vào đời, những năm này lăn lộn trên thương trường, sóng gió gì mà chưa trải quá, sờ rằng lần này đúng là chuyện lớn thật.

“Công trình.... Công trình xảy ra chuyện, rạng sáng có một căn phòng bị cháy, lúc ấy có thợ sửa chữa đang ngủ bên trong, hiện tại cảnh sát địa phương..... Cũng tham gia điều tra.....em.....” Lệ Nhã kinh sợ, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

Từ những lời ngắt quãng của Lệ Nhã tôi mơ hồ cảm thấy được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Công trình, chắc là công trình vừa mới hoàn thành, Điệp Thúy Viên rồi! Chẳng lẽ lại có chuyện nữa?

“Lệ Nhã, em bình tĩnh, nói rõ ràng chút.” tôi kiên nhẫn khuyên, muốn hiểu rõ vấn đề hơn.

“Rạng sáng, bỗng một căn phòng bốc cháy trong công trình Điệp Thúy Viên bốc cháy, vừa đúng lúc trong phòng đó có mấy công nhân lắp ráp ngủ lại bên trong. Hiện tại bên cảnh sát hoài nghi do hệ thống phòng

cháy chữa cháy của công trình có vấn đề, hơn nữa nghe nói có người lên tố cáo chuyện công ty hối lộ, xem tình hình, phiền phức lớn..... Phiền phức lớn rồi.....” Lệ Nhã nói xong cơ hồ cũng khóc lên.

“Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, chuyện luôn có thể giải quyết. Em nói anh biết, hiện tại mấy công nhân trong phòng đó thế nào rồi? Đã xử trí thích đáng chưa?”

“Bọn họ.... Theo điều tra hiện trường, thiết bị lắp đặt đều là sản phẩm kém chất lượng, ở vách tường không có vật liệu chống cháy, lúc cháy tỏa ra một lượng khí độc lớn..... Lúc nhân viên cứu hỏa tới, bọn họ.....bọn họ đều chết hết.....”

“Chết tiệt!”

Hỏa hoạn có thể nói là ngoài ý muốn, công trình có nguy cơ cháy cao, cùng lắm thì làm lại rồi mời người đến kiểm nghiệm là xong, nhưng cái khó là có liên quan đến mạng người....

Trung Quốc chính là như vậy, gặp chuyện không may không sợ, sợ nhất là có người chết, dù chuyện không lớn cũng sẽ thành lớn.

“Còn Hân Ngôn? Hiện tại thế nào?” lòng ta quỳnh quá bật thốt lên, lập tức ý thức được không ổn, vội nói đổi lời, “Ý anh là, sự việc này Hân Ngôn và Duy An có trách nhiệm lớn nhất, bọn họ hiện tại sao rồi?”

“Vừa rồi cảnh sát đến công ty bắt Hân ngôn và giám đốc Duy đi rồi..... Em cũng vậy, cũng bị bắt đi,.... Nói là để hỗ trợ điều tra..... Vũ Minh..... Em..... Em phải làm sao..... Em rất sợ..... Em không biết nói gì hết, em..... Lấy cớ đi toilet mới gọi điện cho anh được.....”

“Lệ Nhã, em tỉnh táo một chút, đừng sợ, một hồi em cứ kể lại tình hình thực tế là được, em chỉ là hỗ trợ điều tra, bọn họ sẽ không làm khó dễ em đâu, quan trọng nhất là phải bảo vệ mình trước, biết không? Anh lập tức chạy tới, em đừng quá lo lắng, em chỉ là quản lý bộ phận PR, chuyện này không rơi lên đầu em đâu.” Tôi một mặt trấn an Lệ Nhã, một mặt bảo tài xế chuẩn bị xe chạy đến cục cảnh sát.

“Vâng, em nghe anh.”

Cục cảnh sát X thị. Vừa xuống xe vào đại sảnh, đã thấy Lệ Nhã ngồi đó chờ tôi, mắt sưng đỏ tiều tụy.

“Lệ Nhã!” tôi gọi khẽ.

“Vũ Minh.....” Lệ Nhã giống như là gặp chúa cứu thế, chạy vọt đến ôm chặt tôi, khóc nức nở.

“Được rồi, họ hỏi xong rồi sao?” tôi vỗ nhẹ lưng Lệ Nhã an ủi.

“Ừ..... Xong rồi.”

“Vậy em còn khóc cái gì?”

“Hân Ngôn và giám đốc Duy , họ..... Nghe nói họ vị tạm giam.....”

“Phiền toái như vậy?” Tôi nhíu mày, cảm giác chuyện không hề đơn giản như vậy!

“Ừ, vừa rồi em nghe nói bên trên nhận được đơn tố cáo chính thức việc công ty hối lộ, muốn phái người tới điều tra. Sẽ không nghiêm trọng hơn chứ?”

“Cái này... Bây giờ còn chưa nói chắc được.”

Chuyện hối lộ trong kinh doanh từ xưa đến nay đều có, mấu chốt là người được tặng lễ có đủ cao hay không thôi, chuyện này tôi phải tìm người hỏi một chút.

“Anh nói lần này Hân Ngôn và Duy An.....”

“Em đừng lo quá, ra ngoài xe nghỉ ngơi một lúc đi, để anh vào xem sao, rồi sẽ đưa em về.”

Tôi không muốn nhìn thấy người buồn lo vô cớ còn chưa tỉnh hồn này nữa, bảo tài xế dìu Lệ Nhã lên xe.

Trước kia tôi đã từng ra tòa, từng ngồi tù, hiện tại biết không ít người có quyền, nhưng cục trưởng này tôi không quen, vốn định thông qua hân hỏi một chút tình huống Hân Ngôn, nhưng bị hân từ chối.

Đúng như tôi dự đoán, lần này phiền phức nhất là đã chết hai người, phía trên yêu cầu điều tra nghiêm túc, cục trưởng của một phân cục nhỏ nhỏ này cũng không dám tự tiện quyết định. Bất quá hẳn cũng bảo đảm mấy ngày nay sẽ đối xử tử tế Hân Ngôn và Duy An.

Rời cục cảnh sát, tôi lập tức liên lạc với mấy quan chức chính phủ tương đối quen biết, muốn giúp Hân Ngôn.

Vào lúc này chuyện lại thuận lợi hơn rất nhiều so với tưởng tượng, mấy người đó phần lớn đồng ý rất nhanh, thậm chí có một hai người giống như là đã sớm biết chuyện này.

Tôi bắt đầu mơ hồ cảm thấy, hình như không chỉ có mình tôi muốn giúp Hân Ngôn, còn một người khác, nhưng người đó không muốn cho người ta biết thân phận của mình.

Người này là ai? Duy Anh? Hay là những cổ đông khác của Diệp Thị?

Mặc kệ là ai, sao cố tỏ ra thần bí như vậy?

Hơn nữa, 3 ngày sau là Diệp Thúy Viên chính thức bắt đầu phiên giao dịch bán cao ốc.

Vào lúc này, hồi lộ, hỏa hoạn, không an toàn.....

Một loạt chuyện, nói trùng hợp thì không phải không có khả năng, nhưng nếu trùng hợp thật thì cũng quá mức rồi?

Chẳng lẽ có kẻ đang đứng sau màn âm thầm phá hoại Diệp Thị?

Hân Ngôn:

Tôi bị một hồi chuông điện thoại dồn dập đánh thức, là người trong công ty. Bên ngoài trời còn tối mờ, không biết là chuyện gì. Mơ mơ màng màng nghe được đầu bên kia rất huyền ảo, hình như có rất nhiều người, ba chữ Diệp Thúy Viên làm tôi đột ngột tỉnh táo lại.

“Chủ tịch Diệp, công trình lại xảy ra chuyện, phòng đang trang hoàng không biết sao nửa đêm lại bốc cháy, có mấy công nhân ngủ trong đó....”

“Tình hình bây giờ thế nào, cứu người ra chưa?” tôi vội vàng hỏi. Gặp chuyện không may, phòng cháy thì không sao, chỉ sợ có người chết.

“Còn chưa cứu ra, bất quá đoán chừng.....tình huống trong tốt lắm”. Tiếng nói đầu kia có chút do dự, lòng tôi lộp bộp theo.

“Được, tôi biết rồi. Các anh cũng phải chú ý an toàn của mình, tôi tới liền.” trên đường đến, tôi gọi cho Duy An và Lê Nhã, bọn họ đã nhận được tin, cũng đang chạy đến.

Cũng may rạng sáng trên đường không nhiều xe lăm, ước chừng 1 tiếng sau tôi tới nơi. Duy Anh đến sớm hơn, Lê Nhã ở khá xa nên đến chậm hơn một lúc. Người vừa rồi gọi điện cho chúng tôi báo lại tình hình: đại khái là lúc 3, 4 giờ sáng gì đó bốc cháy, hình như là do không lắp đặt tốt các thiết bị phòng cháy chữa cháy, lửa lan quá nhanh. Cách chỗ cháy có mấy cái chốt nước, nhưng chỉ có một cái có nước, lượng nước xe cứu hỏa mang đến lại có hạn, cho nên dập lửa rất khó khăn.

“Đã cứu người ra chưa?” Duy An giống như tôi, quan tâm mạng người trước tiên. “Trừ một công nhân tự mình trốn ra được, chỉ bị thương nhẹ ngoài da, mấy người cứu ra sau đều bị phỏng nghiêm trọng, đã đưa đi bệnh viện. Giờ còn hai người chưa tìm được, đoán chừng phần trăm sống sót không cao”.

“Sao có nhiều người trong phòng vậy?” Ba ngày sau cao ốc này sẽ chính thức bắt đầu phiên giao dịch bán hoặc cho thuê, trang hoàng đã gần xong, theo lý chỉ cần để lại mấy người gác đêm, phòng ăn trộm là được rồi mà.

“Vốn công trình đã xong, các công nhân khác cũng đã nhận hết tiền lương rồi giải tán, chỉ còn tầm 2, 3 người ở lại gác đêm. Nhưng theo như công nhân tự chạy khỏi đám cháy nói, mấy người họ là đồng hương, đời này chưa được ở qua phòng tốt như vậy, khổ cực xây dựng lâu ngày, thế nào cũng phải ở một đêm cho biết. Có khoảng 14 người, uống rượu xong, nửa đêm mới ngủ, ai biết ngủ không bao lâu đã bốc cháy....”

Đang nói, hai công nhân cuối cùng đã được tìm thấy. Bác sĩ đứng chờ nhìn một chút, liền lắc đầu đi ra ngoài. Duy An ngăn tôi và Lệ Nhã lại.

mặt Duy An trầm xuống, lòng tôi cũng lạnh theo.....

6 giờ hơn lửa mới bị dập tắt, hiện trường hỗn độn. Người đi đường bắt đầu đông lên, có không ít người đứng lại xem. Lệ Nhã phải đi ứng phó phóng viên, tôi và Duy An quyết định về công ty trước, triệu tập cổ đông gấp, bàn đối sách.

Các cổ đông đã nhận được tin, đến công ty từ sáng sớm. Sắp bắt đầu phiên giao dịch lại xảy ra chuyện này, mặt mỗi người đều âm u.

Bàn bạc xong việc lùi lại ngày bắt đầu giao dịch, và biện pháp khắc phục hậu quả. Vừa định nói tới vấn đề an toàn, thì đột nhiên Đinh Đang chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng, nói nhỏ bên tai tôi, “Chủ tịch, cảnh sát tới. Họ đang ở phòng làm việc của chủ tịch, nói chủ tịch và giám đốc Duy tới ngay lập tức. Xem ra.....không hay...”

“Có chuyện gì sao?”

“Tôi hỏi, nhưng họ không chịu nói, xe họ dừng ở cửa sau.” Đinh Đang lo lắng nói, tôi cũng có dự cảm xấu. Bất quá hình như quá nhanh rồi.

Bàn giao ngắn gọn một chút, tôi và Duy An đứng dậy ra ngoài, nhất thời mọi người xôn xao bàn tán.

Vừa vào cửa liền thấy Đỗ Man Khanh mặc cảnh phục đứng đó, bên cạnh còn hai cảnh sát trẻ tuổi khác. Cậu ta là bạn học cấp ba của tôi, tốt nghiệp trung học xong, chỉ có mình cậu ta là qua được kỳ kiểm tra sức khỏe để thi vào trường cảnh sát. Hôm nay Man Khanh xuất hiện ở đây tôi cũng hiểu được 8, 9 phần.

“Hân Ngôn.....” Man Khanh lên tiếng, một cảnh sát trẻ bên cạnh xông lên hỏi, “Cô là Diệp Hân Ngôn?”

“Là tôi.”

“Mời đi theo chúng tôi một chuyến.” nói xong hắn lấy ra một tờ giấy, không nhìn cũng biết là lệnh tạm giam, bất quá cấp trên bọn họ thật đúng là nhanh quá mức.

Man Khanh hỏi: “Anh là Duy An?”

Tôi quay đầu lại, thấy Duy An trấn định gật đầu.

“Mời đi theo chúng tôi.” Man Khanh nói xong không nhìn tôi nữa, phất tay ý bảo hai cảnh sát kia dẫn chúng tôi ra cửa.

Chúng tôi đi cửa sau, tránh được nhân viên công ty. Lúc lên xe, Duy An chỉ chỉ chính mình, ý bảo mọi chuyện cứ đổ lên người anh ta.

Tôi chưa kịp đáp lại, cảnh sát đã đẩy anh ta lên xe phía trước, tôi và Man Khanh ngồi ở xe sau. Xe khởi động, tôi thấy Đinh Đang chạy ra. Đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không nghe thấy Đinh Đang nói gì.

Không khí trong xe áp lực khác thường, lần trước hộp lớp còn tán gẫu vui vẻ, giờ gặp lại trong tình huống thế, ai cũng không nghĩ tới.

“Hân Ngôn, thật xin lỗi.... Đây là quy định.” thấy cái còng trên tay Man Khanh tôi không mấy kinh hoảng. Muốn nói “Mình hiểu”, nhưng lời nói đến khóe miệng vẫn không đi ra được.

Cho đến khi Man Khanh kéo tay tôi, còng lại, kim loại lạnh lẽo nhắc nhở tình cảnh hiện giờ của tôi. 26 năm qua, tới giờ tôi chưa bao giờ nghĩ tới, có ngày mình sẽ trở thành tù nhân. Cho dù là lúc Vũ Minh bị bỏ tù, cách song sắt nhìn nhau.

Bây giờ, tôi lại bị dẫn vào cái song sắt đó, tôi không dám tưởng tượng bên trong đó sẽ là thế nào, càng không dự đoán được chuyện này sẽ có ảnh hưởng tới cuộc sống sau này của tôi thế nào.

Chưa bao giờ cảm thấy bất lực như bây giờ, lúc xuống xe, nhìn thấy Duy An, rốt cuộc lý trí ở về. Tôi dự cảm chẳng lành, hiện tại đã có đáp án.

Sau khi kết thúc hỏi cung, Man Khanh tiến vào giúp tôi mở khóa.

“Vậy được không?”

“Không sao, mình đã xin chỉ thị.”

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Phòng làm việc của mình.”

Phòng làm việc của Đỗ Man Khanh rất đơn giản, cái bàn, cái ghế và một đồng hồ tài liệu lộn xộn.

“Lộn xộn quá, để cậu chê cười rồi.” Cậu ta rót cho tôi một ly nước ấm.

“Đến lúc này rồi, cậu còn nói giỡn.” Tôi miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, cầm ly nước, bàn tay lạnh lẽo dần ấm lại.

“Hân Ngôn, còn nhớ lúc chúng ta học 11 không, lúc đầu mình cho là chúng ta không có gì khác nhau. Học chung, ăn chung cơm căn tin, mặc đồng phục giống nhau, cùng nhau vui đùa, không có chút khoảng cách. Mãi đến lớp 12 khi điền vào bảng nguyện vọng, mình mới biết cậu là tiểu thư của Diệp gia. Lần trước họp lớp.....”

“Man Khanh, đừng nói nữa!” Tôi cắt ngang, “Tôi hiểu rõ cậu có nhiệm vụ, có nỗi khổ tâm riêng. Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Kia là những ký ức tốt đẹp, tôi không muốn nó bị lợi dụng.”

“Cách nói chuyện của cậu vẫn như cũ.” Man Khanh lấy một cây bút ghi âm ra từ túi áo. “Nếu vậy tôi không lòng vòng nữa. Vừa rồi bệnh viện gọi điện tới, 11 công nhân nhập viện, có 2 người bị thương quá nặng đã..... Mấy người khác còn đang cấp cứu, chưa qua giai đoạn nguy hiểm.”

Man Khanh không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm tôi, trầm mặc. Tay tôi phát run, cơ hồ làm nước sắp tràn ra khỏi ly.

“Hân Ngôn, trước kia ngay cả con vật cậu đều không nỡ thương tổn. Giờ là mạng sống của con người, sao cậu có thể thờ ơ?” Man Khanh kích động đứng lên.

Tôi định thần lại, uống một hớp nước, tay không run như vừa rồi nữa.

“Tôi vẫn nói như vậy, tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm.” tôi là người đại diện pháp lý của Diệp Thị, không thoát khỏi liên hệ, giải quyết không tốt, có thể sẽ phải ngồi tù mấy năm.

“Diệp Hân Ngôn, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì trong đầu vậy?” Đỗ Man Khanh tắt bút ghi âm, “Cậu cho rằng cậu bị bắt nhanh như vậy là vì cái gì? Trước đó vài ngày người nhận hối lộ bên phòng cháy chữa cháy đã bị bắt giam rồi, phía trên đang điều tra! Chuyện hôm nay giống như giọt nước tràn ly, tôi biết rõ cậu sợ chuyện liên lụy nhiều người, có thể cậu còn trẻ không quan tâm ngồi tù vài năm, nhưng cậu phải suy nghĩ một chút, giờ cậu còn có con. Nếu đứa bé biết cha mẹ nó đều bị ngồi tù, nó sẽ nghĩ thế nào?!”

“Tiêu Tiêu.....” Ly giấy trong tay rơi xuống, nước tung tóe. Người bên ngoài nghe tiếng xông vào, tôi đã khóc không thành tiếng.

Hai ngày sau, yên tĩnh dị thường. Trừ một lần gặp mặt đầu tiên, không có ai hỏi han gì tôi.

Lúc Man Khanh đưa tôi đồ dùng hằng ngày có nói, cấp trên cho phép tôi được nhốt ở phòng đơn. Nếu ở cùng người khác, không tránh khỏi nếm mùi đau khổ. Man Khanh còn nhắc nhở tôi không cần chịu tội thay người khác.

Đối với quan tâm của bạn học cũ, ngoài tiếp nhận và cảm kích, nhất thời không biết phải báo đáp thế nào. Trong 48h này tôi có đủ thời gian để thể nghiệm cảm giác của Vũ Minh lúc trước, và suy nghĩ kỹ chân tướng.

Nếu nói hỏa hoạn lần này là ngoài ý muốn, vậy lúc trước kiểm tra Duy An biết rõ có vấn đề sau lại nói với tôi là đã ổn, còn đề nghị tôi ra mặt giải quyết, sau đó nhanh chóng bị tố cáo. Giống như một cái bẫy đã được thiết kế tỉ mỉ chờ tôi chui vào. Tôi không muốn tin tưởng sự thật, nhưng đang từng bước vạch trần sự

thật. Đỗ Man Khanh có nói bị tố cáo chuyện hối lộ, nhưng chứng cứ chưa xác thực, hơn nữa lần tạm giam này là vì vụ cháy, như vậy, tôi còn có cơ hội ra ngoài.

Quả nhiên, hai ngày sau có người bảo lãnh tôi.

Đinh Đăng đến đón tôi, vừa thấy tôi, mắt liền đỏ lên.

“Chị Hân Ngôn.....”

“Khóc cái gì, không phải chị rất tốt sao? Duy An đâu?”

“Giám đốc Duy đã ra hôm qua, bị gọi đi hỏi chuyện với quản lý Thư rồi.” hình như mọi chuyện tốt hơn so với tưởng tượng. “Nhưng..... Trong công ty..... Nhân viên.....” Đinh Đăng vừa nói vừa khóc.

Công trình Diệp Thúy Viên bị điều tra, Diệp Thị gần như phá sản.

Cả công ty, cơ hồ không có ai đi làm, nhìn rất thê lương.

Ngồi trong phòng làm việc hồi lâu, tôi liên lạc với mấy người quen biết. Mặc dù quen biết đã lâu, nhưng giờ tôi bị thế này, đối phương không muốn nói chuyện, qua loa vài câu cho có lệ. Tuy vậy tôi cũng biết được tin, lần tố cáo này chứng cứ hết sức đầy đủ, chỉ có thể là người bên trong làm. Thủ đoạn như vậy, muốn đẩy tôi vào đường cùng sao?

Lệ Nhã nghe tin tôi ra, nhanh chóng chạy tới công ty. Cô ta theo thói quen kéo ghế ra đưa lưng về phía cửa sổ, nghiêng người nói chuyện với tôi.

Từ Lệ Nhã tôi biết được, trong hai ngày qua tất cả vốn lưu động của Diệp Thị đều bị rút hết. Hôm qua Duy An ra ngoài liền triệu tập hội nghị cổ đông, quyết định hạ giá cổ phần Diệp Thị. Mấy cổ đông kia dĩ nhiên là đồng ý bán, giảm bớt tổn thất.

“Anh ta ở đâu?” Tôi gần như không khống chế được tâm tình của mình, quát lên: “Tôi hỏi, Duy An đâu, hiện giờ đang ở chỗ nào?”

Tại sao, tại sao lại là anh ta? Sau khi Vũ Minh nhận quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiêu, đã trả hết cổ phần Diệp Thị lại, nhưng vì một vài thủ tục có vấn đề nên không trực tiếp đề tên tôi. Có thể khống chế phần lớn cổ phần, ngoại trừ chỉ còn lại Duy An. Người giúp Diệp Thị đứng lên lần nữa, lại là người muốn đẩy tôi và Diệp Thị đến đường cùng!

“Sao phải như vậy? lúc bắt đầu cô đã biết thiết bị phòng cháy chữa cháy của công trình có vấn đề đúng không? Sao không nói cho tôi, lại hợp lực với hắn xui tôi ra mặt giải quyết? Cô nói đi, tại sao?”

“Chủ tịch Diệp, không Hân Ngôn, đừng như vậy!” Lệ Nhã rất trấn định, “Nghe tôi giải thích. Lúc đầu tôi tưởng là giám đốc Duy đã nói rõ với cô. Sau cô lại đồng ý ra mặt, nên tôi mới.....”

“Cô nói cho anh ta biết, dù tôi có ngồi tù, cũng sẽ không để Diệp Thị bị thu mua với giá rẻ đâu!”

“Hân Ngôn, cô lý trí một chút, cô vào tù rồi còn Tiêu Tiêu phải làm sao? Cho dù Diệp Thị bị thu mua, ít nhất cô còn chút vốn, ngày sau có thể làm lại. Bây giờ chỉ có Duy An là có thể giúp được cô thôi. Chuyện này. E là..... Vũ Minh sẽ không nhúng tay vào!”

Nghe cô ta nhắc tới Vũ Minh, lửa giận trong tôi càng bốc cao, “Thư Lệ Nhã, cô chớ nhắc tới người đàn ông kia trước mặt tôi!”

“Hân Ngôn, cô.....” Lệ Nhã chợt đứng lên, bụng đụng trúng góc bàn, lập tức co quắp nằm trên mặt đất. “A..... Cứu mạng, bụng tôi đau quá.....”

18. Chương 18: Đoạn Tuyệt

Vũ minh:

Hai ngày liên tiếp, tôi bận rộn vì chuyện Hân Ngôn, Lệ Nhã vẫn luôn bên cạnh tôi, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lệ Nhã, lòng tôi rất đau xót.

Cuối cùng cũng xong, cho dù tòa án có định tội, nhiều lắm là xử án treo. Xác định Hàn Ngôn sẽ không bị ngồi tù, lòng tôi an tâm không ít.

Vào ngày Hàn Ngôn được thả, nghe nói Diệp Thị lại có chuyện, Lệ Nhã bị gọi tới công ty.

Bôn ba hai ngày, khó có được ngày nghỉ, không ngờ tôi lại nhận được tin Lệ Nhã phải vào viện vì sảy thai.

Nhận được cú điện thoại này, nói thật tôi bất ngờ nhiều hơn là lo lắng, qua lại với Lệ Nhã thời gian không ngắn, không ít lần phát sinh quan hệ. Nhưng từ sau lần Hàn Ngôn mang thai, tôi rất lưu ý vấn đề này.

Cũng không phải tôi không thích Lệ Nhã mang thai con của tôi, nhưng dù sao còn chưa tới mức bàn về đám cưới mà có thai thì rất phiền phức.

Nếu cẩn thận mấy cũng có sơ sót thì chỉ có thể là lần Hàn Ngôn phá thai, tôi uống rượu say kia thôi.....

20 phút sau, tôi đã chạy tới phòng bệnh. Lệ Nhã đang nằm trên giường truyền dịch, trông rất suy yếu. Lệ Nhã nhắm mắt, nhưng lông mi run run chứng tỏ cũng không có ngủ.

Hàn Ngôn đang ngồi bên giường bệnh, mắt đỏ bừng. Thấy tôi, không nói gì, tự động đứng lên nhường ghế.

Thời điểm này dĩ nhiên tôi không đoán hoài gì tới Hàn Ngôn, bước nhanh đến bên giường.

“Lệ Nhã.....”

Tôi nhẹ nhàng kêu một tiếng. Lệ Nhã lập tức mở mắt ra, ánh mắt hoảng hốt, hồi lâu tựa như rút cuộc nhận ra đó là tôi, nước mắt bắt đầu rơi không ngừng, cả người run rẩy.

Kiểu khóc không ra tiếng này làm tôi đau đớn, ôm Lệ Nhã vào lòng.

“Lệ Nhã, đừng khổ sở, quan trọng nhất em không có việc gì là tốt rồi.”

“Vũ Minh.... Con chúng ta.... Con chúng ta..... Không còn rồi.....”

“Anh biết, anh biết, không quan trọng. Bác sĩ đã nói thân thể em vẫn tốt, nghỉ ngơi cho khỏe, sau này vẫn có thể có con.”

Ai ngờ tôi vừa nói vậy, Lệ Nhã càng khóc dữ hơn.

“Đều tại... Đều tại.... Em không tốt.... Em không nên cãi nhau với Hàn Ngôn.... Vũ Minh..... Thật xin lỗi..... Nếu biết đang mang thai.... Em chắc chắn sẽ không bắt cấn như vậy.....”

“Cãi nhau với Hàn Ngôn? Không cần thận?” nghe ra chút đầu mối, tôi vội vã hỏi tới, ánh mắt bắt giắc hướng về Hàn Ngôn.

“Em.....” Lệ Nhã dường như bị tôi dọa sợ, không dám nói gì nữa, bắt đầu qua loa, “Là..... Là ngoài ý muốn, lúc ấy....em và Hàn Ngôn.... Bàn chuyện công ty, Hàn Ngôn hơi kích động, em không cẩn thận té.....”

“Lệ Nhã, em cảm thấy anh sẽ tin những lời này sao?” nhìn ánh mắt của Lệ Nhã, kẻ ngu đều biết Lệ Nhã đang nói dối.

Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Hàn Ngôn?

Không, mặc dù Hàn Ngôn không muốn tôi và Lệ Nhã ở chung, với cá tính của Hàn Ngôn, không đến mức làm ra chuyện hèn hạ như vậy.

“Vũ Minh, anh nghe em nói, chuyện này không liên quan đến ai hết, là lỗi của em, em không làm tốt công việc, hại Diệp Thị lâm vào khủng hoảng, mới khiến Hàn Ngôn tức giận như vậy.....”

Nghe vậy, tôi quay đầu nhìn về phía Hàn Ngôn, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hàn Ngôn không ngờ tôi sẽ đột nhiên chất vấn, nhất thời bối rối, “Là Lệ Nhã không cẩn thận đụng vào góc bàn.”

“Đụng vào góc bàn? Tự nhiên sao lại đụng vào góc bàn? Vừa rồi cãi vã là vì chuyện gì?”

Tôi không muốn tin chuyện Lệ Nhã xảy thai có liên quan đến Hàn Ngôn, nhưng tình huống trước mắt, không tin không được.

“Lâm Vũ Minh, anh hỏi vậy là có ý gì? Lệ Nhã không phải là con nít, tại sao đột nhiên đụng vào góc bàn sao tôi biết được? Chẳng lẽ phải nói là tôi đẩy cô ta anh mới tin? Tôi và cô tay cãi nhau là vì cô ta có ý hợp tác với Duy An, muốn Diệp Thị sụp đổ, chẳng lẽ tôi mắng cô ta.....a.....”

Không chờ Hàn Ngôn nói xong, tôi không kiềm chế được tát Hàn Ngôn một cái.

“Diệp Hàn Ngôn, cô đừng không biết tốt xấu. Lúc đầu công trình Diệp Thúy Viên xảy ra vấn đề, nếu không nhờ Lệ Nhã cầu tôi, tôi cũng chẳng muốn quản. Sau cô cự tuyệt sự giúp đỡ của tôi mới xảy ra chuyện thế này. Hai ngày nay, tôi và Lệ Nhã không ngủ không nghỉ chạy khắp nơi liên hệ giúp cô, bằng không cô nghĩ có thể dễ dàng ra ngoài như vậy sao? Mấy cái mảnh khoque gì đó của cô và Duy An, tôi không muốn biết, đừng đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu Lệ Nhã.”

“Vũ Minh, anh.....” Hàn Ngôn lấy tay che bên má bị tát, nhìn tôi thật lâu không nói gì, sau đó xoay người chạy đi. Tôi thoáng thấy mặt Hàn Ngôn đầy nước mắt.

Tôi cảm giác bàn tay bắt đầu nóng lên, tôi thừa nhận cho dù có tức giận hơn nữa, cũng không nên đánh phụ nữ, nhưng tôi không biết từ lúc nào Hàn Ngôn lại trở nên không hiểu chuyện như vậy, vấn đề công ty, quan hệ giữa tôi, Hàn Ngôn và Lệ Nhã, còn cả đứa bé, những chuyện này vốn không nên gộp chung với nhau, vì sao Hàn Ngôn lại cứ cố tình muốn trộn lẫn vào? Hàn Ngôn, đối với em..... Anh thật sự quá mệt mỏi rồi.....

“Vũ Minh. Thật xin lỗi.”

Tôi nhìn theo bóng lưng hàn Ngôn thẫn thờ hồi lâu, cho đến khi tiếng nói của Lệ Nhã vang lên.

“Sao vậy Lệ Nhã?”

“Em..... Em không nên nói những lời đó, hại anh và Hàn Ngôn.....”

“Đừng nói như vậy, chuyện này không phải lỗi của em, huống chi em vẫn luôn giải vây giúp Hàn Ngôn.”

“Không, không phải vậy, đứa bé đã không còn, là do em không bảo vệ tốt nó, em không nên..... Không nên nói những lời vô dụng kia, hiện tại chẳng những không thể挽 hồi được gì còn hại anh và Hàn Ngôn thành ra như vậy..... Em....” Lệ Nhã lại tiếp tục khóc.

“Được rồi, không ai trách em hết. Vấn đề giữa anh và Hàn Ngôn không gphải em không biết, chớ lo lắng lung tung. Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Tôi cẩn thận đỡ Lệ Nhã nằm xuống, đắp mềm giữm.

“Em không thể giữ được đứa bé..... Emthực xin lỗi.... Vũ Minh....”

“Suyt” Tôi đặt ngón trở đè lại môi Lệ Nhã, “Đừng nói chuyện này nữa, tin tưởng anh, chúng ta còn có thể có những đứa bé khác, chờ em khỏe hơn, chúng ta liền kết hôn, được không?”

“Vũ Minh.....”

Ngày hôm sau, tôi nghe được tin mới của Diệp Thị.

Vì hai lần sự cố liên tiếp, Diệp Thúy Viên đã bị cấm giao dịch, nhóm người đặt mua trước rồi rút tiền và đòi bồi thường, thân là cổ đông lớn nhất của Diệp Thị, Duy An chuyển nhượng tất cả cổ phần trong tay với giá thấp.

Dĩ nhiên Lệ Nhã cũng nghe thấy tin này, từng thử dò xét xem tôi có giúp Hàn Ngôn giữ Diệp Thị nữa không.

Tôi hiểu ý Lệ Nhã, không có tình thân, không có tình yêu, đối với Hàn Ngôn mà nói Diệp Thị cơ hồ là tất cả, nếu mất đi Diệp Thị, không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này của Hàn Ngôn sẽ thế nào.

Mà tôi đã giúp Hàn Ngôn nhiều lần lắm rồi, lần này, tôi quyết định buông tay.

Vì Diệp Thị mà Hàn Ngôn đã từng phản bội tôi, hủy diệt hôn nhân giữa chúng tôi, hủy diệt đứa con chưa ra đời của chúng tôi, thậm chí là đối với Lệ Nhã.....

Tôi thật không hi vọng Hàn Ngôn tiếp tục vì Diệp Thị mà càng trở nên máu lạnh vô tình.

Biết đâu, để Hàn Ngôn có một cuộc sống bình thường mới là tốt nhất.

Lại nói Lệ Nhã, sảy thai cũng không phải bệnh nặng gì, nhưng với phụ nữ mà nói, vẫn cần dưỡng thật tốt.

Cha mẹ Lệ Nhã đã di cư nước ngoài, rất ít liên lạc, Lệ Nhã bắt đầu sống một mình từ sớm.

Cho nên sau khi xuất viện, để tiện chăm sóc, tôi dẫn Lệ Nhã về nhà tôi, cũng là muốn chính thức công khai quan hệ của tôi và Lệ Nhã, chọn ngày thích hợp tổ chức hôn lễ.

Chỉ là tôi không ngờ, việc này lại bị Tiêu Tiêu bài xích.

Vốn Lệ Nhã nhìn Tiêu Tiêu lớn lên, những năm này Tiêu Tiêu vẫn rất thân thường gọi Lệ Nhã là mẹ nuôi hoặc dì.

Nhưng từ khi tôi dẫn Lệ Nhã về, Tiêu Tiêu chưa từng cười với Lệ Nhã lần nào, bất luận là lúc ăn cơm hay chơi đùa, chỉ cần thấy Lệ Nhã, đều làm như đối phương không tồn tại, thậm chí có lúc nó còn cố ý làm một ít trò để chỉnh Lệ Nhã.

Lúc đầu, tôi cảm thấy chỉ là trò nghịch dai của trẻ nhỏ. Bất quá qua mấy ngày, tình hình chẳng những không khá hơn còn có xu hướng ngày càng quá, tôi quyết định tìm Tiêu Tiêu nói chuyện.

Ngày đó, sau khi ăn cơm tối xong, tôi bảo Lệ Nhã về phòng nghỉ trước, mình tôi đến phòng ngủ của Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu đang bò trên mặt thảm chơi đồ chơi mới, tôi ngồi xuống trước mặt nó.

“Tiêu Tiêu, ba có chuyện muốn nói với con, được không?”

“Dạ.” Tiêu Tiêu buông đồ chơi trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Tiêu Tiêu không thích dì Lệ Nhã ở nhà chúng ta?”

“Dạ.....” Tiêu Tiêu gật đầu một cái.

“Sao vậy? Trước kia chẳng phải Tiêu Tiêu rất thích dì Lệ Nhã sao?”

“Không giống ạ!” Tiêu Tiêu bật thốt.

“Không giống cái gì?”

“Trước kia, dì Lệ Nhã là dì, còn bây giờ.....”

“Bây giờ thì sao?”

“Ba, ba sẽ cho dì Lệ Nhã ở đây, rồi sinh em trai hoặc em gái cho Tiêu Tiêu sao?”

“Đúng vậy, Tiêu Tiêu không thích? Không phải Tiêu Tiêu rất thích có em à?”

“Con không muốn.” Tiêu Tiêu kiên quyết lắc đầu.

“Tại sao?”

“Ba của Mục Mục trong lớp con cũng như vậy, Mục Mục nói với con, có một ngày ba Mục Mục dẫn một dì xinh đẹp về, sau đó trong bụng dì đó có em trai, ba Mục Mục liền không để ý đến mẹ Mục Mục nữa. Con không muốn trong bụng dì Lệ Nhã có em, như vậy ba cũng sẽ không ở cùng mẹ nữa.”

“Tiêu Tiêu, nghe ba nói. Ba và mẹ vốn không thể ở cùng nữa, con biết từ sớm rồi mà.”

“Tại sao không thể? Con thích ba và mẹ ở cùng. Con không thích dì Lệ Nhã, cũng không ưa chú Duy An.”

“Tiêu Tiêu, đừng bướng, ba và mẹ sẽ không ở chung nữa. Con phải tiếp nhận dì Lệ Nhã.”

“Không muốn! Không muốn!” Tiêu Tiêu lắc đầu như trống bỏi.

“Tiêu Tiêu ngoan, đừng nháo.” Tôi ôm Tiêu Tiêu ngồi vào lòng tôi, “Nếu có một ngày con không cần thận làm hư đồ chơi Mục Mục thích nhất, con sẽ làm gì?”

“Xin lỗi Mục Mục ạ.”

“Nhưng nếu Mục Mục không tha thứ cho con, còn làm hư món đồ con thích nhất thì sao?”

“Vậy thì..... Vậy thì.....” Tiêu Tiêu suy nghĩ thật lâu, “Vậy..... Con lấy tiền tiêu vặt mua đồ chơi khác cho Mục Mục.”

“Nếu Mục Mục vẫn kiên trì nói không chơi với con nữa, không để ý con?”

“Vậy..... Chờ khi nào Mục Mục hết giận, sẽ tìm Mục Mục chơi.”

Câu trả lời của tiêu Tiêu thật ngoài dự đoán của tôi, rất khó tưởng tượng một đứa bé lại có thể chấp nhất một chuyện đến vậy. “Tại sao con cứ phải chơi với Mục Mục mới được? Mục Mục làm hư đồ của con, gây gổ với con, không thèm để ý con, con tìm bạn khác chơi không được sao?”

“Không giống à! Ba đã nói nam sinh phải nhường nhịn nữ sinh, lại nói đồ chơi nhất định sẽ có ngày phải hư, hơn nữa có thể mua mới, nhưng Tiêu Tiêu thích chơi với Mục mục, mà Mục Mục thì chỉ có một!

Lệ Nhã sẩy thai.....

Bác sĩ nói cái thai mới hơn một tháng, có thể người mẹ chưa biết mình có thai. Vì an toàn của người mẹ, phải cho cái thai đi ra.

Mặc dù tôi không xác định đứa bé có phải máu mủ của Vũ Minh hay không,nhưng nghĩ đến quan hệ hiện giờ của Lệ Nhã và Vũ Minh, quyết định gọi điện cho anh.

Phản ứng của Vũ Minh kịch liệt hơn tưởng tượng của tôi nhiều. Anh để ý đến con mình, trước giờ vẫn vậy..... Lời của Lệ Nhã giống như một kịch bản đã viết từ trước, ta không có cơ hội giải thích gì hết.

Đi trong hành lang bệnh viện, tôi nỗ lực không cho nước mắt rơi xuống, má trái vẫn còn rất đau rát.

Từ nay về sau, tôi và người đàn ông trong phòng đó không còn bất cứ quan hệ gì nữa..... Nếu ban đầu, Vũ Minh dùng thủ đoạn buộc tôi lấy anh, nếu tôi không báo thù, liệu mọi chuyện có đến bước này không?

Không hối hận, tôi chỉ là đau lòng đến mức không biết phải làm sao.....

“Hân Ngôn.” tới cửa bệnh viện có người kêu tôi.

Duy An.

Người tôi không muốn nhìn thấy nhất, nhưng chân lại không tự chủ được dừng lại.

“Không muốn lên xe nói chuyện một chút sao?” Anh ta dựa lưng vào xe, hô lớn.

“Anh cảm thấy, còn có chuyện để nói?” Tôi không cách nào tưởng tượng được, người từng cầu hôn tôi, thậm chí hứa tiếp nhận dấn dò lúc lâm chung của cha mẹ tôi, sẽ làm ra chuyện phản bội bản thủ như vậy, muốn hủy diệt hoàn toàn tôi và Diệp Thị.

“Muốn đến công ty, hay về nhà? Nếu em không muốn bị phóng viên ngăn ở cửa thì lên xe đi. Thật không muốn nói chuyện liên quan đến Diệp Thị sao?” Duy An tiến lại, “Hân Ngôn, anh không muốn thấy dáng vẻ tiều tụy của em.”

Duy An đỡ tôi lên xe, đóng cửa xe giữm. Tôi không từ chối. Có lẽ, tôi nên nói chuyện rõ ràng với anh ta, mặc dù tôi không nắm chắc còn có thể vãn hồi được gì không.

“Hắn lại đánh em?” Duy An đưa khăn giấy ướt tới, tôi không nhận. “Chuyện này có liên quan đến chuyện chúng ta cần nói sao?” Tôi hỏi ngược lại.

Hắn không trả lời, chỉ đưa tay lau khóe miệng của tôi, trên khăn giấy có vết máu. Bỗng nhiên nhận ra trong miệng mình có mùi máu tanh.

“Vì hắn, rất không đáng.”

Từ kính chiếu hậu,tôi thấy được má trái hơi sưng đỏ của mình.

“Vậy vì ai thì đáng, vì anh sao?” Tôi cười.

“Em đói bụng không, chúng ta ăn cái gì trước đi.” Hắn không chờ tôi trả lời, chạy xe đi luôn. Quán ăn quen thuộc, người quen, nhưng rốt cuộc vẫn cũng không tìm được cảm giác quen thuộc như trong quá khứ. Tôi dần cơn giận lại, chờ Duy An gọi món xong, người phục vụ rời đi.

“Nói đi, rốt cuộc anh muốn gì? Diệp Thị?”

“Không, không, không, cho tới giờ anh chưa từng có ý nghĩ muốn Diệp Thị, đó là em, Hàn Ngôn.” Hấn nhấp một ngụm rượu, nói tiếp “Anh chỉ là muốn giúp em.”

“Giúp tôi?” tôi nhin không được cười lên, “Giúp tôi hủy cả công ty, sau đó đưa giúp tôi vào tù?”

“Hàn Ngôn, anh yêu em như vậy, nữ nào để em ngồi tù, nữ nào để em mất đi Diệp Thị.”

“Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tôi ráng nén cơn giận, “Anh đừng quên chuyện này anh cũng có phần, những việc anh làm đều có ghi chép lại. Chẳng lẽ anh nghĩ, tôi và tù còn anh và Lệ Nhã không có việc gì sao?”

“Hàn Ngôn, em quá ngây thơ rồi. Những việc anh làm, dù không đúng quy định nhưng cũng không phạm pháp, hơn nữa, người bọn họ muốn xử lý là em. Về phần anh và Lệ Nhã, chỉ là lấy thứ mình muốn mà thôi.”

“Hèn hạ!”

“Giờ em muốn mắng thế nào cũng được, vì anh yêu em, anh tình nguyện làm đối tượng để em trút giận”. Phục vụ bưng đồ ăn lên, Duy An ngừng một chút, “Nhiều năm qua, anh luôn yêu em. Hàn Ngôn, hiện tại chỉ cần em gả cho anh, em sẽ không mất đi Diệp Thị. Công ty anh sẽ mua lại Diệp Thị, anh có tiền cho em chấn chỉnh lại Diệp Thị, hơn nữa anh có thể bảo đảm em không phải ngồi tù, cũng không có án gì hết. Nếu em thích, em cũng có thể ở nhà làm bà chủ, hưởng thụ cuộc sống, không cần lo gì hết.”

“Anh nằm mơ đi!” Tôi đứng dậy rời đi.

Duy An, anh không phải là Lâm Vũ Minh năm đó, mà tôi cũng không còn là Diệp Hàn Ngôn dễ dàng bị ức hiếp. Tình cảm không thể dùng để mua bán và trao đổi, sẽ tạo ra một cuộc hôn nhân không hạnh phúc.

Lại một lần nữa tôi lang thang một mình trên đường không có mục đích. Xung quanh ai cũng vội vàng, còn tôi chẳng biết làm gì.

Chuông điện thoại vang lên, là Đinh Đang. Không có tâm tình nhận, đổi điện thoại thành chế độ rung, nhét trong túi xách. Hiện giờ, người tìm tôi chắc chỉ có Đinh Đang mà thôi, những người đã từng là bạn bè, đồng nghiệp, sợ tôi vay tiền, hay là có dính líu gì, tránh còn không kịp nữa là.

Điện thoại lại rung lần nữa, mở ra, là một số lạ.

“Alô, Hàn Ngôn à? Tôi là Đỗ Man Khanh.”

10 phút sau, xe Man Khanh dừng lại bên cạnh tôi. “Hi, bạn học, lên xe!”

Người này đối đồ thường nhìn vẫn rất anh tuấn, nhưng với công việc hiện giờ mà mua được chiếc xe tốt thế này, hình như có chút quá sức. Bất quá cố gắng làm việc, dành tất cả cho việc mua xe, cũng không phải không thể. “Hôm qua ra ngoài, đến nay mới về. Buổi sáng không kịp đến đón cậu. Tối nay tôi mời, giúp cậu xả xui, coi như bồi tội thế nào?”

Lời của Man Khanh như ánh sáng mặt trời trong đám sương mù, làm tôi không có lý do cự tuyệt.

Đến một nhà hàng nhỏ, hình như Man Khanh quen với chủ ở đó. Qua giờ đông khách, ông chủ sắp xếp một phòng nhỏ, để nói chuyện. Tôi biết nhất định cậu ta có điều muốn nói.

Thật lâu rồi không đến chỗ thế này, cảm giác có chút kỳ. Ngược lại Man Khanh rất quen thuộc gọi mấy món ăn gia đình, nói chuyện chốc lát, thức ăn đã tới.

“Hàn Ngôn, ăn nhiều một chút, hai ngày nay vất vả rồi.” Man Khanh múc một muỗng rau xào đậu hũ vào chén tôi, “Không biết cậu thích ăn gì, tùy tiện gọi mấy món. Bọn tôi thường ăn ở đây.”

“Man Khanh, cậu cảm thấy.....tôi còn trong sạch không?” Đậu hũ trắng mềm trước mắt làm tôi nhớ tới ly sữa đậu nành sáng nay Đinh Đang đưa tôi.

Man Khanh nghiêm túc nói, “Chúng ta đều không còn bé nữa. Trên thương trường không thiếu những chuyện đó, tôi biết cậu có nỗi khổ riêng.”

“Đi trên bờ sông, làm sao không ướt giày. Ai có thể thuần khiết 100%?” Man Khanh nói xong, tự mình rót bia, vừa uống vừa ăn.

Bắt đầu từ lúc tốt nghiệp, đi theo Vũ Minh, sau là một mình lẩn lộn, ngay cả tôi cũng tự biết trong sạch đơn thuần gì đó đã cách tôi rất xa. Cầm bia rót đầy ly, uống cạn một hơi, dạ dày nhanh chóng bỏng rát.....

“Khó chịu cứ khóc đi.” Man Khanh không ngăn cản, tiếp tục rót rượu giùm tôi. Có lẽ bạn có thể giả bộ kiên cường ở trước mặt đồng nghiệp, người thân, đa số bạn bè, nhưng trước mặt bạn học cũ dễ dàng để lộ yếu ớt hơn.

Man Khanh không khuyên gì hết, chỉ không ngừng đưa khăn giấy cho tôi, mặc tôi khóc rống phát tiết.

Đêm hôm đó uống xong, Man Khanh đưa tôi về nhà, vẫn không nói gì. Chỉ đến cửa mới nói: “Sáng nay, tôi gặp một người bạn thân hiện là luật sư. Vụ tương tự thế này cậu ấy đã làm nhiều, tương đối có kinh nghiệm. Cậu ấy đồng ý giúp một tay, ngày mai rảnh thì gặp cậu ấy.”

“Được, ngày mai tôi rảnh.” Dù uống rượu, nhưng trên đường về bị gió thổi, tôi đã tỉnh táo lại. “Vậy được, thời gian địa điểm tôi sẽ báo sau.” Từ trước tới giờ cậu ta luôn nói chuyện thẳng thắn như vậy.

“Man Khanh, cảm ơn cậu.” Lúc này, đại khái Man Khanh cũng biết bên cạnh tôi không có ai có thể tin được, những năm này, không liên lạc gì hết, nhưng giờ chỉ có cậu ta ra tay giúp đỡ, thật muốn nói cảm ơn, nhưng không biết phải nói thế nào.

“Khách khí gì chứ! Lúc đi học tôi đã nói, tình nguyện làm bao trút giận của nữ sinh mà. Nghỉ ngơi thật tốt đi, có chuyện gọi cho tôi.” Man Khanh đùa xong, nghiêm túc nói, “Cậu có thể ra ngoài, chứng tỏ chuyện còn thương lượng được, ngàn vạn lần đừng gán tội thay cho người khác. Còn nữa, cẩn thận người bên cạnh mình.”

Vào nhà, bất chợt cảm thấy hết sức mệt mỏi. Kêu Tiểu Mộc giúp tôi xả nước tắm xong, ngâm mình trong nước nóng, nhắm mắt lại, chẳng muốn cử động nữa.

Thất bại thảm hại, không có từ nào chính xác hơn từ này để hình dung tình cảnh tôi bây giờ.

Tiểu Mộc ở bên ngoài, cứ cách một lúc lại gọi tôi một tiếng, mỗi lần tôi nhất định phải trả lời mới được. Tôi biết rõ Tiểu Mộc đang lo lắng gì, chẳng qua hiện tại, e là ngay cả tự tử tôi cũng chẳng còn hơi sức nữa rồi.

Dù không phải lỗi của tôi, thì những tội danh kia cũng sẽ đổ lên đầu tôi. Diệp Hân Ngôn tôi không thể rơi vào tình trạng kia. Man Khanh nói rất đúng, tôi không thể chịu tội thay bọn họ, tuyệt đối không!

Luật sư Đỗ Man Khanh giới thiệu Thẩm Như Quả - một nữ luật sư xinh đẹp có danh tiếng. Lúc đầu nghe cậu ta nói, tôi còn tưởng là anh em tốt của cậu ta.

Tình huống cụ thể Man Khanh đã nói trước với cô ấy, cung cấp không ít tài liệu, Thẩm luật sư đồng ý làm luật sư biện hộ của tôi.

Kỳ thật, việc hối lộ kia, mặc dù chứng cứ đầy đủ, nhưng liên lụy quá nhiều người, hơn nữa được điều tra kín, đoán chừng phía trên cũng biết điểm dừng. Vấn đề này nhiều nhất chỉ cần tốn tiền và vận dụng các mối quan hệ là xong, nhưng khó cái là trong lúc mấu chốt lại xảy ra hỏa hoạn ngoài ý muốn, còn có người chết. Sợ rằng điều này cũng nằm ngoài kế hoạch của bọn Duy An.

Vì có quen biết với Man Khanh, Thẩm luật sư nói thẳng lợi hại với tôi. Hỏa hoạn là việc lớn, hiện tại cao ốc bị đóng cửa lại phải đền tiền, với tình hình hiện tại của Diệp Thị, hạ giá cổ phiếu bán đi thu lại chút ít vốn là biện pháp tốt nhất. Theo lý, nếu như có thể trả sạch nợ, như vậy hình phạt sẽ càng được giảm nhẹ.

“Ý cô là, muốn tôi bán Diệp thị và sản nghiệp tổ tiên của Diệp gia? Không thể nào!”

“Hân Ngôn, cậu đừng kích động.” Man Khanh lập tức dè tôi lại, “Đề nghị này cũng là vì tốt cho cậu. Nếu trả hết nợ, kết quả xấu nhất cũng chỉ là án treo. Dù sao cậu còn trẻ, công ty, gia sản này nợ sau này có thể kiếm lại, nếu cậu vào tù, sẽ phải mang suốt đời. Hơn nữa, cậu là phụ nữ, những ngày trong đó, thật không hình dung được đâu.”

“Nhưng kia là tâm huyết mấy đời của Diệp gia, tôi...” Chẳng lẽ thật sự sẽ bị hủy trên tay tôi?

Man Khanh ra ngoài lấy nước.

“Hân Ngôn,” đột nhiên Thẩm luật sư lên tiếng, “Tôi gọi cô như vậy được chứ?”

“Dĩ nhiên được.”

“Cô cũng có thể gọi tôi là Như Quả, tôi là bạn thân từ nhỏ của Man Khanh.” Như Quả cười cười nói tiếp, hình như là muốn tạo bầu không khí thoải mái hơn. “Chuyện của cô, lúc trước tôi chỉ biết thông qua báo chí. Hôm trước, Man Khanh đặc biệt xin nghỉ chạy đến tìm tôi, nói là vì một bạn học cũ, tôi nhất định phải giúp. Tôi đang bận bù đầu, chưa kịp gì hết, đã bị cậu ta kéo tới.”

Thì ra, ngày đó không phải Man Khanh đi công tác, mà là xin nghỉ để đi tìm luật sư giùm tôi.

“Tôi đã xem qua tư liệu về cô, cả vụ án năm đó của Lâm Vũ Minh.” Như Quả ngừng một chút.

Tôi không ngờ, Như Quả lại điều tra chuyện Vũ Minh, lòng giống như có tảng đá đè nặng.

“Hân Ngôn, tội gì phải sống mệt như vậy? Tôi biết cô sinh ra trong gia đình như vậy, từ nhỏ có rất nhiều việc không thể theo ý mình. Bất quá giờ cô không còn một mình nữa. Tôi cũng có con, tôi biết tâm tình của một người mẹ. Mặc kệ quá khứ từng có ân oán gì đó, cô nên sống cho bản thân mình nhiều hơn một chút.”

“Chỉ cần cô chịu hạ quyết tâm, tôi sẽ cố hết sức, phần thắng của chúng ta cũng rất lớn. Có vào tù hay không, có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống sau này. Cô nói phụ nữ có mấy cơ hội để làm lại từ đầu? Thật ra lần này Man Khanh tới tìm tôi, tôi liền biết tâm ý của cậu ấy. Có lẽ, một phụ nữ đã trải qua quá nhiều sóng gió, có thể trải qua những ngày bình thường cũng là một loại hạnh phúc.”

“Cô đừng cười tôi, do tôi gặp quá nhiều vụ thế này rồi thôi.”

“À..... Tôi và Man Khanh chỉ là bạn học, chắc cô hiểu lầm rồi.....” đang nói thì Man Khanh trở lại, đề tài này không nhắc lại nữa.

Nửa tháng sau, lúc dọn nhà, tôi gặp được người yêu Tiểu Mộc, Hoan Hoan. Lúc trước tôi nói với Tiểu Mộc tình hình hiện giờ, muốn giới thiệu công việc mới cho Tiểu Mộc, Tiểu Mộc đột nhiên nói chuẩn bị kết hôn, về sau sẽ không làm công việc này nữa, mà giúp người yêu kinh doanh tiệm cơm nhỏ, chỉ vì gần đây tôi gặp chuyện nên ngại không dám nói thôi việc.

Tiểu Mộc gọi Hoan Hoan tới dọn nhà giúp tôi, là người hay xấu hổ, thành thật giống như Tiểu Mộc. Có lẽ đúng như Như Quả nói, sống cuộc sống bình thường mới là hạnh phúc.

Tôi tặng một bộ trang sức của mình cho Tiểu Mộc, làm quà kết hôn. Thực tế, trừ cái này, tôi chẳng còn gì để đưa nữa. Máy căn nhà, kể cả gia cụ, xe hơi toàn bộ đã đổi chủ, ngay cả những bộ lễ phục trước kia, cũng nhờ Tiểu Mộc bán hạ giá giùm rồi.

Còn lại chỉ là vài cái rương và món nợ mấy triệu. Tính ra phần lớn nợ đã trả, Như Quả nói sẽ cố hết sức, về phần phán quyết cuối cùng của tòa án, chỉ có thể nghe theo mệnh trời. Từ lúc được thả ra, cảm thấy tất cả là một hồi ác mộng, mãi vẫn không tỉnh.

Nhất thời chưa tìm được phòng trọ thích hợp, Man Khanh để tôi ở tạm một phòng chỗ cậu ta. Cậu ta ở phòng đối diện. Cả tòa nhà thiết kế thành nhà trọ dành cho người độc thân, có không ít khách trọ. Khu vực này giá phòng không rẻ, xem ra Đỗ Man Khanh là người biết cách làm giàu, nếu theo nghiệp kinh doanh, chắc chắn của cải không ít.

Có chỗ ở rồi, Tiểu Mộc ghé qua mấy lần, dạy tôi nấu cơm. Qua mấy lần cháy khét, hiện tại cuối cùng đã có thể không để bản thân đói bụng. Làm mấy bộ hồ sơ, định xin một công việc. Nhưng hiện thực đúng là tàn khốc, tôi đã không còn là Diệp Hân Ngôn năm đó, chỉ cần cầm bằng tốt nghiệp đại học đi xin là dễ dàng lấy được chức vụ mình muốn nữa. Ai lại đi thuê một người đang chờ tòa mở phiên xét xử.

Ngay cả cơ hội được phỏng vấn cũng không có.....

Đi thăm Tiêu Tiêu. Biết được từ sau khi sảy thai, Lệ Nhã dọn về sống chung với Vũ Minh. Chuyện của tôi, Vũ Minh và Lệ Nhã không nói cho Tiêu Tiêu biết, nó vẫn cứ nghĩ tôi không khỏe nên không đi đón nó được.

Tiêu Tiêu cũng không biết, biệt thự nó sống từ nhỏ đến giờ đã bị bán để lấy tiền trả nợ rồi. Tiêu Tiêu thấy tôi thì rất vui, nhưng nghe nói tôi không thể dẫn nó về liền ừ ừ.

Nhìn bộ dạng Tiêu Tiêu hình như có lời muốn nói với tôi, nhưng Lệ Nhã cứ theo sát bên cạnh, đến cuối cùng vẫn chưa nói được. Lúc về tôi đi xe buýt, những ngày này, tôi đã bắt đầu quen những phương tiện giao thông công cộng thế này. Bất quá với việc lúc đứng lúc ngồi trên xe buýt tôi vẫn chưa quen lắm.

Không muốn ngồi xe nữa, tôi xuống xe đi bộ. Nghĩ đến tiền trong người, chỉ sợ lần sau đi thăm Tiêu Tiêu, ngay cả mua quà cho nó cũng không đủ, bỗng có chút khủng hoảng. Bận bịu trước kia hầu như đã sớm biến mất hết, về phần Man Khanh tiền thuê phòng cậu ta cũng không lấy, làm sao dám mở miệng nhờ vả gì nữa.

Không có công việc, không có tiền để dành, rốt cuộc tôi nên làm gì? Nhớ lại lúc trước hình như tôi đã nói với người nhà, nếu không có tiền, dù là bồi bàn tôi cũng có thể làm. Vậy mà, hôm nay, tôi lại bắt đầu tự hỏi, mình có thể làm được thật không?

Có lẽ, có thể. Đứng trước một tiệm cơm tây, tên ‘Ice - Heart’, không lớn, cũng không nổi tiếng, vậy sẽ không đụng nhiều người quen.

Nhìn bảng thông báo tuyển dụng thật lâu, rốt cuộc lấy hết dũng khí bước vào.....

19. Chương 19: Bước Ngặt

Vũ Minh:

Cuối cùng Diệp Thị vẫn tuyên bố phá sản. Có lẽ là do luật sư đề nghị, cơ hồ Hán Ngôn bán sạch gia sản để trả nợ, được quan toàn xử nhẹ.

Nghe nói lúc trước Duy An đã âm thầm gây dựng công ty của riêng mình, nhân cơ hội này thu phần lớn nhân tài quản lý của Diệp Thị.

Mặc dù có lời đồn công ty mới rất mờ ám, lấy không ít tiền bạc từ Diệp Thị mới lập được, nhưng dù sao Diệp Thị đã chính thức bán đấu giá, những chuyện này không tra được nữa.

Mà trong lúc này, tôi và Lệ Nhã đang bận chuẩn bị cho hôn lễ.

Đã đến tuổi này, lại là lần kết hôn thứ hai, cảm giác của tôi không như lần kết hôn với Hán Ngôn, nhưng thấy ánh mắt chờ mong của Lệ Nhã, tôi biết hôn lễ với phụ nữ mà nói là chuyện lớn cả đời, vì để Lệ Nhã không quá thiệt thòi, tôi cố gắng chuẩn bị chu đáo hết.

“Vũ Minh, trẻ thế này còn chưa nghỉ ngơi?”

Bây giờ là 1h30 sáng, tôi còn đang xem tài liệu cho hội nghị sáng mai, tiếng Lệ Nhã đột nhiên truyền tới từ ngoài cửa.

“Ừ, sắp xong rồi.” Tôi trả lời theo quán tính, mắt vẫn không rời khỏi tài liệu.

“Mấy ngày nay anh bận quá, nghỉ một chút đi!”

Lệ Nhã tới sau lưng, vuốt ve bả vai tôi, cả người dán lên lưng tôi, trên người chỉ mặc một váy ngủ mỏng manh ngắn đến giữa đùi.

Tôi vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lệ Nhã, “Còn 2 tháng nữa là đến hôn lễ, anh muốn sắp xếp xong chuyện công ty, mới có thể an tâm dẫn em đi hưởng tuần trăng mật.”

“Em biết anh vì em, nhưng thấy anh mỗi ngày vất vả như vậy, em rất đau lòng!” Lệ Nhã dứt khoát rút tập tài liệu trong tay tôi, ngồi trên thành ghế, dán sát vào người tôi, “Nghỉ sớm một chút đi! Đừng quên chiều này có hẹn đi thử áo cưới, em không thích một chú rể mắt gấu trúc đâu.”

“Được rồi, đừng rận. Tài liệu này sáng nay cần dùng.” Tôi đẩy Lệ Nhã ra, tiếp tục xem tài liệu, quay đầu, thấy khuôn mặt không vui của Lệ Nhã, có chút bất đắc dĩ, nói “Lệ Nhã, anh hơi đói, lấy giúp anh ít đồ ăn được không?”

“Đương nhiên được, anh chờ chút, em bưng lại liền.” Lệ Nhã lập tức vui vẻ, xoay người ra khỏi phòng.

Rốt cuộc yên tĩnh trở lại, tôi tiếp tục nghiên cứu tài liệu. Chừng 10 phút sau, Lê Nhã đi vào.

“Vũ Minh, em không biết anh thích ăn gì, phòng bếp chỉ có sẵn bánh phô mai, thuận tiện pha cho anh ly cà phê để tỉnh táo.”

Lê Nhã đặt khay ở góc bàn, sau đó dọn một ít tài liệu lên bàn, bày bánh ngọt và cà phê lên. Lúc trước tôi không bài xích đồ ngọt, nhưng sau mấy năm ở trong tù, lại bắt đầu chán ghét vị ngọt. Bất quá thấy Lê Nhã cực khổ chuẩn bị, cũng không thể không nể mặt, đành xắn một miếng bánh ngọt cho vào miệng rồi uống ngay một hớp cà phê để hòa tan vị ngọt.

Nhớ năm đó, tôi rất thích cà phê do Lê Nhã pha, nhưng sau Lê Nhã không ở bên cũng dần dần từ bỏ thói quen uống cà phê.

Chẳng biết tại sao, hiện tại mùi vị của ly cà phê này lại làm tôi cau mày.

“Sao vậy, cà phê không ngon sao?” hình như Lê Nhã đã nhìn ra tôi khác thường, khẩn trương hỏi, “Kể từ khi rời Lâm Thị, em không pha cà phê cho anh nữa, có phải không quen mùi vị nữa rồi?”

“Không, lâu quá không uống cà phê em pha, nên hoài niệm một chút mà thôi.” tôi khẽ lắc đầu. Hoặc là, thời gian đã thay đổi mọi thứ, bao gồm cả khẩu vị của tôi. “Vũ Minh, em trở về công ty giúp anh một tay được không?”

Ăn hết bánh ngọt, tôi tiếp tục đọc tài liệu, Lê Nhã đang dọn đĩa, đột nhiên nói.

“Hà?” Tôi bất ngờ nhìn Lê Nhã. “Diệp thị đã phá sản, Hân Ngôn hiểu lắm em sâu như vậy, dù em muốn giúp cô ấy cũng không cần, phần lớn đồng nghiệp đã đến công ty mới của Duy An, em không muốn đến đó, không bằng giúp anh”.

“Ừ.” Tôi không phản đối, về công về tư, Lê Nhã đều là một trợ thủ tốt, bất quá chuyện này không gấp.

Tôi gật đầu nói, “Có em giúp một tay đương nhiên tốt, nhưng hiện giờ còn nhiều việc phải làm để chuẩn bị hôn lễ, vả lại em mới sảy thai, cần nghỉ ngơi, chuyện này chờ đám cưới xong lại bàn tiếp.”

“Vâng.”

“À, đúng rồi, lúc trưa Minh có mang đồ trang sức tới. Lúc đó em đang ngủ trưa nên anh không gọi, rảnh thì nhìn thử, có gì không hài lòng còn đem sửa.”

“Vậy sao? Đâu rồi?” Quả nhiên, phụ nữ vừa nghe đến trang sức, mắt lập tức sáng lên.

“Bên kia, trong tủ, anh mới vừa bỏ vào, chưa khóa lại.”

“Được.” Lê Nhã vừa nói vừa chạy đến tủ sắt tìm.

“Oa, dây chuyền và bông tai kim cương này rất đặc biệt! Em mang nó đi chọn áo cưới được không?”

“A, còn hộp này nữa.....”

Ấm thanh làm người ta nhức đầu đột nhiên dừng lại, tôi quay đầu nhìn thử.

Lê Nhã đang cầm dây chuyền kim cương, tôi tặng Hân Ngôn lúc kết hôn. Dây chuyền này Hân Ngôn vô cùng thích, thậm chí lúc ly hôn, Hân Ngôn vẫn cầm theo.

Tôi vốn tưởng Hân Ngôn sẽ trân trọng cả đời, không ngờ vài ngày sau khi Diệp Thị phá sản, để trả nợ mà nhà và mớ trang sức Hân Ngôn đều bán gấp.

Có lẽ lòng vẫn còn chút không nở, tôi bảo Minh bí mật mua lại nhà cũ của Diệp gia và những đồ trang sức kia.

Lúc Minh đưa dây chuyền này cho tôi, tôi liền ném vào tủ. Hôm nay nhất định là bạn quá quên mất, lại để Lê Nhã tự mình lục tủ.

“Lê Nhã, em nghe anh nói,” tôi giải thích, “Vài ngày trước, nghe nói Hân Ngôn muốn bán đi để trả nợ, anh thấy tiếc, nên mới bảo Minh bí mật mua lại.”

Đường như Lệ Nhã căn bản không quan tâm tôi nói cái gì, chỉ nhìn chăm chú vào sợi dây chuyền, vừa vuốt ve viên cương màu hồng gần 10 cara vừa nói, “Em còn nhớ lúc thấy nó lần đầu tiên ở hôn lễ của hai người, đã nghĩ có được nó là mơ ước lớn nhất của mọi phụ nữ.”

“Ừ, vẻ đẹp của nó đúng là hiếm lạ.” Lệ Nhã cứ chuyên chú nhìn sợi dây chuyền kia, bỗng nói. “Vũ Minh, trong hôn lễ, em mang nó nha?”

“À...” tôi hết hồn. Để Lệ Nhã mang nó? Không, tôi chưa từng nghĩ tới.

“Xem anh khẩn trương chưa kìa, em chỉ đùa chút thôi”. Lệ Nhã thấy tôi chậm chạp không trả lời, cười nói, “Kiểu cách của nó quá cũ, không hợp với em.” Lệ Nhã bỏ lại vào tủ.

“Vũ Minh em thấy hơi mệt, về phòng nghỉ trước đây, anh đừng muộn quá.”

“Ừ, em ngủ trước đi! Anh xong ngay.” Tôi trả lời theo quán tính.

Đọc xong tài liệu, đã hơn 5 giờ sáng, Lệ Nhã đang ngủ say. Hội nghị bắt đầu lúc 8h30, nếu ngủ cũng không được 2 giờ, tôi quyết định không ngủ luôn.

Muốn đi tắm cho tinh thần tỉnh táo, lúc mở tủ quần áo lấy đồ, một thùng giấy rơi ra, đồ vật bên trong văng vãi trên đất.

CD, mấy quyển tiểu thuyết, sổ tay..... Mấy thứ này là của Lệ Nhã.

Lệ Nhã mới đến đây không lâu, có nhiều thứ còn chưa sắp xếp xong, chắc cái thùng này cũng vậy.

Tôi ngồi xổm xuống, nhặt mấy thứ trên đất bỏ lại vào thùng.

Hả? Đây là.....

Tôi thấy được một quyển sổ khám bệnh. Cứ tưởng Lệ Nhã cẩn thận lắm, không ngờ vật quan trọng thế này mà cũng ném lung tung.

Tôi nhặt lên, định đặt lên bàn đợi ngày mai nhắc Lệ Nhã cất cẩn thận, trong lúc lơ đãng lật tới trang cuối cùng của cuốn sổ.

“Mang thai 55 ngày.” Trên tờ giấy có mấy chữ như vậy.

Tôi hơi ngẩn ra. Nếu nhớ không lầm, ngày đó rõ ràng Lệ Nhã nói không biết mình mang thai mới có thể không cẩn thận để sảy thai, vậy sổ khám bệnh này là sao?

Nhìn ngày khám bệnh, là trước ngày sảy thai 3 ngày. Mang thai ngày 55..... Tôi cứ lẩm bẩm mấy chữ này.

Nếu thật đúng là đứa bé của tôi thì tính từ đêm hôm đó uống say đến lúc Lệ Nhã sảy thai, cái thai chỉ mới hơn một tháng mới đúng, làm gì đến 55 ngày? Vả lại, tại sao Lệ Nhã biết rõ mình mang thai mà không nói cho tôi biết trước, lại đi công ty cãi nhau với Hân Ngôn? Chẳng lẽ quả thật còn nhiều chuyện tôi không biết?

Cầm quyển sổ, nhìn người ngủ say trên giường, đột nhiên tôi có cảm giác thật lạ lắm. Lệ Nhã, chẳng lẽ đều là âm mưu?

Trời vừa sáng, tôi đã thay quần áo xong chuẩn bị đi họp, Lệ Nhã vẫn chưa dậy. Tôi gọi điện thoại bảo Minh điều tra rõ chuyện sổ khám bệnh, dặn dò Minh tuyệt đối không cho người thứ 3 biết. Tôi biết trong vòng 3 ngày, chắc chắn Minh sẽ cho tôi câu trả lời.

Sau khi ăn trưa xong, đúng hẹn tôi đến tiệm áo cưới.

Vốn tôi chủ trương may áo cưới, đồ trong cửa hàng sẽ khiến tôi có cảm giác như người mẫu trưng bày trong tủ kính. Nhưng Lệ Nhã nói, hai chúng tôi bận quá, tìm người thiết kế rồi may rất mất thời gian, hơn nữa lại tốn kém.

Tôi biết là Lệ Nhã thiếu cảm giác an toàn, đợi tôi đã 7 năm từ khi tốt nghiệp đại học tới giờ, sớm kết hôn đối với Lệ Nhã rất quan trọng.

Chọn cả buổi chiều, mà Lệ Nhã vẫn hứng thú như cũ, thử hết bộ này đến bộ khác, còn tôi đã sớm mệt rã rời, hơn nữa cả đêm không ngủ, tôi ngồi trên sofa ngủ gục.

“Vũ Minh, hay là chúng ta đi gần đây ăn cơm đi!” Chẳng biết đến mấy giờ, cuối cùng Lệ Nhã từ phòng thử đồ bước ra, kéo tay tôi nói. “Ừ, được” Rốt cuộc được giải thoát, tôi gật đầu không ngừng.

Từ tiệm áo cưới ra, trời tối, đèn đường đã sáng.

Gần tới tháng 6, ban ngày rất nóng nực, đến tối lại rất mát mẻ.

Gió mát thổi tới làm tôi tỉnh táo không ít, đột nhiên không muốn lái xe, đề nghị tìm một chỗ gần đây ăn. Đi bộ về phía trước không đến 10 phút, có một nhà hàng Tây, ICE - HEART, tôi nhìn Lệ Nhã, “Ồ đây đi! Trước mặt không có quán ăn nào khác rồi.”

Lệ Nhã nhìn một chút, khẽ cau mày, làm như cảm thấy cửa tiệm quá đơn sơ. Bất quá thấy xung quanh không còn cái nào khác, chắc cũng không có nơi nào sang trọng hơn, đành miễn cưỡng đồng ý.

Vào quán, không biết vì chưa tới giờ cao điểm hay do ở khu dân cư bình thường ít người ăn cơm Tây mà khách rất ít.

Tôi và Lệ Nhã chọn vị trí gần cửa sổ, phục vụ lập tức nhiệt tình chạy đến rót nước, đưa thực đơn.

Chẳng có món gì đặc biệt, cũng may tôi và Lệ Nhã không kén ăn, tùy tiện gọi mấy món đắt nhất.

Vào lúc này, một bóng lưng quen thuộc hấp dẫn sự chú ý của tôi. “Hân Ngôn!” tôi gọi theo bản năng.

“Vâng?”

“Àm....”

Hân Ngôn đang bưng một đĩa bít tết, giây phút thấy tôi, cái mâm bị rớt xuống đất.

“Diệp Hân Ngôn, cô còn muốn làm nữa không?” quản lý nghe tiếng mà đến, thấy đồ ăn vung vãi trên đất liền mắng.

“Vâng..... Thật xin lỗi..... Quản lý, tôi lập tức dọn.”

Có lẽ còn chưa phục hồi lại tinh thần sau khi nhìn thấy tôi, Hân Ngôn một mặt nói xin lỗi, một mặt ngồi xuống dọn dẹp đồng sứ bể, vẻ mặt hoảng hốt.

Nhưng quản lý kia vẫn chưa bỏ qua, “Cô mới đến đây mấy ngày đã gây ra biết bao nhiêu chuyện rồi, hai ngày trước đi ghi món thì bị khách than phiền, đổ cho cô mang thức ăn liền ném đồ ăn? Cô muốn nghỉ à?”

“Vâng..... Thật xin lỗi, tôi đảm bảo lần sau sẽ không như vậy nữa, quản lý, thật sự tôi rất cần công việc này, xin đừng đuổi tôi, tôi.....”

Tôi không nhìn nổi Hân Ngôn khúm núm như vậy nữa, trong trí nhớ người này luôn rất tự tin và cao ngạo.

“Khụ! Khụ!” tôi ho khan một tiếng, cắt đứt lời xin của Hân Ngôn.

“Xin lỗi quý khách, cô ấy mới tới, chưa quen việc, mong ngài không trách.” Quản lý kia vội vàng cúi người tạ lỗi. “Không liên quan tới cô ấy, là tôi làm cô ấy giật mình, tôi sẽ bồi thường, đừng làm khó cô ấy nữa.”

“Quý khách thật độ lượng.” Nghe tôi nói vậy, quản lý kia lập tức vui ra mặt, quay đầu, trợn mắt nhìn Hân Ngôn, “Còn không mau cảm ơn ngài đây.”

“Tôi...” thấy quản lý kia đang nhìn chằm chằm, Hân Ngôn đành lý nhí “Cảm ơn”.

“Được rồi, nhanh dọn sạch đi, nếu còn lần sau, cô lập tức nghỉ đi!” Quản lý kia hung hăng nói một câu rồi đi. Tôi nhìn Hân Ngôn ngồi chồm hổm trên sàn vừa nhặt mảnh sứ vỡ vừa lau chùi, không nhịn được hỏi, “Sao lại làm việc ở đây? Kinh tế khó khăn sao? Có muốn tôi.....”

“Tôi rất ổn, không phiền anh quan tâm.” Hân Ngôn lạnh lùng cắt ngang lời tôi.

“Bán nhà rồi, cô ở đâu?”

“Đó là việc riêng của tôi, anh hỏi quá nhiều rồi.”

Thu dọn xong, Hàn Ngôn đứng lên, đi về phía phòng bếp. Thấy bóng lưng gầy gò của Hàn Ngôn, tôi đột nhiên cảm thấy rất khó chịu. Quay đầu lại nhìn Lê Nhã từ nãy tới giờ vẫn không mở miệng. Không biết làm sao hóa giải cục diện khó xử trước mắt, tôi bèn nói “Anh....đi toilet.”

Hàn Ngôn:

Trong dự liệu, quản lý nhà hàng nghe xong, uyển chuyển từ chối.

Chẳng lẽ tôi thật sự đã thất bại thảm hại, không thể văn hồi?

“Để cô ấy thử đi.” Đang muốn rời đi, thì đột nhiên một người bước vào, nói với quản lý như vậy.

“A, đây là bà chủ của chúng tôi.” Quản lý nhân sự, Nam Nam, giới thiệu.

“Cô là Diệp Hàn Ngôn?” Người gọi là bà chủ ước chừng bốn mươi mấy tuổi, không tính là xinh đẹp, nhưng nhìn qua rất có phong cách.

“A, vâng.” Tôi ép mình nặn ra một nụ cười.

“Tôi là chủ ở đây, tên là ICE- HEART, cô có thể gọi tôi là Băng Tâm. Tôi đã nghe chuyện của cô. Không phiền thì đến phòng làm việc của tôi nói chuyện một tý.”

Lúc ra khỏi tiệm, đã gần tối. Đến trạm xe bus chờ xe. Những lời vừa rồi của Băng Tâm vẫn còn quanh quẩn bên tai tôi.

“Có phải cô đã đứng trước tiệm chúng tôi rất lâu rồi. Nếu cô có thể đối mặt được với tất cả thì hãy ở đây bắt đầu lại lần nữa.”

“Một bắt đầu trong sạch.” Băng Tâm cười nói.

Trong sạch? Nghe từ đó, lòng tôi run lên. Giờ tôi đang mang trên người cái danh ‘ngghi phạm’, làm sao có thể như người bình thường? Cho dù là một công việc bình thường như vậy, cũng giống như bố thí.

Chuyển hai chuyến xe, về đến nhà đã 7h tối. Trong phòng có ánh sáng, mở cửa, thì ra là Man Khanh.

“Ghé qua thăm cậu một chút, phát hiện nhà cậu chỉ có mì tôm.” Man Khanh đang mang tạp dề, vui vẻ giải thích, “Tôi thấy cứ tiếp tục thế này, cậu ốm chết mất, chờ đó tôi làm món ngon cho cậu.”

“Ha ha, tôi chỉ có một mình, lười nấu cơm ấy mà, ăn mì cho nhanh.” Tôi nói. Chẳng có gì tiết kiệm lại tiện lợi như mì gói. “Vậy sao được, cậu phải lo cho sức khỏe của mình.” Man Khanh nghiêm mặt nói.

“Được rồi, tôi biết mà.” tôi cười cười. Mùi thơm xông vào mũi, chạy cả ngày đúng là đói bụng.

Man Khanh làm ba mặn, một canh, sườn xào chua ngọt, cá trích sốt cà, rau xào, canh cà chua trứng. Món ăn vô cùng bình thường, nhưng đang đói nên thấy cực ngon. “Hàn Ngôn, cậu phải ăn nhiều một chút”, vừa gấp thức ăn cho tôi, vừa nói, “Mì gói không có dinh dưỡng, gần đây cậu gầy quá.”

“Trời nóng nên vậy thôi, trước kia tôi cũng vậy.” tôi viện cớ, vùi đầu vào chén cơm, đột nhiên thấy không ngon như lúc nãy nữa.

“Hàn Ngôn, tôi biết mấy ngày qua cậu không dễ dàng gì, nhưng đừng quá áp lực, chuyện vụ án cứ giao cho tôi và Thẩm Quả, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Kiếm việc làm cũng từ từ, chờ chuyện này lắng xuống, tự nhiên sẽ khá hơn”.

“Man Khanh, kỳ thật hôm nay tôi tìm được việc rồi.”

“Vậy sao? Ở đâu, làm gì?”

“Trong một tiệm cơm Tây, làm phục vụ.” Tôi cứ nghĩ sẽ khó mở miệng, không ngờ lại dễ dàng đến vậy, “Cách nơi này không xa lắm, ngồi xe bus chừng 1 giờ.” tôi bổ sung.

“Vậy à.” Man Khanh không ngạc nhiên như tôi tưởng, chỉ nhàn nhạt đáp, “Cũng tốt, so với ở nhà nghĩ nhiều tốt hơn. Nếu thấy không thích hợp thì đừng làm nữa.”

Ngày đầu tiên đi làm, quản lý nhân viên, Doãn Ly, đã cho tôi một chiêu phủ đầu. Khắp nơi mĩa mai, chỉ sợ những nhân viên khác không biết tình cảnh hiện giờ của tôi. Lúc nghỉ ngơi, rất nhiều người chỉ chỉ chồ

chỗ trước mặt tôi. Tôi bắt đầu hiểu ra, Băng Tâm nói ‘đổi mặt với tất cả’ là ý gì, ngoài lời đồn đại, còn có những người khách vô tình hay cố ý nói những lời lỗ mắng, thậm chí là quấy rối.

Cũng may có một cô gái gọi Tiểu Phạn cũng làm phục vụ như tôi, không tỏ ra ghét bỏ gì, ngược lại còn bày tôi không ít kinh nghiệm. Tỷ như làm thế nào để tránh né khách quấy rối, khiến khách gọi rượu đắt tiền để được trích hoa hồng.

Có Tiểu Phạn giúp đỡ, và Nam Nam, Băng Băng quan tâm, tháng đầu tiên coi như thuận lợi. Thậm chí tôi cảm thấy, mình đã bắt đầu thích ứng cuộc sống như thế, bận rộn và mệt mỏi. Cuối tháng được 789 đồng tiền lương, lần đầu phát hiện kiếm tiền khó như vậy.

Sau đó không lâu, tòa mở phiên, vì tôi đã trả hết phần lớn nợ, vả lại chứng cứ hời hợt cũng không đầy đủ, nên được xử nhẹ, 6 tháng tù treo. Mạnh Khanh chủ trương kháng án, nhưng xét đến sự cố mạng người, sợ rằng kết quả cũng chẳng có gì khác biệt.

Huống chi, với tình trạng kinh tế bây giờ của tôi, không gánh nổi phí kháng án. Mặc dù tôi biết, nếu nhờ Mạnh Khanh, cậu ta sẽ chẳng lấy tiền, nhưng tôi không muốn thiếu nợ nhân tình nữa, chẳng biết lúc nào mới trả hết.

Từ sau tôi đi làm, Mạnh Khanh thường tới chỗ tôi ăn cơm. Mỗi lần kiệt sức về nhà, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mạnh Khanh, và mùi thức thơm của thức ăn làm tôi thực sự hạnh phúc.

Có lúc, tôi đột nhiên cảm thấy, quan hệ giữa hai chúng tôi có lẽ không còn đơn thuần là bạn học cũ nữa. Bữa ăn tối bình thường mà ấm áp, kể cho nhau nghe công việc một ngày, bình thản mà chân thật.

Chẳng lẽ đây chính là cuộc sống bình thường mà hạnh phúc? Nhưng tôi vẫn cảm thấy giữa chúng tôi có một tầng ngăn cách, Mạnh Khanh không dám đụng vào, tôi cũng không muốn vượt qua. Cuộc sống của tôi chắc vẫn tiếp tục yên ổn như vậy, nếu không xảy ra chuyện này....

Ngày đó khách không nhiều lắm, bỗng nhiên tôi nghe được một giọng nói quen thuộc “Hân Ngôn!” quay đầu lại, là Vũ Minh, và Lệ Nhã.

Gặp gỡ ngoài dự liệu, cái mâm trong tay rơi xuống đất.....

Doãn Ly bắt đầu lớn tiếng khiển trách, tôi cuống quýt thu dọn tàn đồ đổ vỡ dưới chân, máy móc nói xin lỗi. Có thể tưởng tượng lúc đó tôi nhếch nhác đến cỡ nào, bỏ xuống tất cả tôn nghiêm, chỉ cần một công việc, dù tiền lương chỉ đủ cho tôi ba bữa ăn mì. Sau khi dọn xong, Vũ Minh đã đi đâu, chỉ còn lại Lệ Nhã. Cố ý tránh sao? Cho dù không còn gì nữa, nhưng tôi thà để trong trí nhớ của Vũ Minh, một Diệp Hân Ngôn vĩnh viễn kiêu ngạo, chứ không phải như bây giờ, ăn nói khúm núm, buông tha tất cả kiêu ngạo, chỉ vì kiếm sống.

Không có bao nhiêu thời gian để đau khổ, Doãn Ly bước lại nói nhỏ: “Mang đồ uống tới bàn số 8, nhanh lên chút. Nhớ cảm ơn người ta, vừa rồi vị khách kia đã thay cô bồi thường tiền đó.”

Nhìn bốn phía, muốn nhờ Tiểu Phạn giúp, nhưng Tiểu Phạn lại đang ghi món cho khách. Đánh nhắm mắt đi lên, ánh mắt Lệ Nhã đầy khinh thị nhìn quần áo trên người tôi.

“Quý khách, đồ uống của cô.” Tránh né ánh mắt Lệ Nhã, tôi đặt ly nước lên bàn. “Tại sao không đến công ty Duy An làm? Nơi này không thích hợp với cô.” Cô ta tựa vào lưng ghế, tiếp tục giả người tốt, “Ngày trước là đại tiểu thư của Diệp Thị, giờ làm công việc thấp hèn như vậy, thật khiến người ta đau lòng.”

“Tôi ở đây tốt lắm.” tôi nói. Lệ Nhã làm tôi thấy sợ, chẳng lẽ tình yêu thật có thể khiến người ta trở nên điên cuồng? Cô ta và Duy An đã lập mưu, suýt nữa đưa tôi và tù.

“Vậy sao? À, chúng tôi mới đi thử áo cưới về đó.” cô ta cười quyến rũ và kiêu ngạo, như là tự hào vì thắng lợi, “Chúng tôi sắp kết hôn.”

“Vậy à?” tôi cầm ly nước của cô ta lên, tay run run, “Vậy chúc mừng hai người”.

“Cảm ơn.” Đột nhiên Lệ Nhã đưa tay qua đón cái ly, hất một cái, thức uống đổ hết lên người cô ta.

“Hân Ngôn, cô làm gì vậy?” giọng Vũ Minh từ sau lưng truyền đến.

Tôi chưa kịp giải thích, Lệ Nhã đã giành nói trước: “Vũ Minh, Hân Ngôn không có ý đâu. Vừa rồi em mới nói cho cô ấy biết chúng ta sắp đám cưới, cô ấy còn chúc mừng chúng ta đó.”

“Vũ Minh, tôi.....”

“Quý khách, thật xin lỗi, tôi giúp cô lau sạch.” Tiểu Phạn nhìn thấy tình huống bên này, chạy tới giúp tôi.

“Được rồi, cô nháo đủ chưa?” Vũ Minh xông lên, ném mấy tờ tiền lên bàn, kéo Lệ Nhã đi.

Doãn Ly đi tới, hung hăng trừng tôi, nhưng thấy mấy tờ tiền trên bàn đã vượt qua số tiền cơm, thì liền thu tiền, không nói gì nữa. Tiểu Phạn giúp tôi dọn bàn. Vừa định cầm thực đơn đi, lại thấy Lệ Nhã vội vội vàng vàng trở lại. Tại cửa nói mấy câu với Doãn Ly xong, đi thẳng đến phòng quản lý nhân sự.

“Cô ta là ai vậy?” Tiểu Phạn giận dữ hỏi.

“Vợ sắp cưới của chồng trước tôi.” tôi trả lời.

Lúc tan tầm, quản lý nhân sự gọi tôi vào phòng làm việc, tôi lập tức hiểu được mục đích Lệ Nhã vòng trở lại.

“Chúng tôi chỉ là tiệm nhỏ, tập đoàn Lâm Thị quá hùng mạnh, hi vọng cô hiểu được.” Nam Nam rất thẳng thắn.

“Tôi hiểu, thêm phiền toái cho cô rồi.” Đối mặt với chuyện này, tôi lại cực bình tĩnh. Chẳng lẽ qua quá nhiều đau khổ, tôi đã sớm chết lặng, đã kích như vậy chẳng là gì nữa? “Mặc dù tháng này cô chỉ làm có 7 ngày, nhưng tôi đã nói với bên tài vụ rồi, tính lương 7 ngày cho cô. Trong khoảng thời gian này, cô đã rất chăm chỉ. Chúc cô nhiều may mắn!”

Tôi cự tuyệt ý tốt này, dù sao Băng Tâm đã cho tôi cơ hội, tôi không có lý do gì để trách móc quyết định này.

Đi bộ về nhà, đến dưới lầu thấy đèn sáng, tôi biết Man Khanh ở đây. Ít nhất, bây giờ tôi còn chưa tuyệt vọng.....

“Hôm nay sao trễ vậy, cơm nguội hết rồi.” Man Khanh định bưng đồ ăn đi hâm lại.

“Tôi đi bộ về.” Để túi xách xuống, móc điện thoại ra, phát hiện bên trong có một phong bì đỏ, ước chừng 1000 đồng.

Hình như Nam Nam thừa dịp tôi không chú ý nhét vào. Trong nháy mắt có ý định trả lại, nhưng rất nhanh đã biến mất. Hiện giờ, tôi rất thiếu tiền..... Có lẽ tương lai tôi sẽ có năng lực trả lại món nợ này.

“Xảy ra chuyện gì, nhìn cậu cứ như người mất hồn?” Man Khanh ân cần hỏi.

“À, không có gì, tôi đụng phải Vũ Minh ở nhà hàng.”

Man Khanh không nói gì, nhìn tôi hồi lâu mới hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

“Bị đuổi việc rồi.” tôi cười. Rõ ràng trong lòng khổ muốn chết, vẫn cười được.

“Không sao, chỗ đó cũng phức tạp lắm, không thích hợp với cậu.” Man Khanh cười theo, “Ở nhà đi, mình nuôi cậu.”

“Cậu nói gì?”

“Tôi nói, ăn cơm thôi, bạn Diệp.”

Sau khi rời khỏi ICE- HEART, tôi không kiếm được việc khác nữa. Cũng may, rốt cuộc người bên đại lý trang sức đã gửi tiền vào tài khoản của tôi, mặc dù giá thấp, lại mất không ít tiền hoa hồng, nhưng dù gì cũng đủ cho tôi trả sạch khoản nợ cuối cùng, còn dư được chút ít tiền, để tôi miễn cưỡng sống qua ngày.

Man Khanh vẫn giống như trước kia, ba ngày hai bữa mua đồ ăn tới làm cơm.

Rảnh rỗi quá, tôi bắt đầu học nấu ăn, dọn dẹp phòng, làm chút việc nhà. Nỗ lực để lòng mình thấy bình tĩnh, tôi cảm thấy ngoại trừ quan hệ tương đối kỳ quái hiện giờ của tôi và Man Khanh, còn lại tôi chẳng khác nào bà nội trợ.

Man Khanh đưa chìa khóa phòng cậu ta cho tôi, để lúc rảnh tôi giúp dọn dẹp một ít quần áo dơ và chần các loại.

Có lúc tôi cũng qua giúp cậu ta dọn phòng. Nhưng tôi không ngờ, sẽ đụng phải An Liên, vợ sau của chủ tập đoàn Đỗ Thị.

“Bà Đỗ.” Tôi ôm đồng quần áo mới lấy vào từ ban công đứng ở cửa.

“Cô Diệp”, bà ta mỉm cười bước vào nhà, ngồi xuống ghế. “Nghe ông nhà nói gần đây Man Khanh có bạn gái nên tôi đến xem thử. Không ngờ là cô, đã lâu không gặp, có muốn tìm một chỗ nói chuyện không?” “Không cần, ở đây luôn đi.” Nghe giọng nói ngạo mạn của bà ta, tôi đã đại khái hiểu được mục đích. Thả quần áo xuống giường, vào bếp rót cho bà ta một ly nước trái cây.

“Tôi nghĩ tôi nên tự giới thiệu, tôi làm mẹ kế của Man Khanh. Cho nên tôi phải quan tâm cuộc sống của nó.”

Lúc đầu tôi chỉ cảm thấy gia thế Man Khanh nhất định không đơn giản, nhưng không ngờ cậu ta lại là con trai của ông chủ Đỗ Thị, lâu vậy mà cậu ta cũng không nói với tôi.

“Từ nhỏ Man Khanh đã rất có chủ kiến.” Thấy tôi không nói lời nói, An Liên tiếp tục, “Vốn ông nội nó muốn để nó kế thừa sản nghiệp gia tộc, nhưng nó lại cứ muốn đi làm cảnh sát quèn. Bất quá, cũng may, hiện tại nó có em trai tương lai có thể giúp ông nội nó phân ưu.”

“Bà Đỗ, tôi nghĩ bà có chút hiểu lầm. Tôi và Man Khanh chỉ là bạn học....”

“Cô đừng vội giải thích, tôi cũng không nói gì cô. Hiện giờ cô đang gặp khó khăn, là bạn học cũ, Man Khanh giúp đỡ là điều đương nhiên, huống chi, hai ta cũng tính là bạn cũ. Bất quá, tuổi Man Khanh không nhỏ, tôi và cha nó rất lo. Mặc dù chúng tôi không trông cậy gì vào việc nó kết hôn sẽ giúp công ty lớn mạnh thêm, nhưng chúng tôi rất hi vọng có thể giúp nó tìm một cô gái trong sạch. Dĩ nhiên, chúng tôi càng không hi vọng, nó cưới một người đã từng bán đứng chồng mình!”

“Bà đừng nói nữa. Tôi hiểu rồi.” Tôi định rời đi, lại bị bà ta dè lại.

“Gấp cái gì, tôi còn chưa nói xong.” Bà ta móc ra một tờ chi phiếu, đẩy tới trước mặt tôi, “Tôi biết hoàn cảnh hiện giờ của cô, có con, lại mắc nợ, sợ rằng công việc cũng không tìm được. Hơn nữa.....” bà ta dừng lại một chút, “Cô không định cho con cô biết mẹ nó là người thế nào chứ?”

Từ phòng Man Khanh đi ra, tôi để lại chi phiếu và chìa khóa phòng, với một bức thư. Đổi số điện thoại, nhưng không nói với ai.

Không muốn giải thích, hoặc là, tôi chẳng biết phải giải thích thế nào.

Tôi biết dựa vào quan hệ của Man Khanh, cậu ta sẽ nhanh chóng tìm được tôi, nhưng tôi cần tỏ rõ thái độ cho ba mẹ cậu ta biết. Đến nhà chú An một chuyến, tạm thời gởi nhờ một ít đồ không cần dùng. Ông là quản gia cũ của Diệp gia, sau khi cha mẹ tôi qua đời vẫn giúp tôi trông coi nhà cũ. Lần này tôi bán nhà, ông liền về về nhà mình. Chú An già rồi, mắt mũi rất kém, lại bệnh luôn. Kéo tay tôi nói: “Hân Ngôn, con đúng là mệnh khổ. Nếu ba mẹ con biết hiện tại con khổ sở thế này, bọn họ nhất định sẽ hối hận quyết định khi xưa của mình.”

Tôi như chạy trốn khỏi nhà chú An, trừ mờ mịt còn có tuyệt vọng. Một ngày một đêm, không tìm được phòng trọ thích hợp, cũng không ăn không vô. Chỉ có dạ dày quặn đau, nhắc nhở tôi còn sống.

Cuối cùng quyết định đến vùng ngoại ô thử một phen, sáng sớm, chỉ có chợ rau là có người. Đang chuẩn bị kiếm gì ăn, thì đột nhiên thấy hai bóng người quen thuộc trong đám đông.

Tiểu Mộc, Hoan Hoan.

20. Chương 20: Gặp Lại

Vũ Minh

Thật không ngờ sẽ gặp Hân Ngôn ở nhà hàng kia.

Nhìn Hân Ngôn khúm núm trước mặt người khác, chỉ vì một công việc, rốt cuộc tôi không cách nào ngồi yên không lý đến nữa.

Đêm đó tôi ngồi nghĩ rất lâu, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng gầy yếu của Hân Ngôn. Mới hơn 10 ngày không thấy, mà Hân Ngôn đã thay đổi tựa như người khác, tiêu tụy làm người ta lo lắng.

Nhưng vì không để Lệ Nhã sinh ra hiểu lầm không cần thiết mà gây chuyện không hay, tôi không vội vã đi tìm Hân Ngôn.

Chủ nhật tiếp theo, Lệ Nhã đột nhiên nhiệt huyết dâng trào chủ động nói muốn dẫn Tiêu Tiêu đi Viện Hải Dương chơi, tôi lấy cớ bận việc công ty, đi tới nhà hàng tên ICE- HEART kia.

Lúc đến nhà hàng đó mới hơn 10h30 sáng, chưa có khách, xem ra là mới mở cửa, mấy nhân viên đang quét dọn.

“Chào quý khách!” một nữ nhân viên thấy tôi, nhiệt tình chào đón, “Rất xin lỗi, chúng tôi vừa mở cửa, ngài ngồi bên này đợi một lát được không?” Nữ nhân viên vừa nói vừa dẫn tôi đến bàn gần cửa sổ.

“Không cần đâu, tôi tới đây tìm người.”

“Xin hỏi quý khách tìm ai?”

“Ở đây có nhân viên nào tên là Diệp Hân Ngôn không? Tôi tìm cô ấy.”

“Hân Ngôn?!” hình như nữ phục vụ rất kinh ngạc nhỏ giọng hô một tiếng, trợn to mắt nhìn tôi vài giây mới hỏi, “Anh.....Anh là người ngày đó.....chồng trước?”

“Đúng, là tôi.” Tôi hơi bất ngờ, không nghĩ Hân Ngôn sẽ nói cho người khác biết về tôi, “Vậy có thể kêu cô ấy giúp tôi không? Hoặc là cô nói chỗ, tôi đi tìm cô ấy cũng được.”

“Hừ! Chị ấy đã nghỉ làm từ lâu rồi!” vẻ mặt nữ phục vụ đầy chán ghét nhìn tôi.

“Hả? Sao vậy? Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?” đã nghỉ làm từ lâu? Là ý gì? Chẳng lẽ Hân Ngôn xảy ra chuyện gì?

“Đúng là bọn người có tiền đều giống nhau. Trước mặt thì nói lời dễ nghe, sau lưng lại hại người. Chị ấy bị các người đuổi đi rồi, còn ở đây giả bộ người tốt gì nữa?” nữ phục vụ nhìn tôi, có vẻ muốn đuổi tôi ra ngoài ngay lập tức.

“Đuổi đi? Chuyện này là sao?”

“Anh giả bộ cái gì? Chị Hân Ngôn bị đuổi khi nào không phải anh là người rõ ràng nhất sao? Anh.....”

“Tiểu Phạn, nói chuyện tào lao gì đó? Mau làm việc đi!” Nữ nhân viên còn muốn nói nữa, nhưng bị một nhân viên khác nhắc nhở.

“A, tôi tới ngay.” Tiểu Phạn giận dữ trợn mắt nhìn tôi một cái, xoay người đi vào nhà bếp.

“A, này.....” tôi muốn gọi Tiểu Phạn lại, nhưng ngẫm lại chẳng biết hỏi gì.

Nghe vậy, hẳn là Hân Ngôn không còn làm việc ở đây nữa, nhưng sao Tiểu Phạn lại nói là do tôi? Không lẽ là Lệ Nhã? Đột nhiên nhớ lại, hôm đó vì tránh hai người tiếp tục xung đột, tôi kéo Lệ Nhã đi, lên xe thì Lệ Nhã bỗng nói để quên điện thoại di động trong tiệm nên vòng vào lại.

Nếu như Lệ Nhã nhân lúc đó nói với quản lý này nọ, cũng không phải không thể. Bất quá, phí công như vậy, chỉ vì sợ tôi gặp lại Hân Ngôn, thật sự cần thiết sao?

Vừa nghĩ tôi vừa ra khỏi, gọi điện thoại cho Minh, mau tìm vị trí của Hân Ngôn.

Lòng rất phiền não, chuyện Lệ Nhã sảy thai, tạm thời chưa có kết quả, lại đến chuyện Hân Ngôn bị đuổi việc.

Nhất thời không biết xử lý mối quan hệ với Lệ Nhã như thế nào, tôi lái xe lòng vòng trên đường không mục đích.

Lúc về đến nhà đã gần tối, Tiêu Tiêu và Lệ Nhã về từ lâu, đang ngồi ở phòng ăn, thấy tôi Tiêu Tiêu lập tức chạy lại.

“Hôm nay Tiêu Tiêu đi Viện Hải Dương Học vui không?”

“Dạ có!” Tiêu Tiêu liên tục gật đầu, “Ba, ở đó rất nhiều cá đáng yêu. Lần sau Tiêu Tiêu dẫn ba đi xem nhà?”

“Ừ, lần sau Tiêu Tiêu làm người hướng dẫn cho ba!”

“Dạ, dạ.”

Thím Quy dọn cơm tối ra, tôi kéo Tiêu Tiêu vào bàn ngồi, thấy sắc mặt Lệ Nhã nặng nề, không nói một lời.

“Lệ Nhã, sắc mặt em không tốt, hôm nay chơi mệt sao?”

“Không sao, công việc của anh thế nào, thuận lợi chứ?”

“Ừ, rất thuận lợi.”

“Công việc gì mà đi ICE- HEART?” Lệ Nhã đổi giọng hỏi.

“Anh.....” hơi bất ngờ, không lường trước Lệ Nhã sẽ biết hôm nay tôi đi đâu, những nghĩ lại bỗng thấy tức giận, “Lệ Nhã, em cho người theo dõi anh?”

“Cần sao? Buổi chiều lúc dẫn Tiêu Tiêu về, đi ngang qua công ty, khi đó sắp tan tầm, Tiêu Tiêu nói muốn đi lên đón anh về nhà cùng, không ngờ họ nói hôm nay anh không tới công ty.”

Em gọi điện thì di động tắt máy, Tiêu Tiêu lo lắng, em cũng sợ anh gặp chuyện không may, tốn bao công sức mới hỏi thăm được hôm nay anh đến nhà hàng ICE-HEART đó.”

“Dù gì cũng là quen biết, hiện giờ Hàn Ngôn thực sự rất khó khăn, anh đi xem cô ấy một chút, chẳng lẽ không được?”

“Chỉ là đi xem một chút? Nếu vậy cần gì lấy cớ là có việc công ty?” Lệ Nhã kiên quyết không bỏ qua. “Nếu tôi nói cô sẽ để tôi đi sao? Lần đó chỉ hỏi thăm Hàn Ngôn mấy câu, cô đã bảo người ta đuổi việc cô ấy. Lệ Nhã, lúc nào thì cô trở nên không phân rõ phải trái như vậy hả?”

“Tôi không phân rõ phải trái? Là ai nói từ nay về sau giữa chúng ta sẽ không còn người tên Diệp Hàn Ngôn nữa? Là ai nói sẽ hết lòng hết dạ đối tốt với tôi? Nhưng kết quả thì sao? Mỗi lần nhìn thấy Hàn Ngôn anh liền mất hồn mất vía, một chút biến động nhỏ anh liền lo lắng cho cô ta, anh có từng quan tâm tới cảm thụ của tôi?”

Chẳng biết từ lúc nào, mặt Lệ Nhã đã tràn đầy nước mắt, làm tôi không khỏi chột dạ, thái độ dịu xuống.

“Lệ Nhã, không nói trước với em là anh không đúng, anh xin lỗi. Nhưng, Hàn Ngôn và anh đã không còn gì nữa, em không cần thiết phải buồn lo vô cớ, hay là cho tới bây giờ em chưa từng tin tưởng anh?”

“Dĩ nhiên em tin anh, nhưng sao cứ mỗi lần em cảm thấy hạnh phúc sắp tới, thì Hàn Ngôn lại xuất hiện? Cô ta cứ như âm hồn bất tán, thật sự em rất sợ, em sợ sẽ mất anh một lần nữa.”

“Lệ Nhã, đừng như vậy! Hàn Ngôn sẽ không cướp cái gì của em đâu.” Tôi không biết làm sao, chỉ có thể khuyên như vậy.

Lệ Nhã đột nhiên kéo tay tôi, “Vũ Minh, không bằng chúng ta kết hôn trước thời gian đã định đi, chúng ta không làm hôn lễ, tháng sau đi hưởng tuần trăng mật luôn được không?”

“Lệ Nhã.....” nhất thời tôi không biết phải trả lời thế nào.

Ban đầu, nghĩ là tái hôn, nên tôi vốn không muốn lộ ra, dự định sau khi đăng ký kết hôn sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Nhưng Lệ Nhã lại nói đây là lần kết hôn đầu tiên trong đời của mình, phải thông báo cho người nhà, bạn bè tổ chức một tiệc cưới linh đình, không ngờ giờ lại.....

“Lệ Nhã, đừng trẻ con như vậy, đám cưới đã định ngày rồi, áo cưới cũng đã mua, hai ngày nữa sẽ phải phát thiệp mừng đi. Chỉ chờ một tháng nữa mà thôi.”

“Nhưng mà....”

“Được rồi, Hân Ngôn đã bị em đuổi đi, vậy coi như chúng ta không thấy cô ấy, không sao đâu.”

Bị Lệ Nhã làm cho nhức đầu, tôi ngăn không cho Lệ Nhã nói tiếp.

Một tuần sau, chuyện tôi bảo Minh điều tra rốt cuộc đã có kết quả. Đứa bé kia quả thật không phải của tôi, về phần cha ruột của nó thì không thể nào xác định được, nghe nói là kết quả tận tình cả đêm với người nào đó.

Sau, cô ta và tôi qua lại ở chung, đầu tiên là hợp tác với Duy An bày ra án hồi lộ của Diệp Thị, rồi mua chuộc bác sĩ, lợi dụng đứa bé trong bụng mình để tôi không giúp Hân Ngôn.

Cả kế hoạch cơ hồ là không chệ vào đâu được, cô ta cũng đã suy tính đến việc tôi đang trong cơn giận sẽ không tìm hiểu sâu chi tiết. Ngoại trừ cuốn sổ khám bệnh này.....

Minh không chỉ điều tra cận kề việc sẩy thai ngày đó của Lệ Nhã, mà còn tìm được manh mối việc Duy An thâm ô công quỹ của Diệp Thị.

Sau khi nghe xong tất cả, tôi chỉ có một ý nghĩ là muốn được nhìn thấy Hân Ngôn ngay lập tức.

“Đại ca, cô Diệp hiện đang ở chỗ Tiểu Mộc và chồng của cô ấy, một cửa hàng nhỏ.” Minh nói xong, đưa cho tôi địa chỉ. “Chuẩn bị xe, đi đó ngay!”

“Vâng.”

Tiểu Mộc và chồng mình, Hoan Hoan, ở một tiệm ăn. Cửa tiệm rất nhỏ, chỗ đó cũng vắng vẻ, tôi và Minh ngồi xe gần một giờ mới đến nơi.

Khi đó còn chưa tới giờ cơm chiều, trong tiệm không có khách, chỉ có một chàng trai trẻ đang ngồi trước quầy thu tiền, tôi nghĩ cậu ta chắc là chồng của Tiểu Mộc.

“Xin chào, xin hỏi.....”

Vừa bước vào tiệm, không đợi tôi nói xong, cậu ta đã giành nói trước: “Quý khách ăn cơm sao? Mời vào.” Sau đó hướng về phía cửa sau hô to, “Tiểu Mộc, có khách!”

“Đến đây đến đây!” Tiểu Mộc chạy vào, vừa nhìn thấy tôi, nụ cười trên mặt cứng lại.

“Ông tới đây làm gì? Nơi này không hoan nghênh ông!”

“Tiểu Mộc sao em đối xử với khách như vậy.....”

Hoan Hoan không rõ mọi việc, đang muốn trách, lại bị Tiểu Mộc ngăn lại.

“Anh đừng xen vào, ông ta chính là người chồng trước bạc tình của bà chủ đó!”

“Nhưng mà.....” Hoan Hoan có chút khó xử muốn khuyên can, bị Tiểu Mộc trợn mắt, liền im miệng.

“Tiểu Mộc, lúc trước tôi và Hân Ngôn có chút hiểu lầm! Tôi biết hiện giờ cô ấy đang ở đây, cô để tôi gặp cô ấy đi, tôi sẽ giải thích với cô ấy, được không?”

“Bà chủ sẽ không gặp ông đâu! Ông hại bà chủ lắm như vậy, còn tới làm gì?”

Tiểu Mộc chống nạnh, cứ như người đàn bà chanh chua, hoàn toàn không có dịu dàng như lúc làm bảo mẫu cho Tiểu Tiêu khiến tôi nhất thời im bặt.

“Cái đó.... Tiểu Mộc, cô nghe tôi nói, lần này quả thật có chuyện rất quan trọng.”

“Ông đừng lấy cớ! Tóm lại bà chủ sẽ không gặp ông.” Hình như sợ tôi sẽ tự động xông vào, Tiểu Mộc đứng chắn ngay cửa vào trong.

“.....” Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, hướng chỉ là một người phụ nữ vừa yếu vừa gầy thế này, tôi đành nhìn Hoan Hoan cầu giúp đỡ.

“À..... Cái đó.....” Hoan Hoan mặc dù nhìn có chút ngốc, nhưng phản ứng cũng rất lanh lẹ, vội vàng nói, “Tiểu Mộc, chỗ này giao cho anh! Em đi ra sau nấu đồ ăn đi, sắp có khách rồi đó!” vừa nói vừa đẩy Tiểu Mộc vào.

Tiểu Mộc quay đầu nhìn tôi một cái, lại nhìn Hoan Hoan, rồi cuộc không nói gì nữa, bước đi.

“Cám ơn!”, tôi thở một hơi, vỗ vỗ vai Hoan Hoan, “Hân Ngôn.....”

“Tôi không giúp được gì đâu.” Hoan Hoan lập tức cắt lời tôi, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Anh cũng biết tình vợ tôi rồi đó. Hiện cô ấy đang giận, hay là anh quay lại sau đi!”

“Thật sự có chuyện rất quan trọng.” Không thể đợi được, hôn lễ sắp tới rồi, không thừa dịp hiện tại nói rõ ràng sự tình, chẳng lẽ đợi tôi và Lệ Nhã kết hôn xong mới nói?

“Ai!” Hoan Hoan lắc đầu thở dài, sau đó lấy từ trong tủ lạnh ra hai chai bia, thêm hai ly nhựa và một đĩa đậu phộng để lên bàn.

“Tôi là người thô kệch ở nông thôn, không hiểu thứ gọi là tình yêu gì đó của mấy người thành phố các vị. Nhưng năm đó Tiểu Mộc một mình vào thành phố kiếm sống, anh và cô Diệp đã thu nhận Tiểu Mộc. Hai người là ân nhân của Tiểu Mộc, cũng là ân nhân của tôi. Nếu hôm nay anh quyết tâm phải gặp được cô Diệp vậy thì đợi ở đây một lát, tôi mời anh uống một ly. Chờ tối nay tôi khuyên thử xem, nếu hai người kia nghĩ thông, tự nhiên sẽ tới gặp anh...”

Tôi ngồi xuống bàn, khui chai bia, đổ đầy hai ly. “Được, cảm ơn anh!”

Tiểu Mộc và Hoan Hoan cho tôi ở nhờ.

Phòng rất đơn sơ, chỉ có hai cái giường đơn và một cái bàn, hết sức chật chội. Bởi vì phòng có hạn, tôi phải ở với một cô gái phụ bếp tên là Lili. Lili là một cô gái 20 tuổi, mới từ nông thôn lên thành phố kiếm sống không bao lâu, tên tiếng anh này là do một học sinh hay tới tiệm ăn cơm đặt cho. Còn đầu bếp Tiểu Trương buổi tối trải chiếu ra đất ngủ trông tiệm luôn, giống như Hoan Hoan là người rất dè dặt.

Tiệm cơm chủ yếu kinh doanh mấy món ăn bình dân đặc sản của quê Hoan Hoan và Tiểu Mộc, khách hàng phần lớn là học sinh ở trường bên cạnh, trừ giờ ra chơi sáng chiều và tan lớp tự học buổi tối, thời điểm khác khách không nhiều lắm. Cho nên ở đây thoải mái hơn nhà hàng tôi làm tôi làm trước kia nhiều.

Lúc tôi đến, trừ Tiểu Mộc có chút bất bình thay, những người khác không có ý kiến gì hết. Hoan Hoan và Tiểu Trương giúp tôi khuân đồ, dọn dẹp phòng ở, không để tôi làm việc nặng. Loay hoay cả ngày, sau khi ngưng ăn xong bữa cơm, tôi cũng bắt đầu giúp đỡ làm việc.

Ghi món, rửa chén, ngày trước cảm thấy rất khó, hiện tại vì sinh nhai cảm thấy rất đơn giản. Hiện giờ quần áo lúc trước rất bất tiện, Lili vui vẻ nói dẫn tôi đi mua quần áo mới. Kem dưỡng tay rẻ tiền, không cách nào ngăn được da tay ngày càng thô ráp, vì ngâm nước thường xuyên.

Lúc không đông khách, Tiểu Mộc sẽ đến phía sau giúp đỡ, luôn ngăn không để tôi làm nhiều, “Bà chủ, việc này không hợp với bà.”

“Bây giờ tôi có thể làm gì khác?” Tôi cười khổ nói. Phá sản, thất nghiệp..... Cuộc sống bây giờ của tôi chỉ có thể dùng thất bại và nghèo túng để hình dung. Nhất thời Tiểu Mộc im lặng, hồi lâu mới nói, “Rồi sẽ qua hết. Đúng rồi, hiện nay ăn cơm không đúng giờ được.....dạ dày bà chủ không tốt, tôi bảo Tiểu Trương nấu cho bà chút cháo.”

“Không sao đâu, giờ đã tốt hơn trước nhiều. Tiểu Mộc, về sau gọi tên tôi đi, đừng cứ bà chủ bà chủ mãi. Nghe không tự nhiên.”

“A..... Vậy thì, chị Hân Ngôn.”

Vũ Minh lại xuất hiện, phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của tôi lần nữa.

Nghe tiếng động bên ngoài, muốn đi ra xem rốt cuộc là có chuyện gì, lại phát hiện đó là giọng của Vũ Minh, không khỏi dừng bước. Nếu đã lựa chọn kết hôn với người phụ nữ kia, không quan tâm gì nữa, sao còn tìm đến?

“Chị Hân Ngôn.” đang suy nghĩ, Tiểu Mộc trở lại. Thấy tôi đứng bên khung cửa, có chút kinh ngạc, “Tên khốn khiếp, em đuổi hắn đi rồi. Ở nơi đó chúng ta không quyền không thể, nhưng ở đây là quán của chúng ta, em làm chủ được.”

“Được, chị không muốn gặp lại hắn.” Nói xong, tôi mặc tạp dề, vào phòng bếp phụ một tay. Chỗ này đã lắp kín tường, chỉ chừa một cửa tò vò nhỏ để chuyển món ăn, phía trước nói chuyện, ở đây nghe rất rõ.

Nghĩ phải chuyên tâm làm việc, nhưng tôi không cách nào không chế được không nghe cuộc đối thoại của hai người phía trước. “Tôi thật không ngờ, cuộc sống của cô ấy lại khó khăn như vậy. Cứ cho là sau khi công ty phá sản, cô ấy sẽ về bên công ty Duy An, không ngờ.... Ngày đó, chuyện Lệ Nhã sảy thai không liên quan gì đến cô ấy hết, và lại.... Tôi còn vì chuyện đó mà đánh cô ấy.” Ước chừng đã uống vài ly, đột nhiên Vũ Minh nói đến chuyện ngày đó.

“Vả lại cái gì?” Haon Hoan hỏi.

“Đứa bé kia..... Không phải của tôi.” Tiếng Vũ Minh nhỏ xuống, tiếp theo là một khoảng trầm mặc thật lâu.

Thì ra là thế..... Thì ra mọi chuyện còn kinh khủng hơn tôi tưởng tượng nhiều. Lệ Nhã, cô ta.....tôi đúng là ngu quá, chẳng hay biết gì hết. Cô ta độc ác hơn tôi nghĩ nhiều, mà hiện tại con tôi đang sống chung với cô ta.

Không, không được, tôi phải nói chuyện đàng hoàng với Vũ Minh.

“Đừng ra!” Tiểu Mộc kéo tôi lại, “Tên khốn khiếp kia đã hại chị đến nông nỗi này, chị còn muốn nói gì với hắn nữa?”

“Vậy em bảo chị phải làm sao? Rút cổ làm rùa rút đầu, để yên cho ả đàn bà độc ác kia?”

“Giờ anh đến đây, là muốn giải thích rõ ràng để có thể yên tâm kết hôn với người phụ nữ kia?” trước giờ Hoan Hoan nói chuyện rất thẳng

“Tôi có lỗi với cô ấy, để tôi gả cô ấy đi, thật sự tôi có rất nhiều lời muốn nói.”

Giọng Vũ Minh vô cùng thành khẩn, có vẻ Hoan Hoan đã dao động, nói “Thôi, tôi đi khuyên thử xem. Bất quá cô ấy có chịu gặp anh hay không, không nói trước được.”

“Anh làm gì vậy, làm đàn ông này có gì tốt mà giúp?” Thấy Hoan Hoan đi vào, Tiểu Mộc hỏi.

“Chị ra ngoài gặp anh ta một chút.” tôi nói.

Nhìn trong kính thấy đầu tóc tôi hơi rối, dù sao đã vậy, rồi thì rối đi, bây giờ, Diệp Hân Ngôn đã không còn là quý phụ nhân gì nữa, một người làm việc ăn ở tiệm cơm mà thôi.

“Hân Ngôn!” Thấy tôi, Vũ Minh xông lại, cầm tay tôi, giọng nói mang theo mùi rượu nhàn nhạt, “Em có khỏe không?”

“Ngài Lâm, muốn nói gì thì nói đi.” Tôi rút tay ra, cố gắng giữ giọng bình tĩnh. Trong đầu đều là cảnh tượng Vũ Minh kéo tay Lệ Nhã ra khỏi nhà hàng ngày đó, và câu nói của An Liên “một người phụ nữ phản bội chồng.”

Thật ra, tôi và Vũ Minh đã sớm là người xa lạ, cần gì phải hành hạ mình như vậy?

Vì khách bắt đầu nhiều, Tiểu Mộc để tôi và Vũ Minh đến phòng tôi nói chuyện riêng.

“Hân Ngôn, thật xin lỗi. Chuyện ngày đó.....”

“Giờ nói những thứ này có ý nghĩa gì nữa?” tôi hỏi.

“Tôi biết giờ trong lòng em có rất nhiều oán hận, nhưng em không cần nghĩ quá cực đoan, chuyện như hôm nay chính em cũng có trách nhiệm.” Giọng điệu của Vũ Minh không còn như lúc nói chuyện với Hoan Hoan khiến tôi mơ hồ thấy đau lòng nữa, mà là lên mặt nạt người.

“Trách nhiệm của tôi, dĩ nhiên tôi biết, không phải tòa án đã xử rồi sao?” Tôi cười hỏi ngược lại, không muốn Vũ Minh nhìn thấy vẻ yếu ớt của tôi. “Mặt khác, tôi không muốn Tiêu Tiêu sống với một người đàn bà độc ác như vậy. Tôi sẽ đòi lại quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiêu.”

“Vấn đề Lệ Nhã tôi sẽ xử lý, xin em chú ý cách dùng từ, Diệp Hân Ngôn.” Hình như bị tôi chọc giận, “Về quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiêu, với tình trạng bây giờ của em, nhà không, công việc không, còn đang chịu án treo, căn bản không thể đảm bảo cuộc sống cho Tiêu Tiêu. Em cảm thấy được sao? Bất đắc dĩ lắm tôi sẽ đưa Tiêu Tiêu vào trường nội trú.”

“Lâm Vũ Minh, anh đừng quên anh cũng giống như tôi, là người có tiền án. Hai ta giống nhau! Nhất định tôi sẽ làm Tiêu Tiêu trở lại bên cạnh tôi.”

“Em thật ương bướng!”

Nói xong, Vũ Minh sập cửa đi ra ngoài.

Một mình tôi ngồi trên giường, nước mắt chảy không ngừng. Tim của Vũ Minh đã sớm không thuộc về tôi, nhưng thương tổn gây ra thì hình như không có giới hạn. Chẳng biết qua bao lâu, Tiểu Mộc vào khuyên “Chị Hân Ngôn, khóc vì kẻ bạc tình không đáng! Quên hẳn đi, chị còn trẻ, tìm người đang hoàng, sống bình thường, không tốt sao?”

“Em biết chị lo cho Tiêu Tiêu, nhưng giờ Tiêu Tiêu đã đến tuổi đi học, nếu nó đi theo chị, sẽ không thể học được trường tốt. Vì tương lai của Tiêu Tiêu, có một số việc phải nhẫn.”

“Vì Tiêu Tiêu, chuyện gì chị cũng làm được.” Dù là vay nợ sống qua ngày, tôi cũng muốn Tiêu Tiêu được học trường tốt nhất.

“Được rồi, tạm thời gác lên một bên đi, ra ăn cơm thôi. Mọi người đang chờ chị đó.”

3 ngày sau Man Khanh xuất hiện. Cậu ta trực tiếp đi vào từ cửa sau, lúc đó tôi đang rửa hai thau chén lớn.

“Đây không phải là nơi cậu nên tới.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhưng không đứng dậy. “Vậy nên tới chỗ nào?” tôi cười hỏi ngược lại, nụ cười vẫn tươi như lúc trước. Kéo ghế nhỏ, cậu ta cũng ngồi xuống giúp tôi rửa chén, “Đổi số mà không nói cho tôi biết một tiếng, hại tôi tìm cậu khắp nơi. Vốn định tới sớm, không ngờ giữa chừng có việc.”

“Man Khanh, cậu không nên tới đây.”

Cậu ta không thèm nghe tôi nói, vẫn tiếp tục rửa chén, “Mấy ngày trước, có thể đi Liên hiếu làm cậu gì đó, tôi đã giải thích rồi. Về lại đi, điều kiện ở đây, chỉ sợ thân thể cậu không chịu nổi.”

“Tôi ở đây rất tốt, bọn Tiểu Mộc rất quan tâm tôi.”

Ngày đó Man Khanh uống rất nhiều rượu. Qua những lời đứt quãng của cậu ta tôi biết được một đồng đội của cậu tạ hy sinh lúc làm nhiệm vụ

Tôi biết, hiện tại bất kỳ lời an ủi nào đều là vô ích, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh cậu ta. “Hân Ngôn, cậu có biết tại sao rất nhiều đồng đội của tôi không kết hôn không, vì chúng tôi sợ nha!” Cậu ta cứ nói mãi câu đó, cho đến lúc say khướt.

Tôi không thể lái xe đưa cậu ta về nhà, đành dùng hết sức kéo cậu ta vào nhà trọ, cho nằm trên giường, kéo chăn đắp kín, đang suy nghĩ người này có ói lên giường không đây thì cậu ta chợt kéo tay tôi. “Đừng đi, tôi thích cậu!”

Rất nhỏ, rất mơ hồ, tôi ngơ ngác nhìn gương mặt ngủ say của cậu ta không biết làm sao.

Có lẽ, trong lúc không tỉnh táo, cậu ta nhầm tôi với ai đó mà thôi. Dù sao chúng tôi chỉ là bạn học cũ.....

Từ đó trở về chỗ Tiểu Mộc đã hết xe bus. Đường quá xa, tình trạng kinh tế không cho phép đi taxi, tôi đành đi bộ. Trên đường, vì tối quá mà không cẩn thận vấp té, tay bị sướt một mảnh.

Đến nơi đã là nửa đêm, mọi người đã ngủ hết. Vội vàng xử lý vết thương xong, liền rửa mặt đi nằm, định mai chủ nhật sẽ đi thăm Tiêu Tiêu.

Vẫn là ngồi xe bus đến, đến trạm lân cận thì xuống xe đi bộ. Qua mấy lần, hình như Tiêu Tiêu đã cảm thấy khác thường, chưa từng hỏi sao tôi không lái xe tới, hay là sao không dẫn nó về nhà. Tiêu Tiêu thật sự là quá hiểu chuyện, thậm chí nó còn không đòi tôi dẫn đi đâu ăn cơm, hay là đòi quà gì hết....

Không biết có phải Vũ Minh đã nói gì đó, hoặc là Tiêu Tiêu đã biết nhờ đọc báo trên mạng. Tóm lại, tôi vẫn không mở miệng được, không biết sau này nó trưởng thành rồi, sẽ giải thích thế nào.

“Mẹ.....” thật xa, thấy tôi Tiêu Tiêu đã vọt ra, nhào vào lòng tôi. Cầu Cầu cũng chạy theo, chạy vòng vòng bên chân tôi.

“Hân Ngôn” Vũ Minh đi ra, “Tiêu Tiêu ngoan, ba có chuyện muốn nói với mẹ, con và Cầu Cầu tự chơi một lúc, được không?”

“Dạ.” Tiêu Tiêu vui vẻ dẫn Cầu Cầu vào vườn hoa chơi.

“Hân Ngôn, tôi mới tìm được một căn phòng, em qua đó ở đỡ.....”

“Lâm Vũ Minh, hiện tại tôi rất tốt, không cần anh bố thí!” Vũ Minh chưa nói hết, tôi đã cắt ngang.

“Không phải vì em, mà là vì Tiêu Tiêu, chắc em không hi vọng Tiêu Tiêu nhận ra sơ hở chứ. Đã thật lâu em không dẫn nó về nhà.”

Nhắc tới Tiêu Tiêu lòng tôi liền mềm nhũn, “Việc này, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Không cần anh lo. Chờ Tiêu Tiêu lớn, nó sẽ hiểu.....”

“Hân Ngôn, tay em!” Thấy vết thương trên tay tôi, Vũ Minh gấp đến độ kéo tay tôi lại nhìn kỹ, “Không cần thận gì hết! Em như vậy làm sao tôi yên tâm được?”

“Không sao, là tự tôi vấp té. Hai ngày nữa là ổn thôi.” Tôi vội giải thích, muốn rút tay về, nhưng Vũ Minh càng nắm chặt.

“Đã đi khám chưa?”

“Không cần. Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.....”

“Vậy sao được, trời nóng, rất dễ nhiễm trùng!” Nói xong Vũ Minh kéo tôi vào nhà.

Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, vừa ngẩng đầu, đã thấy Lệ Nhã đang chạy xe về phía Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu.....” tôi và Vũ Minh đồng thời hô.

Tiêu Tiêu nghe tiếng la, liền chạy qua bên chúng tôi, Cầu Cầu chạy trước mặt nó, xe thắng gấp, nghiền qua thân Cầu Cầu.

“Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu!” tôi giống như điên xông qua, Tiêu Tiêu ngã ngồi cách xe một khoảng, ngơ ngác nhìn dưới bánh xe, Cầu Cầu đã thành một đồng máu thịt nát bét.

“Tiêu Tiêu, không sao không sao, mẹ ở đây.” Tôi vừa che mắt Tiêu Tiêu vừa ôm nó vào lòng.

“Mẹ, Cầu Cầu, Cầu Cầu chết rồi.” Qua hồi lâu, Tiêu Tiêu mới oa oa khóc ra tiếng.

Sắc mặt Lệ Nhã tái nhợt, bước xuống xe, “Vũ minh, em, em không cố ý. Em Nhất thời bối rối mới lầm chân ga thành thắng xe.....em thật không.....”

“Thư Lệ Nhã, cô muốn trút giận từ nhằm vào tôi đây này, đừng đụng vào Tiêu Tiêu!” Tôi nhịn không nổi, quát cô ta.

“Hân Ngôn, chuyện này để tôi xử lý, em mang Tiêu Tiêu vào nhà trước đi.” Vũ Minh ngăn cản tôi xung đột với Lệ Nhã, đẩy tôi và Tiêu Tiêu vào nhà.

Tôi ôm Tiêu Tiêu vào nhà, bảo quản gia nhanh tìm người xử lý, tránh cho Tiêu Tiêu lưu lại bóng ma tâm lý.

21. Chương 21: Âm Mưu

Vũ Minh:

“Hân Ngôn, chuyện này để tôi xử lý, em mang Tiêu Tiêu vào nhà trước đi.

Chuyện này thật đúng là làm người ta bất ngờ, nhưng dù gì hiện tại Tiêu Tiêu đang kinh sợ, tôi không muốn thấy hai người này làm ồn lên ở đây.

Tôi kêu Hân Ngôn ôm Tiêu Tiêu vào nhà trước, trấn an nó, còn tôi thì dẫn Lệ Nhã vào phòng sách. “Được rồi, nơi này không có ai khác, cô không cần làm bộ đáng thương nữa.” Vào phòng, tôi vừa đóng cửa lại, vừa nói, thuận tiện chỉ vào ghế sa lon, “Ngồi đi, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện rõ ràng.”

“Vũ Minh, anh phải tin em, thật sự em không cố ý lái xe đụng Tiêu Tiêu.....”

Cô ta vẫn tiếp tục nói xạo, mà tôi đã không có kiên nhẫn nghe cô ta nói nhảm nữa, trực tiếp cắt ngang. “Không cố ý, vậy cô nói cho tôi biết, người cô muốn đụng chết thật ra là ai?”

“Em..... Em..... Không có.....” Cô ta bị giọng nghiêm nghị của tôi dọa sợ, nhất thời cứng họng.

“Lệ Nhã....” tôi đến gần cô ta, nhếch mép, “Tôi hiểu cô, tựa như cô rất hiểu tôi, đúng không?”

“Ừ.” Cô ta máy móc gật đầu.

“Như vậy, ở trước mặt tôi làm mấy chuyện này, cô nghĩ có bao nhiêu phần trăm tôi sẽ không biết sự thật?”

“Em....” người cô ta run rẩy, quay mặt đi.

“Ngẩng đầu lên nhìn tôi, Lệ Nhã!” Tôi quay mặt cô ta lại, ép cô ta phải nhìn thẳng vào mắt tôi, “Tôi biết rõ lòng cô có oán hận, cũng biết những năm này một mình cô thật không dễ dàng, cho nên tôi có thể dễ dàng tha thứ cho việc cô dùng mọi thủ đoạn để được ở bên cạnh tôi, nhưng như thế không có nghĩa là tôi sẽ giống như kẻ ngu, bị cô dắt mũi.”

“Vũ Minh, anh nghe em giải thích, thật sự em không muốn lừa anh, em.....”

“Đủ rồi, Thư Lệ Nhã, tôi không muốn nghe lời thừa nữa. Cho cô hai lựa chọn, một là bị đuổi ra khỏi nơi này, hai là tự rời đi giữ lại chút tôn nghiêm.”

“Không, Vũ Minh, anh không thể đối với em như vậy! Hôn lễ sắp đến rồi, sao anh có thể.....”

“Lệ Nhã, đừng thử sự kiên nhẫn của tôi! Cô biết tôi muốn nghe không phải những thứ này.”

Lệ Nhã bắt đầu nhận thức được dù mình có nói gì cũng không văn hồi được cục diện, rất định lại.

“Được, vậy anh muốn biết cái gì? Chuyện tôi sảy thai, hay chuyện Hân Ngôn bị đuổi việc?”

“Không, đây là những thứ râu ria. Dù sự thật thế nào cũng không cải biến được gì, tôi muốn nghe chính là toàn bộ quá trình cô và Duy An hại Ngân Hôn và Diệp Thị, cả chứng cứ Duy An tham ô công quỹ của Diệp Thị.”

“Em.....sao có thể có những thứ đó!” Cô ta kinh hoảng nhìn tôi một cái, lại cuối đầu.

“Cô có!” Tôi tiến lại gần, “Lệ Nhã, với tài trí của cô, lúc đồng ý liên thủ với Duy An làm ra những chuyện này, nhất định cô có lưu lại chứng cứ.”

“Đúng, dù tôi có chứng cứ thật, tại sao tôi phải đưa cho anh? Chúng ta đã Game Over rồi.”

Tôi cười lạnh: “Quên tôi vừa nói gì sao? Cô muốn tự đi, hay để người đuổi đi? Lệ Nhã, cô rất thông minh, hẳn là biết phải chọn thế nào!”

“Anh.....” nhìn ánh mắt lấp lánh của cô ta, tôi biết cô ta đã dao động, trầm mặc mấy giây, cô ta lại hỏi, “Nếu.....anh đã sớm biết, sao không nói ra?”

“Tôi và cô, rốt cuộc vẫn có tình cảm, tôi không muốn quá tuyệt tình, hoặc là coi như chừa cho nhau chút mặt mũi.”

Tôi không thể xác định tôi yêu Lệ Nhã bao nhiêu, nhưng tôi biết rõ, nếu không yêu, tôi đã không thể dễ dàng tha thứ những chuyện kia, không vì cô ta được voi đòi tiên, quan hệ của chúng tôi cũng sẽ không đi đến bước này.

“Vậy những thứ đó, khi nào anh cần.”

“Nhanh hết mức có thể! Cô biết tôi luôn không thích dây dưa mà.”

“Tôi biết, nhưng.....hôn lễ của chúng ta.....”

“Yên tâm đi! Nếu cô đồng ý đưa ra chứng cứ, tất nhiên là tôi sẽ tìm một lý do hợp lý để giải trừ hôn ước, nhất định không ảnh hưởng tới thanh danh của cô.” Dừng một chút, tôi nói tiếp, “Bất quá, tôi hi vọng cô sớm dọn ra khỏi đây. Không chỉ tôi, quan trọng nhất là tôi không muốn Tiêu Tiêu tiếp tục nhìn thấy cô!”

“Được, tôi hiểu.”

“Nếu không còn việc gì nữa, tôi đi xem Tiêu Tiêu thế nào, còn cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi!” Dứt lời, tôi xoay người rời đi, đột nhiên bị Lệ Nhã kêu lại.

“Chờ chút, Vũ Minh! Tôi có thể hỏi anh một vấn đề cuối cùng không?” Tôi quay lại, “Nói đi!”

“Có thật yêu tôi không, hay là vì đứa bé mới kết hôn với tôi?”

“Ha ha!” Nhìn khuôn mặt tràn đầy nước mắt, ánh mắt mang theo chờ mong, lại sợ hãi, tôi không khỏi cảm thấy tức cười.

“Lệ Nhã, không thể không thừa nhận, quả thật cô rất hiểu tôi. Cô biết là cho dù có đứa bé, cũng chưa chắc tôi sẽ cưới cô. Nhưng nếu đứa bé mất đi, hơn nữa người gây ra lại là Hân Ngôn, sẽ là chuyện khác. Cho nên, cô lợi dụng điểm này, để tôi rơi vào bẫy của cô.”

Nhớ lại 30 năm qua, có thể nói tôi là người máu lạnh vô tình, duy chỉ có Diệp Hân Ngôn là ngoại lệ, mỗi lần đụng đến chuyện của cô ấy, tôi đều không cách nào giữ vững được tỉnh táo. Mà Lệ Nhã biết rất rõ việc này.

“Đúng vậy, tôi biết rõ trong lòng anh, từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Diệp Hân Ngôn, nhưng tôi không cam lòng, tôi đã chờ đợi bao nhiêu năm, tôi không muốn chờ thêm nữa, dù tôi hiểu rõ, anh không yêu tôi.....”

“Lệ Nhã!” Tôi khẽ nhủ mày, bước lại gần Lệ Nhã, “Cô nghĩ tôi sẽ là loại người tự miễn cưỡng mình sao?”

“Không, anh không phải là người như vậy.”

“Vậy, vì đứa bé, tôi sẽ cưới một phụ nữ mình không thương, đó là chuyện Lâm Vũ Minh tôi sẽ làm sao?”

“Anh.....ý anh là.....”

Lệ Nhã giống như được tôi thức tỉnh, trợn to mắt nhìn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tôi không nói gì nữa, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Lúc đến phòng của Tiêu Tiêu, Hân Ngôn đã dỗ nó ngủ. Sợ quấy nhiễu nó, tôi chỉ đứng ngoài cửa ra hiệu cho Hân Ngôn ra ngoài.

“Vũ Minh, lần này nói gì đi nữa tôi cũng phải dẫn Tiêu Tiêu đi, nó ở đây quá nguy hiểm.” vừa bước ra khỏi phòng, Hân Ngôn liền không dẫn nổi nói.

“Bình tĩnh đừng nóng, đừng nóng! Chuyện hôm nay, là sơ sót của tôi. Tôi đã nói rõ với Lệ Nhã, bảo đảm không có lần sau.”

“Cái gì là nói rõ, không có lần sau? Anh không biết kẻ độc ác kia mới vừa rồi xém chút đã đụng chết Tiêu Tiêu, cô ta sắp kết hôn với anh, sẽ.....”

“Được rồi, tỉnh táo một chút.” Dù đã cách xa phòng Tiêu Tiêu nhưng tôi vẫn ra hiệu cho Hân Ngôn nhỏ giọng lại, “Hân Ngôn, nghe tôi nói, không có hôn lễ, tôi sẽ không cưới cô ta, về sau, nơi này sẽ giống như trước đây, chỉ có tôi và Tiêu Tiêu.”

“Hả? Anh nói gì?” Hân Ngôn phản ứng không kịp.

“Như em đã nói, cô ta là người đàn bà độc ác, làm nhiều chuyện xấu như vậy, sao tôi còn giữ cô ta ở bên? Mới rồi tôi đã nói rõ với cô ta, tôi sẽ nhanh chóng tuyên bố hủy bỏ hôn ước, em yên tâm đi!”

“Vậy thì được.....”

Rốt cuộc Hân Ngôn an tâm, gạt đầu tự lẩm bẩm, qua một lúc lại khôi phục lạnh lùng lúc đầu, “Chuyện anh và cô ta có kết hôn hay không liên quan gì tới tôi?”

“Ha ha.” Tôi cười một tiếng, đổi chủ đề, “Hân Ngôn, tôi đã sắp xếp một chỗ cho em, thế nào?”

“Tôi đã nói, không cần anh thương hại!”

“Đừng cự tuyệt nhanh như vậy. Có thể em cảm thấy tôi đang bố thí, nhưng tôi chỉ là không hy vọng con tôi có một người mẹ nghèo túng.”

“Nghèo túng thì sao, ít nhất tôi cũng là tay làm hàm nhai, so với bị người khác bố thí tốt hơn nhiều.”

“Hân Ngôn, sao em không tự hỏi, nếu không do Tiểu Mộc dựa vào em đã từng rất tốt với cô ấy, cô ấy sẽ cho em ở nhờ sao? Chẳng lẽ đây còn không tính là thương hại, bố thí?”

“Lâm Vũ Minh, anh.....” Hân Ngôn tức đỏ mặt, hồi lâu vẫn không đáp lại.

“Được rồi, tôi không muốn cãi nhau với em.” Thấy Hân Ngôn như vậy, tôi mềm giọng nói, “Em đã ở đó một thời gian, hẳn em hiểu rõ, những chuyện đó em không làm được đâu. Hơn nữa, lâu như vậy không thấy em tới đón, Tiêu Tiêu sẽ nghĩ sao. Hiện tại tòa đã phán án, nợ của Diệp Thị đã giải quyết xong, không phải em nên suy nghĩ về tương lai sao? Chẳng lẽ cứ ở cái tiệm cơm nhỏ đó cả đời?”

“Tôi.....tôi.....” Quả nhiên, Hân Ngôn không có chút tính toán nào cho tương lai, vô kế khả thi.

Vì vậy tôi tiếp tục, “Đúng rồi, em không biết chuyện trước khi Diệp Thị phá sản, Duy An vẫn âm thầm giờ trở, tham ô không ít công quỹ đúng không?”

“Vậy..... Vậy thì thế nào? Diệp Thị đã không còn, giờ nói những thứ này còn ý nghĩa gì nữa.”

“Nếu tôi nói, tôi có chứng cứ Duy An tham ô công quỹ của Diệp Thị, có thể giúp em, thì sao?”

“Cái gì? Anh nói anh có chứng cứ? Ở đâu?” Những lời này đã hấp dẫn được tất cả lực chú ý của Hân Ngôn, Hân Ngôn bắt lấy tay tôi hỏi tới, không còn vẻ lạnh lùng như lúc này.

“Đừng vội, từ từ nghe tôi nói. Đến lúc tự nhiên tôi sẽ đưa chứng cứ cho em, tôi biết Diệp Thị là tâm huyết của em, nếu em muốn, tôi cũng có thể ra mặt giúp em trừng trị Duy An, chấn chỉnh lại Diệp Thị. Không muốn có cảm giác bị thương hại thì khi Diệp Thị ổn định rồi, tôi sẽ lấy phần ích lợi nên thuộc về tôi.”

“Anh.....anh nói thật?” Hân Ngôn bị đề nghị của tôi đã động, nhưng còn chưa dám tin tưởng lắm.

Tôi cười hỏi ngược lại: “Tôi là loại hay hứa suông sao?”

“Vậy lúc nào mới là đến lúc?”

“Vậy đi, tôi sắp xếp chỗ ở cho em trước, có chứng cứ tôi lập tức liên lạc với em, thế nào?”

“Nhưng.....nhưng.....” Hân Ngôn vẫn còn chút do dự.

“Đừng nghĩ nữa, hôm nay em ở đây với Tiêu Tiêu, sáng sớm mai tôi dẫn đến chỗ đó.” Tôi trực tiếp quyết định thay luôn.

Từ trước đến giờ Lệ Nhã không phải là người thích dây dưa, nói rõ mọi chuyện xong, đã dọn đồ đi ngay trong đêm đó.

Tiêu Tiêu kiên cường hơn chúng tôi nghĩ nhiều, trừ thỉnh thoảng nhìn chăm chăm ổ của Cầu Cầu mất hồn, thì khôi phục rất tốt, tôi và Hân Ngôn bàn chờ thêm mấy ngày nữa sẽ đến tiệm thú cưng mua một con khác cho Tiêu Tiêu.

Chỗ tôi sắp xếp cho Hân Ngôn chính là nhà cũ của Diệp gia, nơi mà trước lúc Tần Bàn gặp chuyện, Hân Ngôn ở cùng ba mẹ. Về sau, ba mẹ Hân Ngôn mất, nơi đó vẫn bỏ trống, chỉ có chú An quản gia trông coi.

Lúc này là thời gian Tiêu Tiêu nghỉ hè, tôi không có nhiều thời gian chơi với nó. Vừa đúng Hân Ngôn về nhà cũ, tôi liền đồng ý cho Tiêu Tiêu theo, như vậy tôi cũng có cơ qua thăm Hân Ngôn nhiều hơn.

Một tuần sau, Lệ Nhã đưa cho tôi, mật mã kết sắt ngân hàng. Việc Duy An tham ô công quỹ, lén lút lập công ty riêng, thậm chí các tài khoản đứng tên người khác ở những ngân hàng quốc tế đều có ghi chép đủ cả.

Một mặt tôi kêu Minh bắt tay điều tra độ chân thật của tài liệu, một mặt tính toán như thế nào để một phát là thắng luôn.

Không may, kế hoạch tiêu diệt Duy An còn chưa triển khai, phiền phức mới lại đến.

“Đại ca, có anh em báo lên, Ảnh Tử đã trở lại!”

Ngày đó gần tối, tôi đang chuẩn bị tan việc đi thăm Tiêu Tiêu, thuận tiện dẫn Hân Ngôn ra ngoài ăn một bữa, từ khi Lệ Nhã đi, quan hệ của tôi và Hân Ngôn hòa hoãn không ít.

Chưa kịp bước ra khỏi phòng làm việc, Minh đột nhiên đi vào báo.

“Cậu nói gì? Ảnh Tử?” Nhất thời không kịp nhớ ra, cái tên này đã chôn sâu quá lâu. “Vâng, nửa tiếng trước, có anh em thấy hắc xuất hiện ở chỗ khách sạn Đế Hào.”

“Không phải hắc bị truy nã, đã bỏ trốn đến Thái Lan rồi sao?”

Ảnh Tử, là một tên lưu manh tép riu năm đó.

Bảy năm trước chính hắc là người lái xe đụng chết Tần Bân, cảnh sát từng truy nã khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng. Về sau lúc vào tù, nhờ Vinh ca giúp một tay tôi mới biết hắc đã nhận tiền, trốn sang Thái Lan tị nạn. Giờ mới có mấy năm đã dám quay lại?

“Đúng vậy! Anh em bên dưới báo lên, hai ngày trước thấy hắc trong bar, lúc ấy không nhớ rõ, hôm nay xác nhận phân thân rồi mới dám báo.”

“Tình huống thế nào?” Trên người hắc có quá nhiều bí mật cần chôn vùi

“Theo hỏi thăm, tuần trước hắc lén trở về, những năm này hắc lẩn lộn bên Thái Lan cũng không sung sướng lắm, đã xài hết khoản tiền năm đó, hình như còn thiếu nợ, đoán chừng là lẩn lộn không nổi nữa đành trở về.”

“Rồi sao?” tôi không tin mọi chuyện chỉ như vậy.

“À..... Nghe nói, tiểu tử này đang hỏi thăm tình hình Diệp gia, biết vợ chồng họ Diệp đã chết thì chán chường mấy ngày, song hai ngày nay cứ lượn lờ gần khu vực nhà cũ của Diệp gia.”

Nghe vậy, tôi càng khẩn trương, “Hân Ngôn gặp hắc rồi?”

“Không, bà chủ..... Ý tôi là cô Diệp mấy ngày nay không ra khỏi cửa, hắc là chưa gặp hắc.”

“Giám sát chặt hắc, ngàn vạn lần đừng để Hân Ngôn nhìn thấy, cũng đừng để cảnh sát bắt được, cho chút tiền đuổi hắc đi, nếu quả thực bắt đắc dĩ.....” tôi do dự mấy giây, ngoan độc nói, “Liền xử hắc!”

Hân Ngôn:

Lệ Nhã thu thập hành lý rời khỏi nhà Vũ Minh ngay trong đêm.

Có lẽ, tình yêu thật sự khiến một người hoàn toàn đánh mất lý trí. Nhưng tôi không muốn hận cô ta, hận một người quá mệt mỏi. Tôi chỉ hi vọng từ nay về sau cô ta biến mất khỏi tầm nhìn của tôi và Tiêu Tiêu.....không bao giờ xuất hiện nữa.

Tình trạng Tiêu Tiêu tốt hơn dự đoán nhiều, trừ lúc đầu khóc rống một hồi, về sau tâm tình rất ổn định. Nó đưa nhỏ trưởng thành sớm, tôi không muốn dùng những lời như là ‘thiên sứ’ gì đó để an ủi nó. Có lẽ Vũ Minh nói rất đúng, Tiêu Tiêu khác hắc những đứa trẻ khác, tương lai nó phải gánh vác rất nhiều, phải học đối mặt với thế giới tàn khốc từ bây giờ.

Trưa hôm sau, ăn cơm xong, đỡ Tiêu Tiêu ngủ rồi, Vũ Minh nói dẫn tôi đi xem chỗ ở một chút, chuẩn bị hai ngày nữa chuyển qua. Tôi không cự tuyệt, đây là điều kiện trao đổi, mà với tình trạng hiện giờ cũng không cho phép tôi cự tuyệt.

Xe chạy trên con đường quen thuộc, tôi hỏi ở đâu, Vũ Minh không nói. Hai người im lặng suốt.

Cho đến khi xe dừng lại trước một tòa nhà cũ, tôi mới phát giác nơi Vũ Minh muốn dẫn tôi đến là nơi nào. “Sao lại đến đây?”

“Thế nào, không tốt sao?” Trên gương mặt tươi cười của Vũ Minh như có chút ít mập mờ, “Tôi cảm thấy em ở đây sẽ quen hơn.”

Vào nhà, chú An ra đón: “Cô chủ, cô đã trở lại!”

Tôi không tự chủ nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, trên mặt Vũ Minh vẫn mang nụ cười hài lòng như trước. Chậm rãi đi vào nhà, nhìn cảnh vật quen thuộc, trong này dù có nhấm mắt lại, tôi cũng sẽ không đụng vào tường.

“Nhà tổ Diệp gia cuối cùng cũng được bảo vệ, cô chủ nhìn xem, bài trí không thay đổi gì cả. Ông chủ và bà chủ trên trời có thể yên tâm rồi.” Chú An vẫn còn thao thao, tôi không trả lời.

Mấy tháng trước, lúc quyết định bán căn nhà này để trả nợ, tôi thậm chí còn không về xem qua, mà giao hết cho bất động sản. Tôi sợ mình sẽ không bỏ được..... Thật không ngờ, người mua muốn giấu tên lại là Vũ Minh.

“Chú An lầm rồi. Chủ nhân của căn nhà này, hiện không phải là con.” Tồn nửa giờ để dạo hết một vòng, tôi nói.

“Không, chủ sở hữu của căn nhà này vẫn là em.” Quay đầu lại, chú An đã đi đâu, là Vũ Minh, “Hân Ngôn, tôi hy vọng em được hạnh phúc.”

Hạnh phúc, hiện giờ tôi hạnh phúc sao?

Đang kì nghỉ hè, sợ Tiêu Tiêu còn ám ảnh chuyện Cầu Cầu, tôi và Vũ Minh quyết định cho Tiêu Tiêu đến ở với tôi.

Thay đổi nơi ở, Tiêu Tiêu không tỏ vẻ gì là không thích, ngược lại tò mò quan sát xung quanh.

“Mẹ, đây là phòng của mẹ lúc còn bé ạ?” Tiêu Tiêu cứ quần lầy tôi hỏi mãi.

“Ừ.”

“Về về sau chúng ta ở đây sao?”

“Ít nhất là hết mùa hè này” tôi ngồi xổm xuống sờ cái đầu nhỏ của nó, “Tiêu Tiêu tự chơi đi, mẹ dọn dẹp với thím Quy, xong sẽ chơi với con, được không?”

Tiểu Mộc bận chuyện trong tiệm cơm, không thể lại đây giúp một tay. Vũ Minh để thím Quy đến đây chăm sóc Tiêu Tiêu. Hơn nữa còn có chú An, căn nhà đã có chút sinh khí.

Qua ngày thứ 3, Tiêu Tiêu liền đòi tôi dẫn đi chợ thú cưng. Lúc trước chúng tôi đã đồng ý mua cho nó một con chó nhỏ khác.

Lúc trước đã thành thói quen đi bộ, giờ lái xe có chút không quen, nhưng mang theo Tiêu Tiêu không thể ngồi xe bus được.

Trong chợ thú cưng, những con thú nhỏ nhìn rất dễ thương, ngay cả tôi cũng không kiềm được, hướng chỉ là Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu lập tức chạy lại xem bên này một chút lại nhìn bên kia, không biết chọn con nào. Bất quá từ nhỏ nó đã rất có chủ kiến, chỉ hỏi tôi “Mẹ, chó nhỏ loại nào cũng được phải không ạ?”

Sau khi được tôi đồng ý, Tiêu Tiêu bắt đầu tự suy nghĩ.

Dạo gần nửa tiếng, rốt cuộc Tiêu Tiêu chọn một chú Labrador thoát nhìn hết sức hoạt bát. Còn nhỏ nên Tiêu Tiêu dư sức ôm. Bất quá khi biết, tương lai nó có thể cao hơn nửa người, tôi có chút do dự. Chó bự như vậy, đối với đứa bé không an toàn lắm.

“Không sao, giống chó này rất thông minh, tính tình lại ngoan, sẽ không vấn đề gì.” Vũ Minh đột nhiên xuất hiện làm tôi không kịp phản ứng. Ông chủ nhanh chóng cười vui vẻ, Tiêu Tiêu hả hê đưa chó nhỏ cho ba nó như hiển vật quý.

“Ba, lớn lên nó sẽ rất đẹp trai và uy mãnh phải không ạ? Như vậy lúc chúng ta đi chơi với nó sẽ không sợ người xấu.”

Quả nhiên bé trai đều thích chó lớn uy mãnh.

“Sao anh biết tôi dẫn Tiêu Tiêu đến đây?” lúc lên xe tôi hỏi.

“Không phải đã nói sẽ dẫn Tiêu Tiêu đi mua chó nhỏ sao? Công ty tạm thời có chút việc nên về trễ, lúc đến, thím Quy nói em đã dẫn Tiêu Tiêu ra ngoài.”

Nghĩ đến vừa rồi lúc chọn đồ dùng cho chó nhỏ, ông chủ kiến tôi và Vũ Minh xứng đôi, gia đình hạnh phúc.....tôi không nén được cười.

“Cười gì vậy?” Vũ Minh hỏi.

“À, không có gì. Buổi tối ở lại ăn cơm đi.”

Chẳng biết tại sao tôi lại nói như vậy. Biết rõ giữa hai người có quá nhiều ngăn cách, không thể nào quay lại, nhưng vẫn..... Có thể đây chỉ là thói quen.....

Từ khi dọn về đây, tôi rất ít ra cửa. Một mặt là vì nhiều năm qua không dành nhiều thời gian cho Tiêu Tiêu, hiện tại có cơ hội nên muốn bù đắp. Mặt khác, tôi muốn nhân lúc này nghỉ ngơi thật tốt, mấy tháng lăn lộn vừa rồi, đã khiến thân thể và tâm hồn tôi đều mệt mỏi.

Thím Quy tuy ít nói nhưng chăm sóc Tiêu Tiêu rất tốt, cẩn thận còn hơn cả Tiểu Mộc.

Có lúc tôi sẽ vào bếp làm mấy món theo sách dạy nấu ăn. Lúc ở tiệm cơm của Tiểu Mộc và Hoan Hoan đột nhiên phát hiện việc nấu nướng cũng rất thú vị. Mỗi lần Tiêu Tiêu đều theo sát tôi, có cơ hội là đi vọc bột mì. Vũ Minh thường sang đây thăm Tiêu Tiêu, sau đó chúng tôi cùng ăn bữa tối. Với việc Vũ Minh đến, Tiêu Tiêu rất vui, chiều nào cũng ra cửa dòm chừng.

Mà tôi, hình như cũng bắt đầu đợi Vũ Minh đến.

Với đồ ăn tôi làm, hai người đều rất nhất trí, lúc nào cũng khen ngon. Cuộc sống của tôi, ngày càng có xu hướng như một bà nội trợ bình thường. Cuộc sống thế này tôi chưa bao giờ nghĩ tới, bất quá lại khiến tôi cảm thấy an tâm cực kỳ.

Ngủ trưa dậy, tôi đang ở đại sảnh chơi với Tiêu Tiêu và chó nhỏ. Đột nhiên Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, chó nhỏ cũng sủa lên. Tôi quay đầu nhìn, thấy một bóng đen thoáng qua.

Vừa lúc thím Quy đi ra, tôi liền gọi lại trông chừng Tiêu Tiêu, còn tôi chạy ra cửa xem thử. Không ngờ đụng phải vệ sĩ của Tiêu Tiêu.

“Bà chủ, chỉ là tên trộm vặt, đã đuổi theo rồi.” thấy tôi, anh ta khom người giải thích. Thủ hạ của Vũ Minh, cho dù có chuyện cũng sẽ không nói trước với tôi. Mặc dù lòng có chút hoài nghi, nhưng vẫn chỉ dặn dò một hai câu chú ý an toàn rồi thôi. Trở lại, nói với Tiêu Tiêu là người đi đường nhầm nhà, Tiêu Tiêu ngoan ngoãn gật đầu một cái, không hỏi nữa.

Bất quá mấy ngày sau, lúc ăn cơm, tình cờ nhắc lại chuyện này, rõ ràng Vũ Minh hơi sững sốt một chút, nhưng cũng không nói gì. Điều này càng làm tôi tin chắc có chuyện gì đó, nhưng có Tiêu Tiêu ở đây, đành lặng lẽ cho qua.

Ước chừng nửa tháng sau, Vũ Minh đưa chứng cứ cho tôi, đã điều tra qua, những tài liệu này là thật.

Lệ Nhã quả là một phụ nữ khôn khéo và cẩn thận, những tài liệu này không chỉ ghi lại cận kề cô ta và Duy An hợp tác tham ô công quỹ như thế nào, mà còn cả những tài khoản ở nước ngoài của Duy An.

Hai người này đều rất thông minh, nếu không có những tài liệu này, nhất định không thể nào điều tra ra được. Càng làm tôi khiếp sợ hơn là, từ lúc bắt đầu Duy An đã có dự mưu. Nhưng giờ nhìn lại những chuyện này tôi lại thấy cực kỳ bình tĩnh.

Tôi không hỏi Vũ Minh sao có thể lấy được những chứng cứ này trên tay Lệ Nhã, bao gồm cả chuyện bọn họ hủy hôn. Đó là giao dịch giữa hai người họ, không liên quan đến tôi.

Căn cứ theo kế hoạch tôi đi gặp một số người, cuộc sống trở nên lu bù lên.

Ban đêm tôi và Vũ Minh thường hay bàn bạc công việc. Cho dù đã trải qua phản bội, hay tranh cãi ngày trước, nhưng giữa tôi và Vũ Minh vẫn có một loại ăn ý khó nói thành lời, hoặc có thể nói đó là một loại tin tưởng xuất phát từ bản năng.

Con người rất thực dụng, đặc biệt là những người trong cái vòng kia. Sau khi tôi về đây những ‘bạn bè’ trước kia làm trở lại.

Duy nhất tôi không ngờ là Duy An phản ứng nhanh hơn dự tính của tôi nhiều.

Trong phòng ăn sang trọng, dáng cười của Duy An vẫn như ngày xưa.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Tôi hỏi thẳng, không muốn có bất kỳ dây dưa gì với người trước mặt nữa, “Nếu như là về chuyện của công ty, tôi nghĩ chúng ta không còn gì để nói nữa.”

Lệ Nhã giao những thứ kia cho Vũ Minh, khẳng định Duy An đã biết chút ít tin tức.

“Hôm nay chúng ta không nói chuyện công việc.” Hắn vẫn cười rạng rỡ như cũ, “Có chút chuyện riêng.”

“Chuyện riêng? Xin lỗi tôi không muốn nghe!” Tôi đứng dậy định đi.

“Là về cái chết của Tần Bản, còn về chồng trước Lâm Vũ Minh của em.” tôi không thể không ngồi xuống, “Anh muốn em gặp mặt một người.”

Ảnh Tử, tài xế dụng chết Tần Bản. Bị truy nã nhiều năm, nguyên tưởng kẻ này đã cầm tiền bỏ trốn ra nước ngoài, không ngờ lại thấy hắn ở đây.

Năm đó tôi cũng từng hoài nghi bên trong chuyện này có bí mật, nhất định không phải là sự cố giao thông ngoài ý muốn. Nhưng người gây họa đã bỏ trốn, hoài nghi vẫn chỉ là hoài nghi.

Vậy mà hung thủ đột nhiên xuất hiện, chĩa mũi nhọn về phía Vũ Minh. Dù tôi biết Ảnh Tử là du côn, lời nói không thể tin hoàn toàn, nhưng liên tưởng đến biểu hiện ngày đó trên bàn cơm của Vũ Minh, và việc Vũ Minh lẩn lộn trong xã hội đen đã lâu, quả thật không thể loại trừ khả năng Vũ Minh thuê hắn giết người.

Chẳng qua khi đó, là chính Tần Bản đẩy Vũ Minh ra, có lẽ, là lựa chọn của Tần Bản. Trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi đã chẳng còn sức mà đi hận người nào.

Sau khi ăn tối xong, một mình tôi về phòng, tôi lấy những chứng cứ buộc tội Duy An xem qua một lần. Sau đó cất vào rương khóa kỹ.

Ảnh Tử là kẻ đầu đường xó chợ, sẵn sàng liều mạng, chỉ cần cho hắn đủ tiền, hắn sẽ ra tòa làm chứng Vũ Minh đã thuê hắn giết người.

Tiêu Tiêu còn nhỏ, trưởng thành sớm, nên rất miễn cảm. Chuyện lúc trước giữa tôi và Vũ Minh nhất định nó đã nghe được không ít. Tôi không thể lại để nó mất cha một lần nữa.

Bám số của Duy An, đột nhiên phát hiện đã rạng sáng.

“Hân Ngôn, nghĩ xong chưa?”

“Tôi đồng ý.” Tôi gắng giữ bình tĩnh nói, “Chỉ là anh phải lập tức thực hiện cam kết của mình.”

“Đương nhiên. Chỉ cần em đồng ý gả cho anh, ngưng hợp tác với Lâm Vũ Minh, chuyện gì anh cũng đồng ý Hân Ngôn, em phải tin anh, ta sẽ khiến em hạnh phúc....”

“Hiện tại tôi không muốn nói những thứ này. Lập tức khiến Ảnh Tử chạy về Thái Lan đi, tôi không muốn nhìn thấy hắn nữa!” nói xong tôi đập máy.

Tôi đưa Tiêu Tiêu về bên Vũ Minh. Về hôn lễ, Vũ Minh không hỏi gì cả.

Chúng tôi đã thống nhất, sẽ không can thiệp chuyện tình cảm của nhau.

Chỉ là trầm mặc của Vũ Minh càng làm tôi không thể nào tha thứ cho sự tàn nhẫn năm đó của mình với anh.

Hôn lễ được chuẩn bị gấp rút, thật giống như một cuộc biểu diễn. So với lần trước chỉ có hơn chứ không kém. Chỉ giống là tâm tình u ám và nụ cười gượng của tôi. Lại một lần nữa biến hôn nhân của mình thành một cuộc giao dịch, nếu lần đầu tiên là vì kéo dài sự sống cho người tôi từng yêu sâu đậm, vì Diệp Thị, vậy lần này thì sao?

Vũ Minh, tôi thương anh sao? Thật sự có thể vì anh mà gả ột người mình không yêu?

Lắc đầu, vứt đi những ý nghĩ phức tạp kia. Mặc kệ hiện tại tôi nghĩ thế nào, anh cũng sẽ không biết ẩn tình bên trong. Hoặc là, người tôi có lỗi nhất chính là Tiêu Tiêu.

22. Chương 22: Chương Kết

Vũ Minh:

Kế hoạch trừng trị Duy An đột nhiên bị hủy bỏ.

Để chần chỉnh lại Diệp Thị, gần như mỗi ngày sau khi tan tầm, tôi đều đến chỗ Hân Ngôn thảo luận kế hoạch chi tiết. Có lúc, trễ quá tôi sẽ ngủ ở đó luôn.

Thời gian này Tiêu Tiêu rất vui vẻ, mỗi tối luôn kéo tôi và Hân Ngôn kể chuyện cho nó mới chịu ngủ.

Dần dần, tôi giống như sống lại năm đó, lúc tôi và Hân Ngôn cùng làm việc trong Lâm Thị..... làm việc rất vui vẻ và ăn ý.....

Vậy mà, lúc kế hoạch đang thuận lợi triển khai bước đầu tiên, không ngờ Hân Ngôn lại nói từ bỏ.

“Hân Ngôn, em đùa gì thế? Sao lại từ bỏ?” Trong điện thoại tôi không nhận được rống lớn.

Mọi người đều biết Diệp Thị có ý nghĩa thế nào với Hân Ngôn, hai ngày trước còn đang muốn chần chỉnh Diệp Thị, nhưng bây giờ.....

Tôi không thể giải thích vì sao!

“Tôi mệt mỏi, không muốn tranh cãi nữa. Vũ Minh, mấy ngày qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, thật ra có lẽ đúng là tôi không thích hợp làm kinh doanh, hơn nữa còn lớn như thế. Đoạn thời gian trước, Diệp Thị lâm vào nguy cơ, nếu không có anh, Diệp Thị đã sớm phá sản. Hiện tại, anh tốn nhiều công sức tài lực như vậy, giúp tôi gây dựng lại Diệp Thị, tuy nói tương lai muốn nhận lại ích lợi, nhưng nguyên nhân chân chính mọi người đều rõ. Những điều anh đã làm, tôi thật sự vô cùng cảm kích, tôi không muốn thiếu anh thêm nữa.”

Từ trước đến giờ lòng tự ái của Hân Ngôn rất nặng, nếu đã không muốn nói, bắt luận có ép cách mấy cũng chỉ khiến cô ấy chán ghét thêm thôi. Giờ nếu cô ấy đã quyết định như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng.

“Được, tôi tôn trọng quyết định của em, vậy kế tiếp em có dự định gì?”

“Tôi muốn” Trầm mặc ước chừng nửa phút, Hân Ngôn mới trả lời, “Nghỉ ngơi một chút!”

“Cũng tốt, hay là thừa dịp này em dẫn Tiêu Tiêu đi du lịch đi? Tiêu Tiêu muốn đi Mỹ chơi lâu rồi, nhưng tôi bận quá không phân thân ra được.”

“Không đâu, tôi muốn yên lặng một chút. Đi nơi nào gần đây, chờ thêm mấy ngày nữa, sẽ dẫn Tiêu Tiêu về bên anh.”

“Ừ, có gì liên lạc sau.” Giọng của Hân Ngôn tràn đầy mệt mỏi, tôi cũng không nói nữa, cúp máy.

Thời gian này, công ty phá sản, tòa phán án, bị Duy An phản bội, còn có Lệ Nhã, Hân Ngôn đã chịu đựng quá nhiều, có lẽ nên để cô ấy một mình.

Chỉ là không ngờ, hai ngày sau qua báo chí tôi biết được tin về hôn lễ của Hân Ngôn và Duy An.

Khoảnh khắc đó chỉ nghĩ muốn vọt tới trước mặt cô ấy, chất vấn tại sao? Nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Nhớ lại vẻ lạnh lùng và bất đắc dĩ của Hân Ngôn trong điện thoại ngày đó, rõ ràng là Hân Ngôn đã sớm quyết định! Chỉ là cố ý không báo cho tôi.

Nhưng đến tận cùng là tại sao? Sao lại muốn gả cho kẻ đã từng trăm phương ngàn kế hại mình, muốn đoạt gia sản của mình?

Chẳng lẽ thật sự là do mệt mỏi, không muốn cãi, bỏ qua? Không giống với tính cách của Hân Ngôn!

“Đại ca, tin tức vừa mới nhận được, mấy ngày trước Duy An đã gặp Ảnh Tử.” Ngay trong ngày biết tin Hân Ngôn kết hôn, Minh báo cho tôi tin này.

“Cậu nói Duy An gặp Ảnh Tử? Bọn họ đã nói chuyện?”

Trực giác cho tôi biết, chuyện này nhất định có liên quan đến việc đột nhiên Hân Ngôn muốn kết hôn.

“Cụ thể cũng không rõ lắm. Chỉ là nghe nói mấy ngày nay Ảnh Tử lại bắt đầu lớn lối, hình như khoản nợ bên Thái đã trả xong, mấy tối nay gần như là chơi suốt ở bar. Xem ra, Duy An cho hắn không ít tiền. Hơn nữa hình như là.....”

Minh đột nhiên dừng lại.

“Hình như cái gì?”

“Hình như, Duy An đã lên lút sắp xếp cho cô Diệp gặp Ảnh Tử.”

“Cái gì? !” Tin tức này, thật khiến tôi thiếu chút nữa nhảy dựng khỏi ghế salon.

“Đại ca, đừng quá lo lắng, chắc cô Diệp còn chưa biết chân tướng.”

“Ý cậu là, Duy An bắt Ảnh Tử nói dối?”

“Vâng, chúng tôi tìm được một cô gái đã lên giường với Ảnh Tử, cô ta nói, lúc Ảnh Tử uống say đã tiết lộ, có một kẻ coi tiền như rác, cho hắn một khoản tiền lớn, để lừa một người phụ nữ, khiến người phụ nữ kia kết hôn với kẻ đó.”

“Chết tiệt..... Tiểu nhân hèn hạ!” Thật hận không thể giết chết tên Duy An kia luôn.

“Đại ca, bằng không nói rõ sự tình năm đó đi! Chuyện anh Tần vốn chẳng liên quan gì tới đại ca hết, vì cô Diệp, đại ca đã che giấu bí mật này suốt bao năm, khiến cô Diệp hiểu lầm nhiều năm như vậy. Hiện giờ cô Diệp vì chuyện này mà phải gả cho tiểu nhân kia.....”

“Không!” Tôi cắt ngang lời Minh, “Tôi đã tốn công giấu nhiều năm, thà rằng bị Hân Ngôn tiếp tục hiểu lầm, cũng không muốn vạch trần sự thật tàn nhẫn này.”

“Đại ca, còn giấu gì nữa? Rõ ràng năm đó đại ca cũng là người bị hại.” Minh bất bình thay tôi.

“Thì sao? Chẳng lẽ cậu muốn tôi chính miệng nói cho Hân Ngôn, cha mẹ mà cô ấy sùng kính cả đời, lúc trước vì giữ công ty của mình đã thuê người giết tôi và Tần Bân?”

“Đại ca, chẳng lẽ anh cam tâm, để cô Diệp gả cho tên khốn kia?”

Cam tâm? Dĩ nhiên là không.

Người này gần như đã tiêu hết tất cả tình yêu của tôi, là người tôi cẩn thận bảo vệ, không cho chịu chút tổn thương nào, mặc dù người đó chưa bao giờ biết.

Hiện tại, người đó sắp trở thành vợ kẻ khác, để một người đàn ông khác gánh vác trách nhiệm chăm sóc bảo vệ, như vậy tôi còn chần chừ gì nữa?

“Đại ca.....” Thấy tôi chậm chạp không đáp lời, Minh giục.

“Được rồi, chuyện này tự tôi có chừng mực.”

Hai ngày sau, tôi lấy sợi dây chuyền kim cương lần trước ra, kêu người mang tới chỗ Hàn Ngôn, chúc em tân hôn vui vẻ.

Có lẽ là ôm tia hi vọng cuối cùng, tôi nghĩ dù sao em cũng còn chút tình cảm với tôi, nhận được quà chắc hẳn sẽ có phản ứng.

Nhưng kết quả, em lựa chọn im lặng. Trong điện thoại chỉ nói một câu cảm ơn đơn giản.

Chắc là biết Duy An không thích Tiêu Tiêu, sợ sau khi cưới không có thời gian ở bên nó, nên mãi đến một ngày trước hôn lễ, mới để Tiêu Tiêu về bên tôi.

Trên bàn ăn, Tiêu Tiêu buồn bực chọc chọc chén cơm không nói một câu.

“Tiêu Tiêu, có chỗ nào không thoải mái à? Sao không nói gì hết?”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên lườm tôi, không nói gì.

“Sao? Ai chọc con mất hứng?” Nhìn vẻ mặt khổ qua của nó, giống như sắp khóc tới nơi.

“Ba, con ghét ba!” Tiêu Tiêu đột nhiên quăng muỗng, chạy lên lầu.

“Tiêu Tiêu!” Tôi chạy theo vào phòng Tiêu Tiêu.

Trong phòng, Tiêu Tiêu ngồi một mình trên giường, ôm thật chặt Larador mới mua, mắt hồng hồng.

Tôi ngồi xuống bên cạnh, ôm nó và chọ nhỏ vào ngực, “Bảo bối, sao vậy? Giận ba chuyện gì?”

“Ba, mai mẹ kết hôn với chú Duy An.”

“Ừ, ba biết rồi. Có phải Tiêu Tiêu không thích chú Duy An?”

“Chú Duy An là người xấu!”

Tôi cười, thằng bé này nhìn người còn chính xác hơn mẹ nó.

“Tiêu Tiêu, một mình sẽ rất cô đơn, có người ở với mẹ không tốt sao?”

“Không tốt! Vậy sao ba không kết hôn với mẹ?”

“Tiêu Tiêu ngoan, chớ tùy hứng.” Tôi xoa đầu nó, “Kết hôn là chuyện hai người đều thích nhau mới được, nhưng mẹ không thích ba.”

“Không đâu, không đâu, mẹ rất thích ba đó! Chính mẹ nói cho Tiêu Tiêu.”

“Hả? Hân..... Mẹ nói với con, mẹ yêu ba sao?”

“Dạ.” Tiêu Tiêu liên tục gật đầu, “Hôm trước, con thấy mẹ cầm một sợi dây chuyền khóc! Mẹ nói đó là quà của một người mẹ rất yêu rất yêu tặng, nhưng sau đó xảy ra rất nhiều chuyện Tiêu Tiêu không hiểu được, nên mẹ không thể bên với người kia. Thật ra Tiêu Tiêu biết, người đó chính là ba, vì lần trước Tiêu Tiêu đã thấy sợi dây chuyền đó trong phòng sách của ba.”

“Tiêu Tiêu, con...không đùa ba chứ?”

Người trong lòng Hàn Ngôn là tôi?

Vậy thì sao.....sao đến giờ vẫn kiên quyết cự tuyệt tôi.....

“Thật mà ba, ngày đó mẹ khóc rất dữ, nhưng mẹ không cho con nói với ba. Ba, ba đừng ẹ biết con nói với ba chuyện này, bằng không nhất định mẹ sẽ đánh mông Tiêu Tiêu đó.” Vẻ mặt Tiêu Tiêu cực kỳ nghiêm túc, vừa nói vừa lấy tay ôm kín mông mình.

“Được! Được! Dĩ nhiên ba sẽ giữ bí mật!” Tôi cười hân hận Tiêu Tiêu một cái, “Tiêu Tiêu, muốn đi đoạt lại mẹ từ tay ông chú xấu xa kia không?”

“Muốn! Muốn!” Tiêu Tiêu nhảy dựng lên hoan hô, “Ba chúng ta đi ngay bây giờ luôn ạ?”

Hôn lễ diễn ra ở thành phố R cách nơi này mấy trăm cây số. Nhìn đồng hồ, giờ đã không còn chuyển bay nào, nhưng nếu lái xe cả đêm chắc kịp.

“Sẽ phải ngồi xe rất lâu, nếu Tiêu Tiêu không sợ mệt, giờ ba dẫn con đi liền.”

Nghĩ đến cảnh, sáng mai dẫn theo con trai xuất hiện ở nơi diễn ra hôn lễ, tôi liền không nhịn được cười.

Có lẽ, Hân Ngôn sẽ rất giận đây!

Nhưng không sao, tôi có thời gian cả đời, để em từ từ tha thứ.

Lần này, tôi quyết không buông tay.....

Hân Ngôn:

Duy An tổ chức hôn lễ ở một thành phố khác. Hân nói, hi vọng ở nơi mới, sẽ có khởi đầu hoàn toàn mới.

Tôi chỉ chết lặng nhìn Duy An bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ, thỉnh thoảng dùng giọng điệu khoe khoang miêu tả về nơi diễn ra hôn lễ, quá trình, khách mời và du lịch tuần trăng mật. Tôi biết hân muốn tranh với hôn lễ ngày trước của tôi và Vũ Minh, nhưng đối với tôi mà nói, tất cả không có chút ý nghĩa nào.

Nghĩ đến thái độ trước giờ của Duy An với Tiêu Tiêu, tôi quyết định để nó về bên Vũ Minh. Mặc dù đã sớm nói với Vũ Minh nhưng tôi vẫn ráng kéo dài thời gian. Xã giao gì đó miễn hết, dành thời gian chơi với Tiêu Tiêu. Một ngày trước hôn lễ, tôi mới để Tiêu Tiêu về bên đó.

Tôi mệt mỏi thu dọn đồ đạc. Đồ không nhiều lắm. Tôi thu dọn từng thứ, giống như là sắp xếp lại quá khứ của mình.

Chỉ sợ sau này sẽ không tiếp tục ở đây được nữa rồi, tôi bỏ những vật quan trọng vào két sắt. Hộp trang sức quen thuộc kia khiến tôi nhớ lại kỷ ức xưa.

Theo bản năng, mở hộp ra, bên trong là sợi dây chuyền kim cương màu hồng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Người ta nói kim cương tượng trưng cho vĩnh cửu, lúc Vũ Minh đưa dây chuyền này cho tôi có phải đã nghĩ muốn vĩnh viễn gì đó, hay chỉ đơn thuần là chúc phúc. Nhưng hiện giờ tôi đã không có tư cách nói đến vĩnh cửu gì đó rồi.

Tựa như kể từ khi biết tôi sắp kết hôn với Duy An, Tiêu Tiêu cứ liên tục hỏi tại sao, tôi không ở cùng với Vũ Minh, tôi chỉ có thể qua loa cho xong.

Có lẽ phải nhiều năm nữa Tiêu Tiêu mới có thể hiểu được khái niệm tình yêu và hôn nhân, hiểu nỗi khổ tâm bây giờ của tôi. Nhưng tôi không chắc, sau này, khi Vũ Minh và Tiêu Tiêu biết sự thật, họ có tha thứ cho lựa chọn của tôi hay không.

Hoặc nếu có thể, sự thật này nên vĩnh viễn là bí mật. Tôi đã không có năng lực cho Tiêu Tiêu một tổ ấm hoàn chỉnh, cũng không thể cho nó một cha dượng hoàn mỹ. Điều tôi có thể làm, là không để nó mất đi tình thương của cha mẹ.

Ít nhất, Vũ Minh rất thương nó, anh sẽ cho Tiêu Tiêu được học nơi tốt nhất, cho nó đầy đủ điều kiện vật chất.

Mà với Vũ Minh, tôi chỉ có thể giấu tình yêu này vào sâu trong lòng.....

Cẩn thận bỏ dây chuyền vào hộp cất đi. Nhìn bốn phía đã dọn dẹp xong, vẫn không buồn ngủ. Kéo rèm cửa ra nhìn bóng đêm, đèn đường cô tịch như tâm tình của tôi bây giờ.

Định xuống đi dạo một chút, lại phát hiện đèn phòng khách còn sáng.

Là chú An. Ông đang ngồi trên sofa hút thuốc.

Hình như không chú ý có người tới, đến khi tôi đến gần mới mới hỏi, “Trễ vậy, cô chủ còn chưa ngủ sao?”

“Không ngủ được.” Tôi nói, “Chú An, ngày mai chú không đi với con sao?”

Kể từ khi cha mẹ qua đời, tôi vẫn coi chú An là bậc cha chú trong nhà, nhưng mà hôn lễ lần hai của tôi, chú An lại không muốn tham gia.

“Tôi già rồi, muốn ngủ sớm cũng không được. Cô còn trẻ nên nghỉ ngơi sớm đi.” Chú An cố tình thay đổi chủ đề.

“Vé máy bay đã đặt rồi, coi như ra ngoài giải sầu một chuyến.....”

“Tôi già rồi, không muốn đi đâu hết.” Chú An cắt ngang lời tôi, “Ông chủ bà chủ trên trời có linh, biết cô sống không vui về thể này, nhất định sẽ rất hối hận quyết định lúc đó.”

“Hối hận? Ba mẹ con đã làm gì?”

Chú An tựa như không nghe thấy, tiếp tục hút thuốc.

“Chú An?” Một lát sau, thấy chú An nhắm mắt dựa vào ghế sa lon, lại gần kêu thử một tiếng. Thì ra chú ấy đã ngủ.

Lấy thuốc trong tay chú An dập đi. Không tự chủ lấy bao thuốc trên bàn ra, đốt một điếu.....

Nhớ lần đầu tiên hút thuốc là sau khi Tần Bân bị đụng xe không lâu, Diệp Thị bị thu mua..... Sau khi kết hôn, có Tiêu Tiêu, không hút nữa.

Khói cháy hết, trời đã sáng hẳn. Cả đêm không ngủ, vẫn không thấy mệt chút nào.

Một mình đến sân bay. Trong đầu luôn quanh quẩn câu nói của chú An tối hôm trước.

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chắc hẳn chú An biết rõ nhưng sao lại không nói? Nhất định có ẩn tình tôi không biết.

Xuống máy bay, gọi cho Duy An. Mặc dù hôn lễ chính thức vào ngày mai, nhưng buổi chiều phải gặp một ít khách tới trước.

Có nhiều tin nhắn chúc phúc trong điện thoại, Tiểu Mộc, Hoan Hoan, Tiểu Phạn, và cả Man Khanh.

Cuộc sống hiện giờ của tôi, hình như đã cách bọn họ rất xa, dù ở thời khắc khó khăn nhất họ đã giúp tôi nhất nhiều.

Hôm sau, hôn lễ rất náo nhiệt, đối với phần lớn khách mời mà nói, hôn lễ này càng giống một cuộc tụ hội xã giao hơn.

Tôi gặp được Man Khanh. Cậu ta lấy thân phận đại diện công ty Đỗ Thị tới, thường thấy cậu ta mặc áo thun, giờ mặc áo vest thật không quen thuộc. Không khí rất lúng túng. Cậu ta cười nói xã giao với Duy An, rất lạnh nhạt. Tôi và Duy An vừa định xoay người đi chào những người khác, thì đột nhiên cậu ta nhích lại gần nói nhỏ chỉ ba người nghe được, “Chú ý an toàn.”

Tôi hồ nghi nhìn Man Khanh, mặt cậu ta không có biến hóa gì. Lại nhìn Duy An, hình như có chút lo lắng.

Duy An nhỏ giọng nói: “Cám ơn.” Sau đó kéo tôi đi.

Giữa buổi lễ, tôi đến phòng đổi lễ phục khác. Cô trang điểm đi toilet nên tôi tranh thủ nghỉ một chút.

Mới hai phút, chợt một người tiến vào, vừa định nói “Sao đi nhanh vậy?” nghiêng đầu thấy dựa vào cửa không phải cô trang điểm mà là Ảnh Tử.

Tôi lập tức liên hệ lại lời cảnh báo vừa rồi của Man Khanh. Ảnh Tử đang bị truy nã, xem ra cảnh sát đã biết hắn ở đây, nhưng ngộ nhỡ hắn bị bắt, sợ rằng sẽ liên lụy đến Vũ Minh.

“Sao, tìm tôi có việc gì?” Tôi cố làm bộ trấn định hỏi. Khách đều đang trong sảnh, không biết có ai biết tôi ở đây không.

“Không có gì, chỉ là gần đây đầu hơi đau, muốn tìm cô mượn ít tiền xài.” Bộ dáng rất vô lại.

Người này, dựa vào chuyện kia, xem tôi là máy ATM của hắn. Nếu thật hắn chỉ muốn tiền, không có ý khác, thì hiện tại tôi vẫn an toàn.

“Bao nhiêu?” Tôi lấy túi xách, đưa tay vào sờ di động, dựa vào cảm giác nhấn số của Duy An. Trước anh ta đã cài chế độ gọi nhanh cho số của anh ta, nói có gì tiện liên lạc hơn, không ngờ bây giờ cần dùng thật.

“Tùy tâm thôi, tôi không phải người tham lam, đủ dùng là được.” Hấn cười đều, thỉnh thoảng liếc xung quanh, xem ra đang chột dạ.

Tôi mặc lễ phục, trong người không có bao nhiêu tiền, nhưng quan trọng bây giờ là phải kéo dài thời gian.
“Muốn chi phiếu hay là tiền mặt?”

“Tiền mặt. Nhanh, gọn...”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên có mấy người xông vào, đè Ảnh Tử xuống đất.

Man Khanh theo sát, “Hân Ngôn, cậu không sao chứ?”

“Tôi... không sao.” Nhanh quá khiến tôi phản ứng không kịp.

“Không sao là tốt rồi.” Man Khanh tới vỗ vỗ vai tôi, sau đó xoay người nói với Ảnh Tử, “Ảnh Tử, từ lúc ra trường tao đã muốn bắt mày, đợi lâu rồi.”

“Không phải tôi, là do ông Diệp và bà Diệp thuê tôi làm. Hơn nữa tôi cũng không muốn giết người, bọn họ nói chỉ cần đụng người tên Lâm Vũ Minh gì đó vào bệnh viện, sau đó chờ con gái họ gả đến nhà họ Lâm, danh chính ngôn thuận lấy được Lâm Thị. Đến lúc đó tôi sẽ được một số tiền lớn.....”

Đang nói chuyện, Duy An dẫn vệ sĩ chạy vào.

“Cái gì, anh nói gì? Lần trước anh nói khác!” Tôi muốn chạy qua hỏi rõ, nhưng bị Man Khanh kéo lại, “Hân Ngôn, cậu đừng kích động. Bắt được người rồi, mọi chuyện sẽ nhanh chóng sáng tỏ thôi.”

“Là hấn.” đột nhiên Ảnh Tử chỉ Duy An, “Hấn cho tôi tiền, để tôi lừa cô.”

“Được rồi, được rồi, mau dẫn người đi.” Man Khanh ra hiệu cho người dẫn Ảnh Tử đi, dường như sợ Ảnh Tử tiết lộ gì đó.

“Hân Ngôn, tên khốn kia có làm em bị thương không?” Ảnh Tử bị dẫn đi, Duy An tiến lên ân cần hỏi.

Tôi đẩy hấn ra, “Nói tôi biết, vừa rồi hấn nói, có phải thật không?”

“Hân Ngôn, đừng nghĩ nhiều, khách còn đang chờ bên ngoài đó.” Lời Duy An làm tôi bùng nổ.

“Anh nói đi, rốt cuộc có phải thật không? Là ba mẹ tôi làm sao?”

“Chuyện này...”

Đột nhiên Man Khanh mở miệng, “Quả thật có chứng cứ chứng minh năm đó ông Diệp và Ảnh Tử có giao dịch ngầm, chỉ là ở hiện trường có cả Tần Bân và Lâm Vũ Minh, nên rốt cuộc đối tượng của họ là ai còn cần điều tra. Hân Ngôn, không ai nói cho cậu sự thật, có lẽ cũng chỉ muốn bảo vệ cậu.”

“Không.....không phải đâu. Ba mẹ tôi sao lại..... Không, họ sẽ không.....”

“Hân Ngôn, em nghe anh nói.....” Tôi hất tay Duy An ra, không biết mình rời khỏi chỗ đó bằng cách nào. Chỉ là muốn đi, đi khỏi người đã lừa tôi lần nữa, rời khỏi nơi sự thật bị vạch trần.

Chạy trên con đường xa lạ, không biết phải đi đâu, chỉ biết chạy. Giữa trưa nắng gắt nước mắt tôi bay theo cơn gió.

Tại sao, sao lại như vậy?

Tôi muốn trở về bên cạnh con tôi, về bên cạnh người tôi yêu, nhưng hiện giờ họ đang ở đâu?

“Mẹ, mẹ!” Bên tai loáng thoáng có người gọi.

Quay đầu lại, hai bóng dáng quen thuộc đang lại gần.

“Tiêu Tiêu, sao con ở đây?” Tôi nhào tới ôm Tiêu Tiêu, nhìn người đàn ông yêu tôi chân thành ở phía sau nó.

“Mẹ, ba nói đến đón mẹ về nhà.....”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-hon-roi-yeu>